CRIZA DE ÎNCREDERE ÎN INTELECTUALITATEA ROMÂNĂ

—Alexandru NEMOIANU—

Unul dintre cele mai alarmante semne ale actualei perioade critice din România este "separarea" dintre intelectualitatea română și lucrătorii cu brațul români și dezvolatrea unei crize de neîncredere în intelectualitatea română.

După părerea mea această gravă problemă are două componente. Una dintre ele se referă la cauzele acestei "separări" iar cea de a doua se referă la cine este interesat să amplifice și să perpetueze această situație.

Cauza se aflǎ în cei peste patruzeci de ani de administrare comunistă cu tot cortegiul ei de nelegiuiri.

Din primul ceas al frauduloasei lor instalări la putere comuniștii au urmărit cu tenacitate diabolică o politică de divizare și de hărțuire. Intre cei ce au fost mai întâi loviți s'au aflat intelctualii români și pentru a înțelege de ce, este nevoie să facem o digresiune.

La Români, spre deosebire de foarte multe alte nații, între intelectuali și restul populației a existat o unitate perfectă deoarece intelectualii au fost conducătorii naturali și firești ai comunităților.

Comunitatea românească de bază fiind satul, conducătorii locali firești au fost preotul și învățătorul locului. (Aceasta ținând seama și de împrejurarea că de multe ori "stăpânul" locului era de neam străin sau se afla socialmente înstrăinat.) Prin urmare preotul și învățătorul au fost cei care au condus viața culturală locală, au alcătuit petiții și plângeri, au dat sfat și au stat exemplu.

In timp și odată cu apariția unei pături de orășeni români s'au dezvoltat și alte profesiuni care cereau "școală": avocați, notari, doctori, gazetari, ofițeri, etc. Dar legătura dintre aceștia și comunitatea de bază nu s'a rupt.

Puteau ei trăi la Viena, Budapesta, Sibiu sau București și puteau ei atinge cele mai mari onoruri sau chiar călători în "careta" imperială, "casa" lor rămânea satul lor de obârșie. Acolo, ca într'o cetate puternică găseau ei, la ceasul nevoii, adăpost, sursă de reînvigorare morală și scut de neînfrânt.

Această legătură tainică și tare a dat unitate mișcării naționale românești căci ea nu era altceva decât legătura de dragoste și de sânge dintre fratele plecat la "școală" și fratele rămas la "coasă".

Să nu fim atât de naivi și să credem că bestiile comuniste nu au sesizat asta. Au sesizat-o foarte bine!

De aceea aproape simultan au dezlănțuit două dintre acțiunile lor mai distrugătoare: "colectivizarea" și deportările.

Se urmărea distrugerea nucleului românesc de bază, satul, și separarea dintre intelectuali și popor.

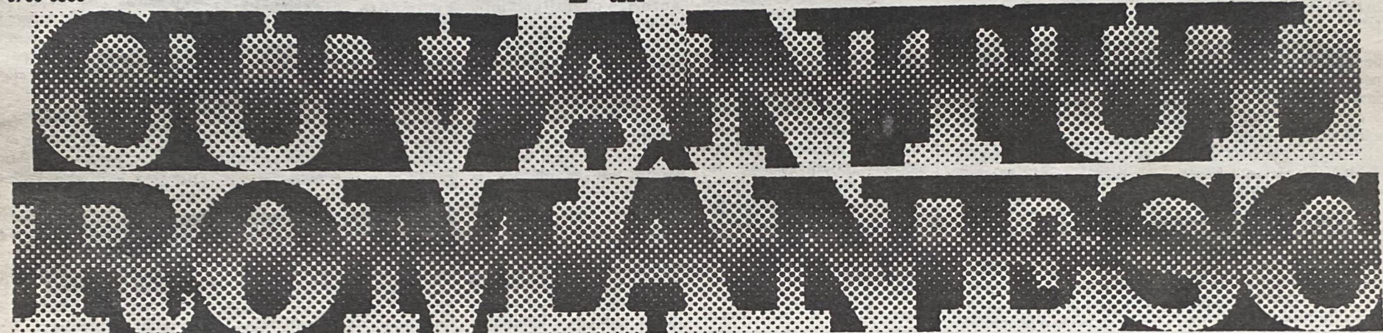
Ulterior comuniștii s'au concentrat asupra acțiunii de distrugere fizică a intelectualilor "refractari" și de corupere, prostituare și umilire a celorlalți. Așa se explică apariția unor Adriani Păunești, Eugeni Barbi, sau W.C. Tudori și alți "eiusdem farine".

Dar acțiunea comuniștilor nu s'a restrâns la "vârfurile" intelectualității ci s'a extins asupra întregii categorii sociale. Așa au apărut intelectualii navetiși, profesori, doctori, ingineri și în anii din urmă chiar preoți.

Continuare în pag. 4

ISSN 0705-8365

Pretul unui abonamet anual 25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 15 Nr. 173 -SEPTEMBRIE 1990- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

PROMISIUNI ȘI REALITĂȚI

Eugen BÂRSAN

In ziua de 28 Iunie Primul-ministru desemnat, Petre Roman, a prezentat proaspătului Parlament Român pe miniștrii noului guvern iar în contiuare și-a expus tezele sale programatice de guvernare pentru perioada acestei minilegislaturi.

Atât prezentarea miniștrilor cât și cea a programului de guvernare au fost făcute într'o aleasă manieră. Totul trebuia să sune bine, neapărat cât mai bine. In primul rând pentru a se pune cât mai imediat în umbră greaua atmosferă creată 13-14 zile mai înainte de mineriada bâtei și toporului chemată în acțiune pentru salvarea totalitarismului politic al Frontului; și în al doilea rând, pentru spargerea gheții, care, de când cu mineriada barbară care a șocat lumea, ține la rece raporturile regimului Frontului cu lumea occidentală. Cu lumea care a stopat ajutoarele de refacere economică a țării românești atâta timp cât ea nu dovedește că are lideri potriviți pentru un drum de reale și radicale reforme democratice.

Cea mai rece reflecție care și-a putut face loc față de ce s'a întâmplat atât de festiv și promițător în ședința Parlamentului din 28 Iunie, a fost pusă în întrebarea: ce este adevărat și ce este demagogie din tot ce Premierul Român a promis cu o iscusință creatoare de bună impresie? O întrebare perfect justificată când ne gândim că, dela înființarea lui, întreaga politică a Frontului Salvării Naționale a fost în chip primar caracterizată ca o strategie a minciunii.

Si, pentrucă ia întrebări legate de promisiuni în chip obișnuit numai timpul dă răspunsurile cele mai bune, să vedem ce s'a întâmplat între timp. Deși Petre Roman a promis un guvern care ar consta, mai nou, din numai 23 de ministere față de cele 53 care au existat mai înainte, realitatea ne arată că întreaga aparatură a celor 30 de ministere, declarate chipurile, ca desfiintate, este încă menținută în funcțiune. Astfel, practic vorbind, nu s'a schimbat nimic.

Si aceasta, după cât ne putem da seama, din cauza solidarității tovărășești a cadrelor din vechea structură care în chip real constituie puterea emanatoare a actelor guvernamentale. Cu alte cuvinte, o

Continuare în pag. 3

MARIAN MUNTEANU-ACASĂ!

——Eugen DICHISEANU——

Joi, 2 August, la ora 22,45, Marian Munteanu a sosit acasă după șase săptămâni de detenție la spitalul penitenciarului Jilava.

Intr'un bloc aflat la una din periferiile cartierului Drumul Taberii, la casa părinților săi, l-au așteptat membrii familiei, studenți dela Ligă, prieteni, colegi. Ei toți au aflat că va fi eliberat din Comunicatul citit la Televiziune de purtătorul de cuvânt al Procuraturii Generale, semnat de Procurorul General al României, Dl. Gheorghe Robu. L-au întâmpinat astfel părinții, fratele, sora și mulți alții. Mama sa, Maria, care este profesoară la Liceul teoretic "Eugen Lovinescu", din cartier, îmi povestește:

"După citirea comunicatului la televizor s'au strâns foarte repede colegi, prieteni, dintre care unii susțineau să mergem la penitenciar, alții să-l așteptăm pe Marian acasă. Eram cu toții nerăbdători, agitați. A câștigat tabăra celor care voiam să mergem cu toții la Jilava. Am coborît treptele blocului. Era noapte. La intrare neam oprit. A fost o imagine de neuitat. Două corpuri erau îmbrățișate. Nu l-am văzut decât pe Bogdan, plângând (fratele mai mic) și capul lui Marian. Mâna fratelui mai mic îl mângâia pe cel revenit între noi. Singurul lucru pe care am putut să-l întreb a fost: "Cum ai ajuns aici? Cine te-a adus?" 'Poliția", a răspuns Marian.

Soția lui, Claudia, nu era acasă. Se afla la cel de al doilea avocat. Dl. Gheorghe Mușat, care urmează să-i apere soțul, alături de Dl. George Vrânceanu. Ea povestește: "De acolo am dat un telefon mamei Maria să vedem ce trebue făcut. Nu m'am pierdut cu firea.. Sunt mai practică. Aflasem totul din același comunicat. O clipă să-ți dau pe cineva la telefon, mi-a spus dânsa. Au urmat o secundă, două și am auzit glasul lui Marian în receptor. Doamne! Am hotărît să ne vedem la Ligă. Din toată noaptea am dormit spre dimineață o oră și jumătate. Am stat de vorbă cu toții și pe urmă singuri, până când a răsărit soarele".

Este Vineri, 3 August, ora 12. Până acum Marian s'a odihnit. Adică a dormit. Este palid, slăbit, încercănat. Sufrageria apartamentului părinților, de patru camere, este plină de ziariști, foto-reporteri, cameramani. Se fac fotografii. Reportofoanele înregistrează primele declarații ale fostului arestat Marian Munteanu. Incă o precizare. El se află în stare de libertate până la judecarea procesului, "dacă va avea loc un proces", după cum afirmă acesta. Rigorile stării de libertate, căci ea nu este decât o stare și nu libertatea însăși, presupun ca Marian să stea în București, să nu părăsească Bucureștiul, oricum să țină permanent legătura cu Procuratura.

Ii adresez în numele cititorilor ziarului nostru primele urări de bun venit. Zâmbește. Prima întrebare: "Marian Munteanu, care sunt capetele de acuzare ce ți se aduc?"

"Instigare la violență și apologia infracțiunii, așa scrie acolo, pătrunderea în sediile unor instituții de Stat și ultraj la adresa bunelor moravuri și a liniștii publice. Primele două acuzații țin de ancheta Procuraturii Militare iar a treia de Procuratura civilă, așa-i spune, nu știu exact".

-"Ti-au fost puse condiții înainte de eliberare?

"Nu sunt condiții impuse, subliniez aceasta, ci numai o solicitare, pe care o înțeleg și îi voi da curs, aceea de a nu putea pleca din Capitală. Eu sunt cercetat în stare de libertate. Sunt convins că dacă i-aș ruga pe domnii dela Procuratură să-mi permită să plec vreo câteva zile afară din București aceștia nu-mi vor refuza stropul de liniște de care am atâta nevoie. Spun aceasta pentrucă din momentul în care am avut contactul cu Procuratura Militară, în urmă cam cu o săptămână, am avut senzația că legea, în înțelesul ei, îmi protejează drepturile. Un lucru este esențial: nu am absolut nimic de reproșat celor din Procuratura Militară. Primele cinci săptămâni am fost anchetat de un domn procuror civil, iar apoi cazul a fost preluat de Procuratura Militară. Dispoziția de punere a mea în libertate este după cum știți semnată de Dl. Gheorghe Robu".

-"Poliției ai să reproșezi ceva?"

-"Nu. In general ei s'au purtat corect... în limitele regulamentului de detenție. De altfel l-am și citit dela bun început, spun aceasta ca să nu fie nici un el de discuție".

-"Ce părere ai despre experiența din penitenciar?"

-"Consider că prima datorie a unui om care vine dintr'un asemenea loc, al

Continuare în pag. 5

editorial

ANARHIA LUI ILICI ILIESCU

Regimul politic instaurat de Ilici Iliescu printr'o serie întreagă de fraude, pregătite înainte de alegeri şi aplicate în continuare, nu poate avea nici o stabilitate, nu poate asigura liniştea şi pacea ţării. Totul este un haos în interior şi o adevărată anarhie în relaţiile externe. Nu există coordonare administrativă, nu există principii distinctive, căci nu există o ideologie articulată care să aibă în vedere problemele ţării de azi.

Ieşirea la suprafaţă a aşa zişilor "specialişti", scoşi din rezervoarele partidului comunist este ridicolă şi periculoasă pentru ţară. Economia naţională are nevoie de organizare, pentru a se dezvolta pe măsura specificului ei. Ea nu poate fi refăcută, schimbată sau stimulată de specialişti, oricât de pregătiţi ar fi aceştia. Problemele economiei naţionale sunt probleme de politică, în primul rând, de orientare şi determinare politică. De gândire politică, cu vederi care să cuprindă liniile mari prin care se profilează poziţia ţării.

Prin propriile sale mijloace, ţara nu se poate reface, pe planul economic; ea are nevoie de integrare în normalul ei istoric, în Europa. Până azi, România a fost scoasă din Europa, din civilizaţia şi economia occidentală. Pentru a reveni acasă, în complexul european, ca să-şi refacă economia şi formele ei de civilizaţie, România are nevoie de restabilirea legăturilor cu ţările europene de care a fost apropiată în trecutul ei istoric, legături care au fost oprite de "cortina de fier". Ori, regimul politic de azi, de sub conducerea lui Ilici Iliescu nu are nici un credit moral sau politic în străinătate, pentru a putea obţine şi credite financiare. Regimul lui Ilici Iliescu rămâne mai departe izolat, în afară de Europa, către care nu are nici o uşă deschisă. Aceasta este problema principală a României de azi. Si va ramâne o problemă gravă, cu consecinţe mari pentru viitorul ţării, atât timp cât va rămâne un Ilici Iliescu la putere. El este piatra nenorocului românesc de azi, este sursa necazurilor româneşti. Nu vorbim de Petre Roman, căci acesta e produsul lui Ilici şi al aventurii pe care o întreţine Ilici Iliescu. Petre Roman este răsfăţatul toleranţei româneşti, şi este iresponsabil pe plan moral, politic şi naţional.

Adevăratul responsabil este Ilici Iliescu care a angajat ţara pe drumul aventurii politice şi care, setos de putere, nu ştie să se retragă la timp.

Din toate informaţiile de care dispunem azi, la ziarul nostru, venite din ţară pe căi diferite şi variate, noi avem certitudinea, bazată pe evidenţe complete, că ţara are un număr impresionant de personalităţi politice, care au pregătire, în toate domeniile de activitate publică şi naţională, care ar putea ajuta la reconstrucţia ţării. Fără vărsare de sânge, fără discriminările pe care le impune Ilici Iliescu, astăzi, fără teroare şi fără securitate. Ci, prin alcătuirea unui plan de refacere generală, cu oameni de integritate morală şi profesională, aşezaţi la locul lor de eficienţă şi conducere politică.

Există un potenţial românesc de personalităţi politice, excepţional, care să-şi asume refacerea şi reconstrucţia ţării, pe fundamentul valorilor morale şi naţionale, în echipă, nu individual şi nu în numele ideologiei comuniste, ci în numele unei concepţii naţionale, al unei viziuni care lasă loc energiilor româneşti să se dezvolte cu toată bogăţia lor de resurse.

Ilici Iliescu opreşte, vatămă şi interzice procesul de refacere naţională. Este un adevărat genocid naţional în tot ceea ce face azi acest despot, care este mai periculos decât Ceauşescu, căci fostul dictator îşi revendica "legitimitatea lui falsă", din principiile ideologiei marxiste, prin care vroia să "fericească" poporul român. Ilici Iliescu nu are nici această legitimitate falsă"; el a venit din haos şi nu pricepe decât haosul, nu revendicările naţionale şi nici drepturile naţionale.

Regimul politic al lui Ilici Iliescu este un regim anarhic, anti-românesc, anti-naţional şi dacă Ilici ar poseda cea mai elementară răspundere morală s'ar retrage, lăsând locul unei "coaliţii naţionale", care să-şi asume răspunderea ţării, pe baza valorilor morale ale cugetului românesc.

Tara românescă cere să fie guvernată de cugetul moral al tradiţiilor româneşti, de glasul adânc al strămoşilor care vin din trecut şi de glasul generaţiilor viitoare, care au dreptul la bucurii şi împliniri frumoase.

George BĂLAŞU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOSTINȚĂ: Ţinem să facem cunoscut că -REDACTIA ACESTUI ZIAR- nu împărtăşeşte totdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

MEMORIA REGĂSITĂ

—— Andrei PANDREA ——

Dictaturile europene şi asiatice, iscate de acel blestemat Octombrie roşu, 1917, s'au împiedicat - în executarea hotărîrii lor de a face tabula rasa din ţări şi popoare - de virtuţile memoriei individuale şi colective proprii victimelor îngenuncheate.

Crearea unui "om nou" ţel zmintit al potentaţilor "ideologici", era destinul sortit de dictatori devenirii individului, căruia îi trebuia, de bună seamă, şi o "memorie nouă", ruptă de realităţi, de fapt o antimemorie şi un nou sens cinic, echivalând cu minciuna.

"Cetăţeanul - om nou" al "societăţii socialiste multilateral dezvoltate" era menit să fie un robot social, muncind pe brânci pentru nimica toată, aplaudând şi aclamându-şi şeful suprem, care, gândind pentru toţi, oferea în schimb elucubraţii şi repere politice, sociale şi istorice false, scăldate în mizeria cea mai neagră.

Despre această patologie socială, indusă la scara continental - europeană, tratează un mănunchi de cercetători în lucrarea "A l'Est la mémoire retrovée", sub direcţia lui Alain Brossat şi cu prefaţa celebrului savant francez Jacques Le Goff, publicată la Paris, în 1990, de editura La Découverte.

Printre prestigioasele condeie, îl aflu şi pe cel al Domnului Paul Simionescu. Semnând împreună cu Hubert Padiou capitolul "Comment le mussée national de Bucarest racontait l'histoire" (pag. 212-228).

Fireşte, Muzeul Naţional de Istorie din Bucureşti nu este unica mărturie de interpretare şi recuperare abuzivă a trecutului românesc, făcută cu scopul exaltării unui prezent, ce se voia superlativ şi mirific. Nenumărate pagini cu iz istoriografic au fost ticluite, adeseori cu abilitate, sub pulpana aceleeaşi ideologii, naturalizate local în pretexte şi supoziţii naţionaliste.

Desigur că, mulţi dintre autorii paginilor mincinoase, bănuiau -ei înşişi - răul pe care îl făceau; dar luaţi de grijile scrisului cu superlative, uitau că libertatea preamăririi trecutului presupunea, implicit, glorificarea celui mai odios prezent. Cei care au participat cu opiniile lor la organizarea Muzeului (autorii amintesc, în treacăt, doar pe Mihnea Gheorghiu, Florian Georgescu şi Ion Popescu-Puţuri) au urmărit acelaşi scop: însumarea întregului spaţiu mioritic românesc dela începuturile lui, "glorioaselor" zile ale jumătăţii de veac de comunism, cu precădere, deceniilor din urmă.

Urmărind competent traseul muzeului, Domnul Paul Simionescu îşi propune, mai întâi, să surprindă câte ceva din memoria păstrată asupra unor locuri din capitală, aflate în preajma edificiului. O incursiune evocatoare în timp - desluşită din ceea ce se petrecea sub privirile noastre. Traduc: "Paradoxul este izbitor când se ştie că edificiul care adăposteşte muzeul de istorie se află în preajma unuia dintre cartierele cele mai afectate de demolări. Oare cum se poate acorda voinţa destructivă cu grija conservării şi salvării trecutului?... Se mai naşte o întrebare firească: "Să fie vorba de acelaşi trecut istoric?" Descrierea succintă a principalelor momente ale istoriei naţionale, în succesiunea lor, aşa cum au fost ele înţelese şi comunicate (muzeografii şi istoriografii oficiali au sugerat, probabil, propunerea cinică, atât de sugestivă: "Să-l împingem pe această cale şi să-i organizăm nebunia!!...) permite autorilor studiului să încerce regăsirea logicii interne a aberaţiilor sugerate. Fiindcă aberaţia şi caricatura se măresc pe măsură ce sunt străbătute sălile exponatelor: dela Burebista la noul "Conducător" - drumul, se înţelege, era prestabilit...

Fără să-şi asume intenţia de a reface parcursul integral al sălilor muzeului, sau pe cea de a restabili un inventar, autorii prezintă, totuşi, unele din principalele valori muzeistice (vestigii arheologice, copia replică a Columnei lui Traian, realizată între 1939-1943, la Roma - detaliu omis de prezentarea oficială - tezaurul de monede etc.)

Concepţia muzeografică presupunea revizuirea şi readaptarea permanentă a exponatelor pentrucă, fireşte, tot ce devenea dubios şi inadmisibil trebuia eliminat. Concluzia se impune dela sine: "In timp ce memoria afectivă este ameninţată de distrugerea mărturiilor trecutului, asistăm la transformarea memoriei istorice, redusă la limbajul utilităţii contemporane. Deoarece acei care comandă prezentului au nu numai puterea de a fasona viitorul, dar şi pe cea de a reface trecutul".

Alături de studiul consacrat ţării noastre să mai amintim câteva, privind alte ţări europene vecine: "Retour a Katyn"; "Les funerailles nationales d'Imre Nagy"; "Le culte de Leninne": le mausolée et les statues"; "Le memorial de Josip Broz Tito"; "Le long exil des Tartars de Crimée". Prefaţa lui Jacques Le Goff constituie un gir suplimentar dat valorii acestei lucrări colective de mare actualitate, în care memoria, cea adevărată, se regăseşte călăuzită de adevărul istoric.

CĂTRE REDACȚIE

*FRONTUL POPULAR DIN MOLDOVA - Fraţi Români, se pune la cale o nouă mârşăvie împotriva neamului nostru. Imperialismul sovietic unelteşte o nouă dezmembrare a trupului şi aşa sfârtecat al ţării Moldova, pentru a pretexta o intervenţie brutală şi o înăbuşire prin violenţă a reformelor democratice întreprinse de Parlamentul şi Guvernul Republicii Moldova.

Pe data de 19 August 1990, a fost proclamată Republica Găgăuză, iar la 2 Septembrie 1990 şi-a făcut apariţia Republica Nistreană, ambele pretinzând dreptul la teritoriul strămoşesc al Românilor dela Răsătit de Prut, declarându-se ieşite de sub jurisdicţia Republicii Moldova.

Trăim momente grele care ar putea zădărnici eforturile Parlamentului şi guvernului Republicii Moldova, ale întregului nostru popor pentru obţinerea unei suveranităţi reale.

In acest context, Frontul Popular din Moldova se adresează Românilor de pretutindeni să ia atitudine prin acţiuni concrete (manifestaţii publice, emisiune de radio şi campanii de presă şi proteste oficiale faţă de organismele internaţionale) în vederea condamnării tentativelor separatiste ale acelor aventurieri politici ce servesc drept instrument al Imperiului sovietic.

Acţiunile Dumneavoastră sunt menite să atragă atenţia opiniei publice internaţionale şi a guvernelor tuturor statelor asupra unei eventuale repetări a evenimentelor tragice din Ungaria (1956) şi Cehoslovacia (1968). Situaţia tinerei noastre democraţii este şi mai fragilă întrucât statul nostru este o colonie a Imperiului sovietic, şi nu un stat-satelit al URSS, cum erau cele două ţări menţionate mai sus.

Sperăm ca în aceste zile de grea cumpănă pentru soarta neamului nostru vom avea tot sprijinul Românilor din lumea întreagă, al tuturor celor cărora le sunt dragi idealurile democraţiei.

Noi, cei din Republica Moldova suntem îndreptăţiţi să credem că apelul nostru nu va rămâne fără ecou şi că nu va mai fi tolerată încălcarea flagrantă a drepturilor omului şi a normelor de drept internaţional.

COMITETUL EXECUTIV

AL SFATULUI FRONTULUI POPULAR DIN MOLDOVA.

3 Septembrie 1990

*WINNIPEG, CANADA - 'FOLCLORAMA" - este un cuvânt, care poate multora dintre cei ce trăiesc în libertate, nu le spune nimic. Dar Folclorama înseamnă sărbătoarea cea mai frumoasă în Winnipeg, Canada. Această sărbătoare are loc în fiecare an, în luna August. Fiecare grup etnic are pavilionul său. Anul acesta au fost 45 de pavilioane. Printre acestea, după o lipsă de 7 ani, pavilionul românesc a fost prezent, cu dansuri, artizanat, bucătărie românească., apreciate atât în Europa, cât şi în America de Nord.

Fiecare grup etnic caută să fie la înălţime, să arate tot ce are mai frumos ca tradiţii. Românii au fost la mare înălţime; spun aceasta, deoarece pavilionul românesc a fost vizitat şi apreciat de peste 5.000 de persoane. Bravo, Români!

Sperăm că anul viitor pavilionul românesc să fie unul din cele mai vizitate pavilioane.

ABONAŢI-VĂ

LA ZIARUL "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum urmează:

- Din Canada şi U.S.A., se pot trimite "Cec Poştal" (Money Order) sau "Cec Personal."
-Din Europa şi alte Continente, prin "Mandat Poştal" sau "Cec International" pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC, Box 4217, Station D,
Hamilton, Ontario, Canada L8V 4L6

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

RFDACŢIA ZIARULUI NU ÎMPĂRTĂSEŞTE ÎNTOTDEAUNA IDEILE ŞI PUNCTELE DE VEDERE ALE COLABORATORILOR DIN ARTICOLELE SEMNATE.

PROGRAMUL ECONOMIC AL GUVERNULUI FSN MESTECĂ RUINĂ

George BĂLTEAN

Declarația-program a guvernului FSN se poate denumi, după importanța pe care o acordă economiei, declarație privind programul economic. Economia este baza țării, iar poporul român este confruntat cu problemele economice mai mult decât oricare popor din Estul Europei. Petre Roman și sfetnicii săi economiști se prezintă în acest caz mai buni tacticieni decât șeful lor Iliescu, care a dovedit clar că este copia fidelă a lui Ceaușescu, criminalul poporului român.

La prima vedere, pentru un cetățean, programul luat izolat, sună bine, căci vorbește despre lichidarea vechiului sistem, trecerea la economia de piață, privatizare, perioada post-comunistă, inițiativa privată etc. Astfel el ar putea fi considerat ca bun dacă nu ar fi prezentat de FSN fost PCR, dacă nu ar ține de un stat în care vorbele sunt una iar faptele alta și, mai ales, dacă președintele țării nu ar fi Ion Iliescu pe care îl detestă întreaga Europă, ci, ar fi o persoană integră, civilizată, neutră, respectată, cum ar fi, de exemplu, Doina Cornea; atunci întreaga Europă ar ajuta România și guvernul (chiar FSN) să realizeze un asemenea program. Analizat din punct de vedere economic constatăm că programul este mai mult o declarație de intenții economice căci în fapt, el nu se bazează pe posibilități concrete de realizare.

Să acordăm totuși programului economic al guvernului FSN o șansă. Petre Roman crede că în timp de 2 ani se va resorbi "criza economică profundă moștenită dela vechiul regim". Și Iliescu a declarat, în stilul lui Ceaușescu, că în trei ani România va fi o țară bogată. Noi putem declara că, dacă Iliescu va rămâne președinte, România va fi și peste zece ani ceea ce este astăzi - o ruină.

Economiștii din guvern sunt isteți și știu că în România există un singur sector economic, care, deși cu deficiențe, poate funcționa: agricultura. Pământul e la îndemână, iar el nu a fost construit de comuniști. De agricultură sunt legate comerțul alimentar, gastronomia, industria alimentară și, în final, consumul populației. Acestea ar putea începe să funcționeze cumva, dacă nu ar exista industria grea, socialistă, baza industriei României, pe care agricultura va trebui să o finanțeze în continuare. Aici este problema problemelor. Mașinile industriei sunt vechi, uzate, tehnologie rudimentară, costurile ridicate, productivitatea scăzută, valută pentru import nu există, energie insuficientă, materiile prime trebuesc importate (iarăși valută), produsele fabricate sunt de calitate inferioară, structura producției necorespunzătoare pieții, vânzarea nesigură și la prețuri care abia acoperă costurile, milioane de muncitori și funcționari cer salarii mai mari, salarii care dacă nu sporesc conduc la greve, dacă sporesc conduc la creșterea inflației existente etc., etc. Statul, vrând-nevrând, va subvenționa în continuare această industrie nerentabilă. Venitul național va continua deci să mențină în viață sursele de pierderi pentru țară și nu va servi progresului economic și social. Dilema: se subvenționează industria ruinată, se menține ruina, se sistează subvenționarea acestei industrii, vor fi milioane de șomeri. Este absolut necesară reprofilarea întregii țări, dar de unde valută? Si ce profil este adecvat pentru România? Reprofilarea determină de asemenea șomaj, mutații și scandal social.

Capitalul străin nu este prea darnic cu România, pentrucă nu există încredere în conducerea dela București, din cauza lui Iliescu. România a pierdut deja un ajutor de 13-14 miliarde de dolari pregătiți de un consorțiu financiar occidental. Cauza: evenimentele din 13-15 Iunie organizate de Iliescu. Industriașii occidentali sunt acum foarte prudenți când este vorba de România. Pentru investiții ei cer garanții materiale, iar România nu oferă nici un fel de garanție. Guvernele occidentale și Comunitatea Europeană pun condiții categorice pentru ajutorarea României: democratizarea radicală a țării, adică respectarea totală a drepturilor omului și a desfășurării nestingherite a activității partidelor democrate. Acest lucru nu îl dorește Iliescu și securitatea preluată dela Ceaușescu.

Care va fi soarta construcțiilor ridicate dar neterminate de Ceaușescu? Rămân astfel, devin ruină, se continuă, sunt necesare miliarde. Care va fi asistența medicală acordată populației, copiilor, bătrânilor, cum se vor îmbunătăți mijloacele de transport și comunicațiile, construcțiile de locuințe, aprovizionarea populației, învățământul, cercetarea științifică într'o țară în care se declară că "noi nu gândim", pensiile, salariile, asigurarea căldurii în locuințe pentru iarnă și atâtea altele? Resursele naturale, inclusiv, de țiței sunt secătuite. Convertibilitatea leului? In mileniul următor și fără comuniști! Corupția se menține, exploatarea poporului de către nomenclatura ignorantă și hrăpăreață de asemenea, iar birocrația este de neînvins. Si ce se mai poate spune de incompetența care tronează peste tot!?

Programul guvernului este un amestec de idei de economie de piață... economie de piață... reglementată și socialism. In concordanță între mărfuri, forță de muncă și bani. Există toate premizele ca circulația banilor și prețurile să scape de sub control. Avem certitudinea că programul economic al guvernului conduce într'o înfundătură. Această certitudine sporește cu atât mai mult cu cât toate deciziile sunt luate de un singur partid politic, iar el este FSN fost PCR, care a făurit multe planuri "mărețe" din 1948 încoace, care au dus țara la ruină. Guvernul FSN nu face acum altceva decât să mestece ruina. Haosul este perfect! In Rusia-perestroica, în România-catastroica!

Există totuși o salvare pentru România și chiar pentru programul de intenții economice al guvernului FSN? Da, și anume:

Iliescu trebue să plece!

George BĂLTEAN

PROMISIUNI ȘI REALITĂȚI

Urmare din pag. 1

putere de factotum. Este puterea care-i asigură lui Ion Iliescu baza lui de conducător al țării. Puterea potrivit căreia toate actele de guvernământ trebue să prevaleze în favoarea magnaților din această solidaritate tovărășească, care țin morțiș ca, atâtea zile câte mai au, să aibă un ultim cuvânt în politica țării totodată, rămânând cu interesele lor de grad privilegiat în solda poporului.

E adevărat că atunci când Petre Roman a prezentat Parlamentului pe noii miniștri - mai toți tehnocrați și de o vârstă medie cam de 40 de ani, a ținut ca la introducerea individuală a fiecăruia să specifice în chip accentuat că "nu a făcut parte din vechile structuri de partid și de Stat". E ușor de înțeles că o asemenea specificare accentuată a fost făcută în vederea ridicării regimului la o imagine de credibilitate dintr'o situație în care stă foarte prost cu aceasta. Dar, după cum se vede, Dl. Roman a scăpat din vedere un lucru: cu cât cineva folosește mai demonstrativ accentul, cu atât el devine mai suspect în credibilitate.

Cât de nepartinic este un ministru are de fapt puțină importanță într'un regim ca cel din România de azi în care cei care decid sunt tot cei care au făcut parte din vechile structuri de partid și de Stat.

In puterea ex-nomenclaturiștilor din solidaritatea tovărășească sunt și promisiunile puse în tezele de guvernare ale Premierului Roman. Teze care, trecute printr'o analiză a cuvintelor în care au fost expuse, arată, pe plan mare, trei lucruri:

1. Premierul Roman spune personal că succesul pachetului de legislație menit să creeze condițiile de trecere spre economia de piață depinde de un dacă (dacă va găsi sprijinul necesar - zicem noi la solidaritatea tovărășească) și că, în final, ea va fi soluționată de următorul Parlament, care va fi ales în doi ani.

2. Tezele economice ale Premierului Roman, care vorbesc de piață liberă, sunt, într'un chip foarte evident, trecute printr'un ciur socialist. Ciurul este controlul. Iar ce iese din el, este piață liberă socialistă. E supra dovedit că socialismul în economie înseamnă faliment.

3. Acest al treilea lucru are un aspect hilar. Premierul Roman promite, în tezele sale, că "democrația economică" (preconizată) va fi un factor de susținere a "democrației politice", de care România- chipurile- are acum parte. Dacă tezele "democrației economice" ale premierului Roman sunt tot atât de veritabile ca și "democrația politică" a Președintelui Iliescu, atunci vai și vai de capul României.

Pe lângă cele trei lucruri de mai sus, mai este de legat de tezele Premierului Roman încă o nedumerire. Este vorba de faptul că țara, în timpul de acum, suferă, în chip arzător, de o lipsă de liniște. Mai înainte de orice, ea se vrea eliberată de germenii de tensiune socială și politică, care își au obârșia în puterea exercitată de solidaritatea tovărășească. Premierul Roman n'a avut în tezele sale absolut nici un cuvânt cu privire la o asemenea capitală problemă. O astfel de nesocotire a poporului e strigătoare la cer!

Dar această problemă mai este strigătoare și la lumea occidentală, dela care regimul Iliescu-Roman așteaptă ajutoare salvatore. Ajutoare care nu vor să vină atâta timp cât acest regim se conduce după principiul: "cine nu este cu mine este contra mea", folosind minciuna și violența ca metode de guvernare.

E cazul să ne dăm seama că tezele Roman par a fi mai mult o legislare a obstacolelor decât o clară deschidere de drum spre privatizare.

Eugen BÂRSAN

CENZURA, SUB ALT NUME, E TOT CENZURĂ

Guvernul din București este alergic: îl irită presa liberă!

Cum o cenzură fățișă i-ar șifona democrația, s'au dezgropat năravuri ce le credeam înmormântate în ziua de 25 Decembrie: Ziarul "România Liberă" protestează că la Cluj, din 13.600 de ziare (68 saci a 200 de exemplare) au ajuns numai 19 saci. Un raport din Botoșani cu data de 13 Iulie confirmă că în zilele de 3, 6, 7, 8 și 9 Iulie nu s'a primit nici un exemplar din "R.L.".

"Erori" care se repetă și cu alte publicații independente.

Cu toate eforturile de a arunca prin șanțuri pachetele cu ziare, alergia persistă; iar dl. Iliescu, ca să nu mai strănute, a decis schimbarea hapurilor:

Masaje corporale!

Pentru aplicarea masajelor s'a făcut apel la patriotismul minerilor și argumentele lor de convingere: bâte, rângi, topoare, etc.

Iar ca masajele să fie aplicate cu eficiență și la locul potrivit, minerii au fost însoțiți de paramedicii securității.

Vechea lozincă: "Noi muncim, noi nu gândim" a fost fesenizată:

"Vini, vidi, ciomăgeală!"

După vaccinarea cutanată aplicată pietonilor capitalei și trecerea prin etuvă a instituțiilor de cultură, sediile partidelor politice, case particulare, etc. (Despre care s'a scris și se va scrie, N.R.) ne oprim la scopul principal al teroriștilor: Suprimarea cuvântului, elocvent demonstrat prin vizitele făcute ziarelor independente, inclusiv "România Liberă".

Aci echipa "Surorilor de caritate" a fost condusă de un doctor specialist în extragerea măselelor fără morfină: dl. Nicolae Cămărășescu, fost locotenent major în securitatea lui Ceaușescu.

Dl. Dr. C. a fost amabil, a oferit o prescripție: Dacă doriți să rămâneți cu ciolanele în funcție, nu mai tipăriți ziarul! (Notă: Dl. Dr. C., acuzat de omor, este arestat la 26 Decembrie, și eliberat a doua zi. N'a venit nici un mort ca să-l acuze!)

Iar tipografii, de teamă ca să nu-și citească numele la rubrica "Regrete eterne", au dat o declarație (după reapariția ziarului) că ei nu împărtășesc neadevărurile scrise în "România Liberă".

FSN a vrut să compromită nobila breaslă care a organizat primul sindicat liber din lume, ("The International Typographical Union") și unde prima lecție de neamestec este:

"Urmează manuscrisul chiar dacă te duci cu el pe fereastră."

Cum presa liberă, chiar cu tirajul redus, continuă sa irite obrazul fotoliilor ministeriale, s'a găsit o altă soluție pașnică și cu viitor...

In țară ziarele sunt distribuite prin poștă, care primea un quantum de 8% acum redus la 3.7%, o reducere din venit, special calculată, ca să descurajeze numărul clienților-abonați la ziare.

"Ministerul Poștelor și Telecomunicațiilor a făcut o anchetă prin Europa și a constatat că pe nicăieri poșta nu se ocupă cu difuzarea presei. Ca urmare, în curând poșta va renunța la acest obicei care o costă dublu față de cât câștigă."

La un quantum de 7.4% (dublu) poșta nu pierde și nu câștigă; dar la un quantum de 8% poșta ar avea un profit de 0.6%.

Cine are interesul să suprime răspândirea ziarelor independente?

Cine are interesul ca singura sursă de informație a țăranului să rămână doar Radio, și TV care-s monopolizate de guvern?

Stroe MOLDOVANU

ESEUL POLITIC

MILA

—Constantin MACRI—

Este sigur surprinzător și pare total neadecvat de a vorbi în cadrul unui eseu politic de un sentiment uman, de o emoție, uneori aproape irezistibilă, pe care o încearcă orice conștiință, orice psihic uman, în fața unei situații care violentează grav harurile și darurile vieții. Evident, aceasta, diferențiat la infinit aproape dela an la an, dela o epocă istorică la alta.

In prezent, după atâtea dezastre umane (războaiele) politice (totalitarismele), ecologice etc., de dimensiuni necunoscute în trecutul istoric al omenirii, sentimentul de milă față de condiția umană s'a răspândit și s'a intensificat. Priveliștea holocausturilor, a Hiroșimei, a Cernobîlului ne umple sufletul de milă față de biata ființă omenească. Poate fi mila, sentiment cogeneric, irepresibil naturii umane, definită, conceptualizată pentru a o putea instrumenta în cadrul științelor sociale?

Noi socotim cà da, situându-ne într'o viziune politică, adică aplicabilă în cadrul societății umane ca pârghie esențială între conducători și conduși. Am vrea să ne definim cadrul istoric exact luând ca reper· pe Lenin, pe Stalin, pe Hitler, pe Khomeyni etc. Aceștia sunt cei mai mari neoameni pe care i-a dat istoria contemporană. Aceștia n'au cunoscut mila dar au implantat-o prin contra-efect, victimelor și urmașilor lor.

Are ceva de-a face mila cu democrația, cu capitalismul, cu socialismul, cu liberalismul etc.? In viziunea noastră le străbate (sau ar trebui) pe toate.

Un guvernământ compus din oameni fără milă (fără sentimentul-reflex al compasiunii celuilalt) este un guvernământ de monștri. Mai mari sau mai mici.

Privită și aplicată în câmpul relațiilor politice, mila este viziunea totalizatoare și spontană a precarității ontologice a omului. De aici un respect infinit față de orice viață umană, față de orice experiență umană, și mai ales față de orice eșec al unui proiect uman.

Revoluția tehnico-științifică și cuceririle ei progresive trebue să solidarizeze și mai mult specia umană. Cum această solidarizare este grav blocată de diferențele de rasă, clasă, cultură, tradiții, singurul numitor comun, singurul punct de sprijin rămâne mila filosofică convertită în toleranță și cooperare politică și de ce nu? economică.

Când privim ravagiile secetei din Sachel sau ale cutremurului din Iran este cineva care să stea impasibil și să nu i se strângă inima de amărăciune și revoltă împotriva neputinței de a le veni în ajutor?

Pe ce bază se poate mări solidaritatea și comprehensiunea umană? Aceasta-i întrebarea!

Teoretizând drepturile omului este o soluție pur intelectuală. Inființând organisme de într'ajutorare, nu acopere marea nevoilor umane, și ne pândește pericolul atât de specific antiuman al birocratismului, singura milă-compasiune metafizică, mila-speranță în frumusețea finală a ordinei cosmice, mila-dragoste care ne înnobilează caracterul individual, mila-înțelegere a poziției și situației celuilalt, mila-efort de perfecționare a naturii morale a omului, adică a descoperirii și intensificării conștiinței răspunderii acute a fiecăruia din noi pentru ce facem, ce vorbim, ce scriem cu repercutare directă asupra destinului semenilor noștri. Mila trebue să însemne sfârșitul ipocriziei proprii și lacrima pentru suferința celuilalt. Suferința aceasta este dela natură, dar rațiunea moralizată a omului o poate reduce până la consolare.

Aici începe aspectul politic al milei.

A răspândi și consolida o rațiune moràla, general valabilă, general umană, în cadrul societății din care faci parte sau pe care o conduci sau o educi, înr'un fel oarecare este sarcina momentului istoric pe care îl străbatem, moment pândit de atâtea grave pericole.

Experiența hitleristă a epuizat noțiunea de conflict de rasă, experiența comunistă a epuizat noțiunea de conflict de clasă, experiența germană și japoneză au realizat noțiunea de "muncă și devotament "social", prăbușirea dictaturilor din Răsăritul european a demonstrat barbarizarea prin absența ghidului moral, în fond a sentimentului de milă, iar jertfele date de tineretul român pentru a scăpa de bestialii tirani ne-a umplut sufletul de milă dar și de hotărîre de a lupta până la capăt pentru înlăturarea tuturor celor care în trecut au fost fără milă. Fără milă față de poporul care stătea la coadă, în frig, în întuneric, în timp ce ei aveau, atunci ca și acum, de toate.

Mila politică nu înseamnă deloc resemnare. Mila politică are sufletul lui Hristos care a pus mâna pe bici pentru a înlătura pe zarafi din templu, suflet care a plâns în Grădina Ghetsimani sau pe zidurile Ierusalimului. Mila politică este eminamente christică. Inseamnă primordial transparență.

Este operantă mila în lupta de clasă? Dacă această luptă se dă între caractere creștine, da. Atât patronul cât și muncitorul pot invoca drepturi specifice și intransgresabile. Patronul (managerul) vrea productivitate, calitate și competivitate, muncitorul vrea siguranță și demnitate, accesul la libertate și cultură, acces asigurat printr'un standard de viață oferit drept echivalent just al muncii prestate, al beneficiilor ce firma realizează. Există o exploatare a muncii în capitalism, în proprietatea privată asupra mijloacelor de producție, în piața liberă a muncii și a schimbului de produse de servicii?

Dacă cei doi factori (managerul și muncitorul), sunt bine organizați după principiul fundamental al milei, primul în uniuni patronale, al doilea în sindicate muncitorești, ambii ghidați de mila și transparența creștină, adică, dând fiecăruia ce i se cuvine din punctul de vedere al eficienței economice, aceasta în primul rând, și din punct de vedere al echității umane, această exploatare practic nu trebue să existe.

Am definit mila ca instrument politic, conștiința tragicului existențial care învăluie deopotrivă pe sărac ca și pe bogat, pe negru ca și pe alb. O conștiință activă, permanent prezentă, permanent teoretizată adecvat în câmpul relațiilor sociale.

Bătrânețea și moartea stau permanent ca o umbră în dreptul fiecărui om. Nimeni nu le poate înlătura, dar toți pot contribui ca viața de aici, de pe acest pământ, să devină din zi în zi mai frumoasă, din zi în zi mai sigură și mai confortabilă, pentru fiecare om, după specificul lui și exigenței proprii.

Se poate acționa în acest sens și de pe poziții ateiste? Nu. Experiența comunistă a dovedit-o. Inlăturându-l pe Dumnezeu sau omorîndu-l în simbolurile sale gândite de om, fiara cavernelor primordiale s'a dezlănțuit într'o ură antiumană necunoscută, până acum, în istoria omenirii.

Sentimentul religios, fiorul metafizic, în orizont creștin a înfrumusețat viața și peisagiul. Absența lor le-a degradat alarmant. Ecologiștii sunt, poate fără voia lor, apărătorii unui patrimoniu în care palpită, la o gândire mai analitică, duhul lui Dumnezeu.

Mila în politică înseamnă un continuu dialog cu acest duh. Din dragoste fierbinte pentru om. Cine nu simte această dragoste nu are dreptul să competiționeze în arena politică a cetății.

Setea de putere, vanitatea, abuzul de poziția pe care o ai, incompetența în rezolvarea unor probleme care te depășesc, impermeabilitatea la critică, sunt profund anticreștine, violentează mila umană, liantul de bază al oricărei societăți.

A se observa cum atributele de mai sus s'au încarnat perfect în activiștii comuniști, cum aceste atribute îi făceau total incompatibili cu spiritul bisericii creștine, de aceea au vrut distrugerea acesteia. Biserica prin mila și dragostea pe care o propovăduește a barat permanent tentațiile diabolice ale setei de putere politică.

Dar de ce mila și nu mila și dragostea? Pentrucă mila îți dă dreptul să acționezi în viața socială practicând permanent acea comprehensiune de filosofie globală antropologică. Dacă dragostea are un sens necondiționat, mila are un sens operațional care salvează totdeauna, finalmente, demnitatea umană, în parametrii ontologici de nedăpășit. Mila este a vieții concrete cotidiene, dragostea este a idealului. Mila este reflex spontan la inumanitate, reflex ce dă o replică impusă de condiția umană (care este totdeauna socială și istorică), dragostea este comandament divin cu o imensă încărcătură hieratică care presupune o doză de resemnare și abandon.

In politică mila nu este nici resemnare, nici abandon. Ea poate, în unele cazuri, fi bisturiu care incizează un flegmon cu inima strânsă de durere că provoci deliberat și pedagogic durere pentru a salva omul. Mila solidarizează om cu om pentru a se salva împreună de minciună și impostură. Conștiința atacului la sinceritatea inter-umană provoacă disponibilitatea la jertfă, disponibilitate care are drept condiție indispensabilă, autenticitatea.

Din impostură nu se nasc eroi. Nici din uzurpare. Eroul este generat în bună parte din conștiința mizerabilității la care ajunge, în anumite momente istorice, viața umană. Din milă pentru această decădere și dorința de a o înlătura, apare capacitatea de a se dărui pe sine, drept preț, pentru salvarea omului, a demnității și adevărului său. Numai cine a trăit cu adevărat umilința nemeritată poate cunoaște cu adevărat mila ca fenomen social. Mila ca fenomen social este cheia care desleagă toate falsele și mediocrele tensiuni în raport cu comandamentele primordiale ale omului; familia, nația și mântuirea sa în veac.

Matricele acestea, congenerice și concentrice, îi dau omului disponibilități spontane de milă prin raportare la propria sa familie, la propria sa națiune.

Sentimentele materne, paterne, fraterne și naționale sunt de neșters și irepresibile, convertite politic ele dau mila în relațiile interetnice.

Cu toate aparențele contrarii, într'un război nu oamenii se împușcă între ei ci niște roboți înfricoșați de disciplină și răspundere juridică (penală) ca și de un reflex de autoapărare. Dacă ne răspundem sincer, în orice război, moartea inamicului din față ne produce milă.

In conflictele interetnice mila ca sentiment social primordial, se valorifică mai greu din cauza nivelului diferit al culturii și al matricei stilistice diferențiale, adică o viziune diferită a valorilor și a ierarhiei lor.

Singur creștinismul unifică în milă și dragoste nedescriminatorie de om (vezi pilda bunului samaritean).

De pe această bază emoțională și conceptuală, adică trăirea unității tragice de destin se poate acționa în vederea unificării politice, economice și culturale a lumii. Nu e vorba nici de internaționalism, nici de cosmopolitism, ci pur și simplu de umanism.

Omul privit în perspectiva eternității sale. Chiar dacă nu o are sau nu o poate dobândi, o gândește, o dorește. Să ne iubim unii pe alții și Pace Vouă; iată coordonatele social politice, reale, operaționale care disprețuiesc orice impostură.

INTELECTUALITATEA

Urmare din pag. 1

In paralel ca ciupercile otrăvite s'a înmulțit numărul activiștilor, unși cu diplome ale "academiilor" de partid și care în mod fraudulos au fost "asimilați" intelectualității. Această fraudă a semănat o profundă neîncredere în toți cei care erau cu "școală" căci poporul a văzut în ei pe activistul-birocrat care era cauza răului în țară.

"Separarea" dintre intelectuali și popor și actuala criză de încredere în intelectualitate sunt deci rezultatul unei acțiuni îndelungate și deliberate a comuniștilor.

Ar fi însă greșit să credem că bestiile comuniste au repurtat în acest domeniu un succes total. Nu l-au repurtat pentrucă în ciuda tuturor condițiilor obiectiv existente în România s'au format valori autentice. Cu prețul unor imense sacrificii și jertfe morale personale au fost profesori care au creat în toate domeniile valori autentice care sunt acuma în România. Totul este ca procesul de separare a valorii de nonvaloare să se facă mai repede și la tot Românul de bine să îi fie limpede că este o deosebire dela cer la pământ între intelectualul autentic și tembelul birocrat-activist.

In momentul de față cei ce se opun acestei acțiuni sunt cei alcătuiți în Frontul de Salvare Națională condus de Ion Iliescu-Bâtă, Petre Roman et comp. Ei sunt cei care cu disperare caută să manevreze în ape tulburi și să perpetueze neîncrederea în intelectuali. Dar această situație este nefirească și deci nu va putea fi perpetuată căci nefirescul nu are existență în sine.

Situația se poate remedia în primul rând făcând clară deosebirea dintre intelectualul autentic și odiosul activist-birocrat, produs parazitar dar sigur autentic al sistemului comunist.

In paralel intelectualii trebue să reia legătura cu satele lor de obârșie.

Satele, nuclee de bază ale neamului nostru, se vor reface repede și garanție stă istorica realitate că țăranul român nu poate fi nici distrus și nici schimbat decât prin exterminare fizică. Satele vor fi primele care vor recunoaște importanța intelectualității și deosebirea de categorie dintre intelectual și criminalul activist-birocrat.

Atunci când acest proces se va realiza atunci grupul condus de Ion Iliescu-Bâtă va intra la lada de gunoi a istoriei unde îi este locul.

Alex. NEMOIANU

Buciumași din Paltin

GRUPĂRI ȘI REGRUPĂRI DE FORȚE

—— Mihaela MOISIN ——

Numai naivii au crezut și poate mai cred că agenții securității din afara României, sub orice formă ar fi ei - lucrători ai ambasadelor și consulatelor, prietenii acestora, simpli instigatori, informatori și mai ales dezinformatori, trimiși speciali în interes de serviciu, “schimb de experiență” (de care?), bursieri guvernamentali, etc. - au dispărut după Revoluția din Decembrie 1989.

Cu vocile mieroase, în declarațiile făcute presei și televiziunii occidentale în lunile Ianuarie - Februarie, ambasadori și consuli români în Occident și-au negat atașamentul față de comunism; mai mult, au încercat să convingă lumea occidentală - străini și Români - cu ochii înlăcrimați, că ani de-a rândul ei s'au “chinuit” prin ambasade (consulate), aranjând, înlesnind afaceri sau vizite de lucru pentru perechea căzută în dizgrație, urîtă de fapt de ei. Ba, chiar a fost o înghesuială de ambasadori, care mai de care să declare că el a fost primul care s'a disociat de comunism și de tot ce a fost legat de el, chiar din primele zile ale Revoluției.

Aceasta s'a întâmplat cu cei mai mari în grad. Cei mai mici, în schimb, timp de o lună - două și-au ascuns capul în nisip ca struțul, în așteptarea trecerii furtunei.

Doar ei au fost siguri că furtuna va trece și zile senine vor apare la orizont. Si tot ridicându-și capul câte un pic, pentru a vedea ce se mai întâmplă în jur, au aflat că de fapt - cel puțin în ce-i privește - a fost doar o furtună într'un pahar cu apă. Unii dintre ei au fost chemați “acasă” pentru nou instructaj potrivit noilor condiții, altora li s'au comunicat prin vechile metode, cunoscute de ei; una peste alta, încet, încet, a început intrarea în normal.

Si uite așa, acești struți și-au ridicat capul, apoi vocea, scuturându-se de nisip, aranjându-și nodul la cravată, ca unul ce a iesit dela înghesuială, și-au reluat activitatea, ca și când nimic nu s'ar fi întâmplat.

Dar de fapt ce s'a întâmplat? Afară de miile de copii răpuși de focul armelor, ne înțelegând de ce s'a tras în ei, afară de niște pașapoarte neînsoțite însă și de valuta necesară pentru o călătorie și de promisiunile feseniste amestecate printre trandafiri și spini, nu s'a întâmplat nimic. Aică, nu s'a schimbat mare lucru după Revoluție.

Inaintea Revoluției era un haos, acum este alt haos. Atunci haosul era acoperit de securitatea lui Ceausescu, credincioasă acestuia, care ținea la respect toată populația; acum, securitatea fostă a lui Ceaușescu, moștenită de Iliescu, mai mult interesată în a-și păstra pâinea decât din loialitate pentru moștenitorul testamentar, nu poate acoperi acest haos prin forțe proprii, ci apelând la muncitori sau mineri.

Alegerile din vremea lui Ceaușescu erau câștigate de comuniști cu 99,9%, azi sunt câștigate de comuniștii lui Iliescu cu 85,5%.

Inainte de Revoluție, economia era un dezastru, acum merge cu pași mari spre un dezastru și mai mare.

Securitatea asculta convorbile cu străinătatea și intercepta toate scrisorile, acum acest lucru se întâmplă numai selectiv.

Dai un telefon în România, știi sigur că cei pe care îi cauți sunt acasă, auzi telefonul sunând, dar nimeni nu răspunde.

Si totuși , este o deosebire între 1989 și 1990. Si aceasta constă într'un singur lucru de o importanță deosebită: concentrarea de putere în jurul celor două elemente importante azi: securitatea și exilul.

Inainte de Revoluție, securitatea avea o mână lungă, ce trecea peste mări și oceane, în timp ce exilul nu putea să pătrundă prea mult în țară; acum exilul are o mână și mai lungă decât a securității, care trece și ea peste mări și oceane, pe care o întinde tinerilor și celor mai bătrâni. Desigur încercările fraților de acasă de a atinge această mână sunt timide și uneori înspăimântate, căci și în România, ca și în afara ei, securitatea s'a regrupat, și acționează din plin.

Din marele haos, atât din afară, cât și din țară, pe bază de coincidențe de gândire, de ideologie, de interese, încep să se aleagă și să se lege elementele asemănătoare, creind o forță ce se întinde și cuprinde tot mai multe mase. Cei ce au stat în întuneric - la propriu și la figurat - ani și ani de zile, se unesc cu cei azvârliți de guvernul comunist din țară, peste granițe.

Tinerii dela Universitate, “golanii” făuritori ai zonei necomuniste în România, izgoniți de așa zișii mineri, își regrupează forțele pentru runda următoare. Ei reprezintă noua forță ce îngrozește actualul guvern fesenisto-comunist.

La Cluj, Doina Cornea crează un forum, al cărei glas se va auzi clar în toată țară. Societatea Timișoara adună Banatul, așa numitul Vest al Româneii.

De regulă, de ce ți-e frică, nu scapi. Iar lui Iliescu îi e frică de o unire a exilului cu elementele de aceeași gândire, ideologie din România.

Pe de altă parte, se observă o tot mai mare coincidență de interese și de gândire a unor grupuri și persoane din afara țării cu cele ale guvernului fesenisto-comunist, sau cu ale securității, chiar în terminologia lor comună folosită la adresa luptătorilor anticomuniști, atât din țară cât și din afara ei; aceștia îi consideră legionari, fasciști pe toți oamenii de bine, ei înșiși neștiind să dea o definiție nici unuia dintre cei doi termeni, sau să îi poată deosebi. Din aceasta însă se găsește un numitor comun pentru securitate-guvernul fesenist-comunist din România, pe de o parte și pentru unele grupări din afara țării, pe de altă parte. Această coincidență de calificări, și acțiuni împotriva așa numiților “fasciști” ar trebui să dea de gândit oricărei minți neîntunecate.

Desigur nu este de ignorat această grupare de forțe, atât din țară cât și din afara ei; și aceasta are loc tot după interese, însă de cu totul altă natură.

Această regrupare de forțe în poli opuși nu trebue nicidecum interpretată ca ruptură în cadrul opoziției (în țară) sau a exilului (în afara țării), ci pur și simplu ca o filtrare a unei mari mase de oameni și alegerea ei în două largi grupări. Este dimpotrivă o unire sub cu totul alte imperative, de această dată, îndreptate spre o luptă adevărată a binelui contra răului.

Ca să ne facem înțeleși și de Voican, figură ștearsă în timpul facultății, de altfel, vulcanul România a erupt, lava s'a împrăștiat în toată țara, a depus un prim strat; dar vulcanul este încă activ și nu se va liniști până când nu va arunca tot focul din el. Abia atunci va avea loc perioada de liniștire, de sedimentare, va începe adevărata reconstrucție a țării.

MARIAN MUNTEANU

Urmare din pag. 1

suferinței, este să spună lumii cât mai mult, totul, despre cât de îngrozitor trăiesc acolo deținuții. Desigur sunt și oameni vinovați, alții poate nevinovați, unii care ispășesc pedepse nejustificat de mari, oameni care stau de mult în închisoare. Condițiile lor de viață sunt dezumanizate. Repet, în ceea ce mă privește, nu pot să acuz poliția. Nu am fost bătut, lovit, nu s'au făcut presiuni asupra mea, dar să înțelegem că regimul penitenciar este un regim vechi, extrem de rigid, elaborat, știm cu toții, de către cine și în ce condiții. Oricum acestea sunt indecente pentru ființa umană și de multe ori inacceptabile. Nu am pretenții de creare a unor elemente de confort încă de neînțeles pentru noi, (televizor și altele), dar măcar să lase familiile deținuților să-i ajute pe cei dinăuntru. Aceste condiții nu se referă la elemente de investiție materială ale guvernului, ci la crearea unui mediu din care deținuții să nu iasă înrăiți, înverșunați împotriva societății, disperați”.

-“Unde ai stat în tot acest răstimp? Numai la pat? Ai avut voie să și circuli?”

-“In ultimul timp mi s'a dat voie să ies într'o curticică pentru plimbări o jumătate de oră, o oră pe zi”.

-“Ai stat și într'o celulă?”

-“Nu. Numai în camera Spitalului penitenciarului, dar să fie limpede, ea este cea a unei închisori, are toate atributele unei camere de detenție, în încăpere existau șapte paturi. In prima săptămână am stat absolut singur. Ceea ce trebue să știți, este faptul că nu pot uita zăbrelele. El sunt peste tot”.

-“Am înțeles, regulamentul este rigid, mediul este cel de penitenciar, dar condițiile sunt și ele îndeplinite de oameni. Cum s'au comportat cu Dumneata? Includ în întrebare și personalul medical”.

-“Nu am ce să le reproșez. Am înțeles că au făcut ce au putut pentru a mă ajuta dar nu prea au cum...Ce puteau să facă? Dau un singur exemplu... Aici la Jilava, nu are nimeni pretenția să fie ca la Elias... De exemplu: nu curge apa. Este o chiuvetă amărîtă acolo. Nu e cazul să punem problema apei calde, dar apa, aceea care curge, este murdară, nenorocită... când curge. Grup sanitar? Este o toaletă tip turcesc din care ies șobolanii pe care ai posibilitatea să-i urmărești circulând. Oricum, sunt cele mai libere ființe din toată pușcăria aceea.”

-“Cum ai primit vestea eliberării? La ce oră? Ce făceai?”

-“Eram în celulă cu deținuții și discutam, firesc, câți ani vom mai sta noi la pușcărie. Era în jurul orei 18 - 18,30. A venit Domnul Procuror militar Mihai să-mi spună că în cursul serii am să fiu pus în libertate. Pe la ora 21 a sosit Domnul procuror general adjunct, Colonelul Florescu și Domnul Ministru Ursu, comunicându-mi decizia semnată de Domnul procuror general Gheorghe Robu. Pe la ora 22 am sosit acasă”.

-“Mai sunt deținuți la Jilava din urma evenimentelor din 13-15 Iunie?

-“Am auzit că mai sunt. Nu știu câți”.

-“Ce părere ai despre solidaritatea cu care ai fost înconjurat de atât de mulți oameni? Primeai presa?

-“Inițial nu. In ultimele zece zile, de când începusem să primesc vizite, am primit și ziare. In primul rând presa independentă: România Liberă, Expres, Zig-Zag, dar nu vreau să fac o enumerare ca să nu uit pe cineva. Acestea mi-au fost aduse de familie și ceilalți. Dacă-ți faci abonament există posibilitatea de a primi presa acolo, dar durează.”

-“Eliberarea Dumitale o consideri un dar, sau este o chestiune de decență a organelor judiciare?”

-“Judecând lucrurile în cazul meu mi se pare un lucru corect, deși trebuia să se ajungă la acest rezultat - eliberarea - poate mai de mult, zic eu. Am fost acuzat de niște lucruri atât de străine de firea mea și de tot ce am făcut până acum. In nici un caz nu m'am apucat să spun: “Dați foc poliției”. E ridicol.

-“Marian Munteanu, te rog să rememorezi câteva secvențe din filmul capturării Dumitale de către mineri.”

-“In dimineața zilei de 14 eram la Clubul Universității, la subsol. Se aflau cu mine vreo 15-20 de colegi, studenți. Pe la ora 5-6 dimineața s'au auzit strigăte: “Vin minerii”. Am spus ceva în genul “Stați liniștiți”. Oricum ceea ce urmează reprezintă de fapt secunde. M'am gândit: “Ce se poate întâmpla? Ce să facem? Bun. Vin minerii” și am zis “hai să stăm în genunchi”. M'am gândit că poate totul s'a terminat. Mi-am făcut cruce, aveam un presentiment, am început rugăciunea. Minerii au spart ușa, au năvălit în grup cu bâte'n mâini, lanțuri, bastoane, rângi. Stiu că la un moment dat am încercat să le spun ceva în genul “Stați un pic.” N'am mai apucat. Au început să ne lovească. Era limpede că suntem pierduți. Dădeau cu ferocitate, ură, în toți cei de acolo, mulți chiar nevinovați și din punctul lor de vedere. In unii care nu participaseră la demonstrația din Piața Universității. Primele bâte le-am luat foarte repede. M'au lovit în cap. Au început să dea pe rând, urlând, strigând, înjurând. Sânge. Mi-am pierdut cunoștința. Un singur lucru bun îmi aduc aminte. O imagine. Un om cu cască albă, peste patruzeci de ani, îmbrăcat tot miner. A spus ceva în genul “ăsta-i al meu” și m'a legat de mâini. A încercat să mă ia de o parte. Le spunea “numai dați în el, îl omorîți”. Sunt sigur că a vrut să mă protejeze. La fel a mai fost un alt tânăr. M'au aruncat undeva afară, am simțit niște trupuri lângă mine, după aceea nimic... Incă un amănunt. Am și acum în nări mirosul lor. Tot ce s'a întâmplat până la aruncarea mea în dubă au fost secvențe între vis și realitate. Am leșinat de mai multe ori.”

-“L-ai recunoaște? Ca imagine numai, nu pentru vreo reconstituire polițienească.”

-“Nu. Dar nici nu mă interesează. Nefericiții care au făcut lucrul ăsta sunt convins că vor înțelege într'o bună zi și se vor autopedepsi moral. E suficient.”

-“Ești convins că au fost mineri?”

-“Cred că o mare parte din ei au fost mineri. Din păcate așa este, săracii.”

-“Ce dorești de acum încolo tinerilor, Românilor în general, și lumii?”

-“Le doresc multă liniște. Dar o liniște pozitivă și nu inertă. Dincolo de ambiții, orgolii, care sunt atât de păgubitoare, trebue să se ajungă la o conlucrare, la dialog. Acesta este de fapt și specificul sufletului românesc: toleranță și iubire. Este și esența culturii noastre”.

-“Ce trebue să facă puterea în continuare?”

-“Puterea? Da. Nu trebue să faci politologie ca să înțelegi că, de tot ce se întâmplă într'un stat, singura care răspunde este puterea. Si sincer am avut impresia că lipsa dialogului cu Piața Universității a însemnat de fapt teamă, frică. Dar de ce să-i fie frică unui Președinte ales și unui guvern legal? Este vorba cred și despre orgoliu. Greșeala cea mai mare au reprezentat-o campania din presă, incitările fără justificare, falsele afirmații, așa cum a fost cea despre legionari. A fost o campanie bine orchestrată. Ce-au făcut unele ziare, dincolo de calomnie și insultă, reprezintă instigare la violență. Iar TV-ul a păcătuit prin trunchierea adevărului, realităților, în esența lor.”

-“Ce trebue să facă de acum înainte tinerii, Liga?”

-“Ei trebue să devină cu timpul, printr'o și mai bună organizare, o coloană vertebrală a noii democrații din societatea civilă românească.”

-“Marian Munteanu, ți-e frică?”

-“Am simțit că nu sunt singur nici o clipă. Am simțit foarte multă iubire. Nu am nici un motiv să-mi fie frică. Sigur că pot fi oricând ucis. Si mâine. Dar, eu cred că-i prea târziu. Să adăugăm și solidaritatea europeană extraordinară.”

-“Ce rol trebue să aibă instituția prezidențială?”

-“Un rol extrem de important. Seful unui stat, în cazul nostru Președintele unei Republici, cu prerogativele pe care le are și cu datoria implicită, trebue să fie într'adevăr un mediator. El să acționeze în perimetrul divergențelor, al opiniilor, al conflictelor chiar și trebue să construiască legături. Eu le văd ca legături de suflet. Pentru mine principiul etic este fundamental. Este vorba despre iubire și respect al omului. Eu așa văd un președinte. Neinfluențat de doctrine. In fond este vorba de un popor, o țară întreagă, de individ și milioane de indivizi laolaltă. Trebue să ții cont în fiecare moment că acești oameni sunt deosebiți fiecare cu gândurile și viața lui. Iar tu care ai fost investit cu asemenea putere trebue să unești toate polaritățile, care sunt forțele politice, pentru un efort convergent. Si Domnul Iliescu ar putea să facă acest lucru. Cu flexibilitate, cu înțelgere, și - tot revin la acest cuvânt pentrucă altul nu știu mai bun - cu iubire.”

Eugen DICHISEANU
(România Liberă)

S'A PIERDUT UN PARTID

—Adrian GRIGOROPOL—

"Plebeii partidului în lume" - (Party poopers of the world) este articolul din Philadelphia Inquirer Magasine semnat Judy Bachrach la 15 Iulie 1990, prefațat de editorul revistei Fred Man cu o serie de reflexii "pentru o schimbare" acum când implauzibilul a devenit o realitate. Astfel din 1970, oamenii au pus piciorul pe lună, președinți de state au demisionat din cauza comportamentului delictuos, pacienți au fost salvați implantându-se inimi, dar mai erau lucruri de viață care păreau că nu se vor mai schimba niciodată, spre exemplu că albii din Africa de Sud nu vor renunța niciodată la apartheid, că pentru totdeauna comuniștii și capitaliștii cu armele lor nucleare vor împărți lumea cu practici economice și ideologice, doi giganți care pentru totdeauna vor pompa armament protectiv și se vor supraveghea 24 de ore din 24 ca niște vulturi. Dar una din surprizele ce i-a fost să vadă a avut loc la Bonn, capitala Republicii Vest Germane, cea mai puternică țară din Europa, cu niște clădiri oficiale cantonate asemenea celor de pe roate. Cu rațiune, spuneau politicienii: totul este "temporar". O idee mai țicnită nici n'ar fi putut fi emisă și iată că în curând clădirile rulotă vor purta guvernul la Berlin. Deci, orice este posibil!

Autoarea își ilustrează articolul cu un Lenin cu steagul roșu garnisit cu secera și ciocanul fâlfâind pe umăr, pășind marțial pe un drum cu băltoace, cu capul întors și ochii holbați de mirare după o coloană de muncitori de ambele sexe mărșăluind în direcție contrară cu unelte de muncă și bocceluțe de alimente și ei, cu capul întors spre el, privind cu frică și mirare înapoi. Această ilustrație mi-a amintit de ziua de 5 Martie 1990 când la București, după un chin de trei zile de sforțări, în sfârșit făloasa statuie a lui Lenin, de 12 tone de bronz, a fost dată jos de pe postament agățată de cablul unei macarale, cu o zi înainte de 6 Martie, zi în care în România a fost instaurat sub protecția baionetelor armatei roșii, primul guvern comunist. Da. Totul este posibil! Atâtea implauzibile devin posibile zilnic. Mi s'a proiectat în minte cum ne este nouă dat să trăim o epocă de erezie și anti-erezie.

Autoarea îl citează pe Fidel Castro perorând unei mulțimi de tineri în Martie: "Noi preferăm moartea sclaviei. Preferăm moartea decât să ne predăm!" iar mie îmi vine în minte "Prima zonă liberă de neocomunism" și mulțimea de tineri strigând: "Mai bine mort decât comunist. Comunism înseamnă sclavie!"

După ce articolul înșiră situația tuturor partidelor comuniste din Vest, trece la cele din Estul Europei. Intr'un an Polonia, din două milioane de membri a ajuns la "0", iar România, din 3.800.000 tot la "0". Fără a fi o surpriză, singura țară în care partidul a crescut este China. In Albania regimul s'a decis să adopte acordurile dela Helsinki. Pe total în Vestul Europei au scăzut cu 41% iar în Anglia la alegerile din 1984 s'au obținut 36.000 de voturi.

Despre România sunt numai două paragrafe mici cu titlul: "România în ruină" și că potrivit cercetătorului Marvin Jackson citat de Radio Europa Liberă, decedatului partid i s'au luat 21 de palate, 22 de cabane de vânătoare, 55 ha., ferme și 48 de întreprinderi cu 48.000 de salariați, de parcă partidul comunist ar fi fost o ramură a vestitei agenții imobiliare americane Century 21 (Secolul 21) și asta când problema imobiliară a fost una din cele mai rele plăgi în țările est europene. Intr'adevăr o avere uriașă, chiar dacă ar fi s'o comparăm cu a PCUS-ului, care are 20.000.000 de membri, nu se știe câți vor rămâne până la urmă după cum se desfășoară lucrurile și acolo și probabil că proporțiile și ale acesteia se vor afla deoarece minerii din Dombas, mineri adevărați, au cerut la recenta grevă de avertisment printre altele și naționalizarea patrimoniului partidului comunist. La noi, patrimoniul evaluat, nu se știe de cine și cât de exact, la 17 miliarde. Suspiciune pe toată linia și nu fără temei. Nu este greu de ghicit.

Sunt suficiente motive să fie scuzată Judy Bachrach că s'a oprit la enumerarea averii imobiliare și că nu știe nimic despre depozite de valută prin Elveția peste care s'a așezat lespedea odată cu aceea de pe mormintele tiranilor. Dar pentrucă nu suntem "materialiști" mai bine să facem săpături în jurul cotei "O" la care se afirma clar că a ajuns partidul comunist român. Nu pot fi luate lucrurile așa rituos. Doar n'am avut o glaciațiune să fi pierit ca mamuții, nici vreo secetă pustiitoare să fi pierit ca dinosaurii sau pitecantropii. Este un mister și în orice mister se ascunde ceva. O bancă cu un capital de 17 miliarde să bancruteze așa instantaneu la zero? N'a fost dizolvată cum promisese în prima zi dl. Iliescu împreună cu salvatorii națiunii, nu s'a autodizolvat fiindcă operația trebuia s'o facă congresul și nu s'a mai ținut vreun congres. Nici n'a fost trecut în ilegalitate, întemnițat tot pe 15-20 de ani cum a procedat el cu opoziția în 1946, pentrucă acum nici nu s'ar mai putea, fiindcă rezoluția Adunării Generale ONU nr. 260 A (III) din 1948 s'a dat după declanșarea represiunii contra democrației, și chiar dacă le-a fost reamintită prin rezoluțiile 40/142 din 13 Decembrie 1985, 41/86, 42/87 si 43/1988 referitoare la prevenirea și represiunea crimei de genocid, așă că după Revoluție nu se putea proceda ca mai înainte și de altfel și partidele democrate de opoziție n'ar fi fost de acord, ele dimpotrivă fiind de părere să se înscrie ca partid legal alături de al lor și să participe la alegeri ca să se vadă că n'au să se voteze nici ei și că nu mai există. Si invitația aceasta a rămas fără răspuns. Deși la alegeri au participat în record continental 87 de partide, nu s'a înregistrat nici unul comunist.

La 20 Mai 1990 a fost limpede pentru toată lumea că "s'a pierdut un partid".

Dacă nimeni nu și-a depus spectaculos demisia din partid cum a procedat Ielțin în prezența înmărmurită a lui Gorbaciov și a Congresului PCUS, nici cineva să fi depus carnetul la fosta organizație sau la sector și numai sporadic s'au înregistrat cazuri să se fi rupt în public carnetul sau să i se fi dat foc, atunci unde se află cei 3.800.000 de membri? Să păstreze ei cumva carnetele cu sfințenie pentru când s'ar întoarce roata istoriei? Mai știi!

Misterul devine din ce în ce mai misterios...Obsedant. După alegeri m'am apucat să fac o socoteală. Mărturisesc sincer că nu prea m'am împăcat cu matematica, dar n'am putut rezista ispitei. Dacă au votat circa 16.000.000 și FSN-ul a obținut 66% înseamnă că a avut vreo două treimi. Grosso modo 4.000.000 de preceriști plus Securitatea, poliția, membrii de familie a toți aceștia, cumetriile, clientela partidului, adică cei ajutați ca rubedenii, amici sau din interes și care le poartă recunoștință sau teamă că s'ar întoarce roata, mai rămânea un milion, două de voturi de delapidat, voturi, nu bani, și poate nici chiar atât, deoarece să fim loiali, se vor fi aflat și din aceia care cu naivitate au crezut promisiunile electorate ale feseniștilor, nu oricare, mergând drept la inimă.

N'apucasem să socotesc și a venit 13-15 Iunie cu iureșul poliției, pogromul intelectualilor, tineretului studențesc chiar și al țiganilor ca să se reamintească de urgia nazistă, și atunci, mai bine mai târziu decât niciodată, m'am desmeticit că numai niște hiperstaliniști puteau să se deslănțuiască așa, că a avut dreptate cine mi-a spus că partidul a fost reorganizat de o echipă de experți mai savantă decât "savanții", de maeștrii neocomunismului-integral-original, salvatori ai națiunii prin purificare "pogromatică" în numele cuceririi democrației prin Revoluție, în numele consensului național, al mandatului postum dat de dictatura anterioară ca să nu se stingă flacăra nemuritoare care în trecut a ars, în prezent și viitor să ardă pe toți opozanții!

Vă rog, nu vă mai agitați să-l găsiți. Partidul comunist nu s'a pierdut. Poate s'a întâmplat în Polonia. Dar la noi, Doamne ferește! Nu s'a pierdut nici un gram din ideologie. S'a mai adăugat. Fețele brune ale secuminerilor, secera și ciomagul și un trandafir între două zâmbete cuceritoare. Păcat că miroase a sânge proaspăt. A început cruciada trandafirului!

INTERESE ÎN ROMÂNIA

—Constantin MACRI—

Este binevenită inițiativa colegei avocate Dna Veronica Bărbat (259 Main Street Apt. 2, Stanford, Connecticut, U.S.A. - telefon (203) 325-9379 - de a înființa Asociația Juridică Internațională a Românilor din Străinătate pentru a mobiliza pe toți Românii din exil, indiferent dacă mai au sau nu cetățenia română, indiferent dacă sunt emigranți direcți sau descedenți ai unor emigranți din România, dar care păstrează cu patria originală legături afective sau chiar sunt interesați în valorificarea unor interese economice existente, născute sau viitoare.

Recent, guvernământul din România a făcut o complezentă "Declarație" expunându-și principiile care îi animă și politica pe care înțelege s'o practice față de emigrația română.

Față de această "Declarație" toți Românii care trăiesc în străinătate trebue să-și coordoneze răspunsul și să-și expună doleanțele personale sau cu caracter de principiu ori mai general.

In acest sens să-și expună opiniile trimițându-le la adresa de mai sus pentru a fi incorporate într'un Memorandum care va fi dat publicității în presa română din exil și apoi, după eventuale noi amendamente, prezentat autorităților române.

Nu e vorba de politică.

Este vorba de coordonarea și stilizarea juridică a unor doleanțe și interese care frământă pe Românii din străinătate, în legătură cu relațiile lor cu România.

Cum, cu toate poticnelile, suntem siguri că România merge ireversibil și irevocabil spre democrație și că interesele și drepturile individului vor fi din ce în ce mai loial respectate, este bine să ne spunem cuvântul, dorințele, propunerile aspirațiile spre a se realiza în România o societate civilă cât mai avansată, cât mai modernă, cât mai respectată.

Să vină fiecare cu sugestia lui.

Nici o părere nu este de prisos dacă este de bună credință, dacă este conformă idealurilor democratice și mai ales pleacă dela realități analizate cu competență.

După marele val al Revoluției care a măturat pe tirani, în România încă nu este pace, pentrucă societatea românească este profund divizată, operă a 45 de ani de comunism.

Deși România Democrată nu este încă o realitate deplină, este în puterea fiecăruia dintre noi s'o promovăm, s'o apărăm, s'o consolidăm.

Marii tirani au fost împușcați.

Cei mici sunt în reciclare. Aceasta-i sarcina regimului Iliescu. Așa cel puțin pretinde.

Românii dn străinătate au un cuvânt greu de spus, dacă știu s'o facă. Mai ales acum după alegerile care ne-au produs atâtea decepții grave.

Să ne revenim și să mergem înainte pe drumul Revoluției.

ÎNVĂŢĂMINTELE UNOR ALEGERI

—Victor IVANOVICI—

Un lucru comun care tinde să prindă rădăcini încă dinainte de alegerile dela 20 Mai (când rezultatul acestora, chiar dacă nu şi procentajele concrete, era de prevăzut) este comparaţia dezamăgită cu vecinii noştri: "Iată că în aceleaşi condiţii, sau în condiţii foarte asemănătoare, Polonezii, Ungurii, Germanii din Est au votat bine, în vreme ce noi..." Trec peste faptul că acest gen de văicăreală defetistă trebue să fi jucat el însuşi un rol deloc de dispreţuit în deznodământul confruntării electorale. Ceea ce este mai grav e că, pe termen lung, sentimentul unei nedorite "singularităţi" riscă să ne facă impermeabili la orice învăţăminte pe care le-am putea trage de pe urma scrutinului.

De aceea voi începe prin a contesta aparenţa fatalului contrast. Nu pentrucă în alte părţi alegerile au adus la putere partide fără filiaţie vizibilă cu comunismul, iar în România pe ex-cripto şi sau neo-comuniştii din Frontul Salvării Naţionale, situaţia este radical diferită la noi, faţă de acele ţări. Cu excepţia poate a Poloniei, şi cu siguranţă în Cehoslovacia, peste tot în statele fostului bloc răsăritean unde s'au ţinut primele alegeri libere, marii înfrăţi au fost tocmai acele forţe care constituiseră motorul schimbărilor, evoluţiilor sau revoluţiilor respective. Şi acolo, ca şi aici, proiectul revoluţionar iniţial a fost abandonat în faţa urnelor de "majoritatea silenţioasă", adică de sectorul cel mai conservator al populaţiei. Aceasta a optat pentru soluţia cea mai "sigură", cea mai anodină (în înţelesul etimologic al cuvântului: lipsită de durere: de risc, de sacrificii), în tranziţia dela ceea ce cunoscuse drept comunism la ceea ce îşi imaginează a fi democraţia.

Să mi se îngăduie să mă opresc puţin asupra acestui paralelism.

In Germania Răsăriteană bunăoară, literalmente măturat a fost faimosul Neues Froum, organizaţie informală ieşită din rândurile intelectualilor şi artiştilor disidenţi, care în urmă cu numai câteva luni reuşise să aglutineze protestul latent dar unanim al societăţii civile împotriva regimului anchilozat şi corupt al lui Honecker. La ora urnelor însă, exigenţa de democratizare politică cuprinzând deopotrivă şi pe aceea de regenerare morală şi de justiţie socială, ce forma bagajul ideologic al Forumului, a fost înlăturată de un proiect mai limitat şi mai accesibil, şi anume reunificarea Germaniei cu alinierea Estului la standardele de bogăţie şi putere ale Vestului.

Tot astfel în Ungaria, zestrea utopică din discursul "cluburilor" intelectuale de sorginte lukacsiană care, printr'o muncă răbdătoare de ani de zile, au reuşit să sensibilizeze opinia publică (inclusiv o parte a clasei politice din sânul Partidului Comunist) la necesitatea reformării din temelii a sistemului, a cedat locul după alegeri unei filosofii guvernamentale de tip liberal "clasic". (Aici trebue avută în vedere şi dinamica "suicidară" a marxismului antitotalitar care, dacă este consecvent în presupoziţiile sale antitotalitare, sfârşeşte prin a se autonega ca marxism).

Trebue de asemenea luat în considerare că pretutindeni, procesul electoral a sancţionat trecerea spre un model de democraţie pluralistă reprezentativă (şi nu una directă, ca de pildă în Grecia Antică). Ca atare, fireşte, mult mai solide garanţii de eficacitate, a apărut în această perspectivă a prezenta mecanismul "partidocraţiei" reconstituit cu mai mult sau mai puţin succes după închiderea parantezei comuniste, decât mişcările sociale care înfăptuiseră Revoluţia, şi al căror teren specific de manifestare îl constituise strada şi unanimitatea efemeră a protestului, repede fărâmiţată după victorie în diverse grupuri de interese, ce şi-au aflat în partide făgaşul de expresie delegată pe teren parlamentar. Oricât de cinic ar suna aceasta, aforismul shakespearian îşi păstrează deplina valabilitate: "Maurul şi-a făcut datoria. Maurul poate (sau mai bine zis trebue) să plece".

Acest text constituie după mine genul proxim în cadrul căruia putem situa mai bine "cazul" României, inclusiv cu diferenţele sale specifice.

Nu mai este un secret pentru nimeni faptul ca stereotipul lingvistic "Revoluţia din Decembrie 1989" acoperă de fapt două fenomene politice distincte, deşi sincrone, că are o latură autentic revoluţionară şi una putschistă. Alegerile din Mai 1990, au însemnat în fond victoria celei de-a doua (armata, o parte a nomenclaturii şi o parte a Securităţii), a cărei expresie politică este Frontul Salvării Naţionale, asupra celei dintâi, în pofida faptului că, în evenimentele din Decembrie, eficacitatea intervenţiei uneia a fost submediocră, iar preţul de sânge şi de eroism plătit de cealaltă a fost imens.

Explicaţia acestei noi "imoralităţi istorice" ar consta, după o versiune nu lipsită de temei care circulă la Bucureşti, în aceea că prevalenţa tendinţei revoluţionare radicale ar fi pus în pericol anumite scenarii adoptate de centre internaţionale de decizie - şi nu mai este nevoie să spunem care sunt acelea- de tranziţie globală "echilibrată" a statelor din fostul bloc sovietic spre un nou model politico-economic; drept care, din raţiuni străine de voinţa românilor, au fost "împinse în faţă" acele forţe capabile să frâneze procesul, să-l menţină în cadre şi limite prudent "acceptabile". Fără să contest îndreptăţirea ori măcar verosimilitudinea acestei analize, personal prefer să-mi centrez atenţia asupra factorilor endogeni care au dus la rezultatul cunoscut al recentelor alegeri.

Tirania lui Ceauşescu s'a prăbuşit atunci când, în locul nemulţumirii surde şi pasive sau a disidenţei fără ecou şi priză socială, a avut de înfruntat o alianţă nicăieri statuată, dar reală a unui "proletariat intern", atât pe baze biologice: tinerii (îndeosebi studenţii) cât şi sociale: muncitorimea, cu un "proletariat extern": minorităţile. Am desemnat cu aceste concepte, aparţinând lui Toynbee,sectorul populaţiei căruia dictatura i-a răpit orice perspective şi speranţe de viitor, orice "orizont de aşteptare", şi care, nemaiavând nimic de pierdut, a fost împins la o revoltă a disperării. Fireşte, şi "proiectul" ieşit dintr'o asemenea revoltă nu putea fi decât de o disperată şi simplă radicalitate, reducându-se în fond la a cere exact contrariul (nimic mai mult dar şi nimic mai puţin) a ceea ce a fost regimul comunist în România.

Desigur, o asemenea negaţie nu poate ţine loc de cultură politică pozitivă, cu atât mai mult în condiţiile în care patru decenii de totalitarism au făcut imosibilă menţinerea fie şi a unor germeni a ceea ce existase în această privinţă în perioada interbelică.Faptul s'a vădit şi în dezolanta lipsă de program a partidelor de opoziţie - unele dintre ele "istorice"- (re) apărute după Decembrie. Acestea s'au mărginit să preia frazeologia negatoare a Revoluţiei, dar fără a beneficia de acoperirea morală a celor care au făcut-o De aceea, când a sunat ceasul "partidocraţiei" (care deocamdată pare a fi o fază obligatorie în procesul de decomunizare), alegătorii au fost lesne de manipulat de unicul mecansim partinic en place şi coerent, acela al Partidului Comunist, moştenit de Frontul Salvării Naţionale. Condiţiile nu tocmai "curate" în care s'au desfăşurat alegerile, frauda chiar - peste care Occidentul a trecut cu prea mare uşurinţă - nu ne explică totuşi procentajele zdrobitoare obţinute de formaţiunea d-lui Iliescu. Deci explicaţia trebue căutată în altă parte.

Poate doar cu excepţia Rusiei, nicăieri ca în România comunismul nu a produs o disoluţie atât de avansată a societăţii civile. Din lipsă de spaţiu nu voi insită asupra acestui proces, al cărui principale pârghii au fost dezbinarea, teroarea şi corupţia. Fapt este că otrava subtilă formată din indolenţă, pasivitate, ignoranţă, lipsă de iniţiativă şi responsabilitate, din debrouillardise sau din infantilismul de perpetui "asistaţi" de către figura paternă a Statului sever şi protector, într'un cuvânt ceea ce Erich Fromm numea "frica de libertate", a pătruns foarte adânc în noi, prinzându-ne în plasa unei complicităţi obiective între victime şi călăi.

De aceea, Revoluţia (şi nu putsch-ul) din Decembrie, odată epuizată dinamica ei iniţială ce acţionase aglutinant, a dus - într'un mod doar în aparenţă paradoxal - la accentuarea fărâmiţării corpului social. In primul rând, puritatea ei a pus în faţa imaginarului colectiv o oglindă în care fiecare şi-a putut contempla propria-i abjecţie, ceea ce multora le-a provocat o reacţie de ranchiunos recul. In al doilea rând, radicalitatea negatoare a acesteia constituie o clară ameninţare la adresa "intereselor create", pe care Frontul promite tacit să le menajeze.

"Frica de libertate", resentimentul şi interesele vinovate sunt aşadar factorii care au dus, în faţa urnelor, la legitimarea putsch-ului şi la dezavuarea Revoluţiei, pilonii pe care FSN-ul a construit în jurul său o coerenţă provizorie în sânul unei societăţi invertebrate. Mai mult, cu îndelungata experienţă dobândită ca militanţi comunişti, liderii acestuia au izbutit să inoculeze dihonia şi în sânul "blocului social" revoluţionar, învrăjbindu-i pe intelectuali cu muncitorii, pe Români cu Maghiarii.

Adevărul este că au reuşit să o facă exact la timp (din punctul lor de vedere), de unde şi obstinaţia cu care au refuzat amânarea alegerilor: exact în momentul în care Utopia (negativă) a Revoluţiei începe să se articuleze într'un discurs politic ce priveşte în faţă întrebările concrete pe care le ridică situaţia actuală şi încearcă să le ofere un răspuns. Grupul pentru Dialog Social, Proclamaţia dela Timişoara, Alianţa pentru Democraţie, sublimii "golani" din Piaţa Universităţii, sunt tot atâtea simptome îmbucurătoare ale acestui fenomen. Doar că ele se consumă din nou la nivelul unei mişcări sociale, ale euforiei lirice a acţiunii pure de tipul Mai '68 care deocamdată, câtă vreme ceasul democraţiei directe, a autonomizării depline a omului ca om nu a sunat încă, n'aş zice că sunt vane -căci importanţa lor este imensă-, dar rămân ineficace pe terenul democraţiei reprezentative, dat fiind că nu şi-au aflat ecoul în discursul partidelor, adevăraţii protagonişti ai acestei faze.

De aici şi sarcinile imediate, care constituie după mine adevăratele învăţăminte ale recentelor alegeri din România.

In primul rând trebue refăcută cu orice preţ unitatea "blocului social" al Revoluţiei din Decembrie, ceea ce înseamnă crearea unui spaţiu de dialog între componenţii săi, un spaţiu în care fiecare să poată asculta şi să se poată face ascultat de celălalt, un spaţiu al terapiei sociale colective. Perpetuarea dezbinării actuale riscă să perpetueze fantasmele tiraniei, posibilitatea de manipulare a unor mase gregare şi inerte, iar în cazul "problemei naţionale" poartă de-a dreptul în sine pericolul libanizării Transilvaniei.

In al doilea rând, acest "bloc social" trebue fie să-şi caute o articulare de partid capabilă să se insereze în sistemul reprezentativ parlamentar, fie, în calitate de instanţă morală depozitară a legatului Revoluţiei, să găsească modalităţi de a influenţa în mod hotărîtor pe cele existente, în primul rând, fireşte, partidele de opoziţie, dar fără a exclude chiar Frontul, sau mai bine zis baza de mase a acestuia.

In al treilea rând, şi acesta mi se pare punctul cel mai important, trebue cucerite teritorii din ce în ce mai largi de autonomie şi acţiune informală, directă, în care libertatea să nu fie o prerogativă delegată, ci res publica exercitată cotidian de fiecare. Nu mă refer atât la manifestaţiile de stradă şi la ocuparea pieţelor din marile oraşe care, deşi îşi au importanţa lor, pot sfârşi prin a-l obosi pe micul burghez obligat să-şi întrerupă voiajul în troleibuz, după opt ore de birou, către aromitorul refugiu al fotoliului din faţa televizorului; mă gândesc la autoconducerea locală şi la miile de alte forme de auto-organizare a societăţii, care rămân încă de inventat, şi în care se poate în sfârşit închega - mai degrabă decât pe terenul "partidocraţiei" - o adevărată societate civilă românească. (Liste independente, bunăoară, ca aceea a Grupului pentru Dialog Social pentru care am votat, îşi au locul nu atât în Camera Reprezentanţilor sau în Senat, cât la nivel municipal, de sector, în universităţi, edituri, etc., unde se poate face o politică alternativă).

Dincolo şi în pofida descurajării produse de primele alegeri libere din România, ca un incorigibil soixantehuitard ce mă aflu, îndrăznesc să trimit prietenilor din ţară un mesaj optimist: Ce n'est qu'un début, continuons le combat!

CONTRIBUŢII LA O CRONICĂ A EXILULUI EXTERIOR ŞI INTERIOR

Constantin MAREȘ

Am fi putut avea la fine de Decembrie 1989 iluzia că rolul politic al exilului românesc a încetat, că totul urma să se rezolve exclusiv în țară, accelerat pe plan politic, lent pe cel social și previzibil convulsionat în domeniul economic. Exilul ar fi rămas o simplă emigrație, fiecare având opțiunea de a i se integra fără întoarcere sau a se întoarce, cu, dar mai ales fără garanții.

Intre timp ne-am dumirit că revoluția nu a fost așa cum a prezentat-o televiziunea română condusă de Răzvan Teodorescu, cel pe care un om de duh din țară îl numește "Răzvan și Video", că mulți s'au sacrificat inutil, că așa zișii teroriști dispăruți în neant s'au dovedit a fi venit tot de acolo, că au fost apărate instituții ce nu erau amenințate de nimeni și că nu rareori, în ceea ce era pentru unii confuzie iar pentru trăgătorii de sfori manipulare, se trăgea în întuneric dintr'un rând într'altul dar în aceeași tabără, în timp ce în balconul luminat ca într'un final de revistă cu Fred Astaire, câștigătorii cursei de cățărare la etaj, zâmbeau apărați de lumina reflectoarelor în cea mai reușită dintre rotațiile de cadre de tip ceaușist.

Din miliție au fost arestați câțiva amirali, din securitate câțiva contraamirali, iar dacă în procuratura și magistratura militară s'au făcut ceva mișcări, a fost vorba de avansări. Desigur, nimeni nu putea, chiar dacă ar fi vrut, să treacă la o vânătoare de vrăjitoare, nu se poate aplica principiul nejuridic și inuman al răspunderii colective și la urma urmei, și în Germania, după șase ani de război s'a aplicat metoda și certificatul de denazificare. Si supraviețuitorii dela Pitești au dovedit că omul are resurse mai mari decât credeau dușmanii omului, de altfel, tot oameni și ei, robotul redevenind ceea ce a fost: un om.

Până în Decembrie 1989 exilul era considerat de regimul comunist din țară ca un corp neomogen, dar care trebue combătut prin orice căi: infiltrare, dezinformare, anonime răspândite în tiraje generoase și, nu pe ultim plan, folosirea disensiunilor de care s'au făcut vinovate și alte exiluri, nu numai cel românesc, dar care în cazul nostru porneau nu atât dela ideologii diferite, cât dela persoane și iluzorii fotolii prezidențiale. Dar, ca și în cazul Cehoslovaciei, Ungariei, Germaniei Răsăritene și Bulgariei, exilul românesc nu a influențat cursul evenimentelor, un caz ceva mai diferit prezentându-l Polonia, dar la Roma nu pot funcționa doi sau mai mulți papi deodată.

După 23 Decembrie 1989, anonimele au dispărut, ca prin farmec, dela București s'au auzit cântece de sirenă și cât de dorită era în realitate revenirea exilului, au simțit-o foarte bine candidații țărăniști și liberali în alegeri, fiindu-le preferați Ion Iliescu, care desigur, în vila specială din apropierea celei a lui Ceaușescu, nu s'a hrănit numai cu salam de soia, mai ales când era ministru și secretar de județ, ca și Don Pedro, când studia ca bursier ceaușist la Toulouse.

In mai puțin de două luni, Românii din Germania au demonstrat de trei ori în fața ambasadei Bucureștiului la Bonn, ceea ce nu a fost realizarea unui plan de turism, ci o necesitate politică imperioasă, dar trebue recunoscut că frecvența a depășit-o și pe aceea din zilele răposatului. Atunci, de ce l-ați mai omorît, Domnilor Iliescu, Roman și Voican? Atitudinea ambasadorului a fost și ea semnificativă. Prima dată a venit mieros, dispus la dialog, politicos și cu răbdare. A doua oară a trecut scurt, dur și arogant. A treia oară a trimis un ambasadist să ceară poliției ca demonstranții să fie îndepărtați dela zidurile fortăreței, de altfel placată cu marmură, ridicată în timpul comandantului suprem Nicolae Ceaușescu. Doar lucrurile se petrec în țara lui "alle gute Dinge sind drei"...

In perioada guvernării comuniste anterioare celei a tandemului deocamdată, aparent cel puțin, unitar, aproape toți Românii din țară erau uniți de una și aceeași dorință: căderea în orice fel a cuplului prezidențial. Apare astăzi clar că și securitatea și miliția realizaseră că mai curând sau mai târziu, într'un mod sau altul, după Kadar și Husak, după Jivcov și Honecker, va veni și rândul lui Ceaușescu. Istoria va lămuri de ce acesta nu l-a eliminat pe Ion Iliescu despre care sloboda gură a lumii vorbea că îi va urma, poate, ca și în cazul generalului Militaru, presiunile sovietice să-i fi asigurat imunitatea, la care s'au adăugat privilegiul vilei din cartierul interzis și fotoliul directorial al uneia din cele mai mari edituri din Republica Socialistă România. Complotul de operetă nu a riscat în fond nimic, scena balconului în care zâmbeau ca o trupă de mai mulți Romeo ajunși la nivelul Julietei puterii a dovedit-o pe deplin. Românii au fost uniți în ura față de despot, au fost uniți în zilele lui Decembrie și uniți în iluziile primelor zile ce au urmat. La rândul lor cei din exilul politic, dacă nu au putut închega o unică organizație, erau uniți în acțiuni și finalități. Paradoxal, Ceaușescu ne unise, pe cei de acasă și pe cei din afară.

Realizând că numerele unu și doi din republică sunt pierzătoare, securitatea și miliția i-au lăsat să cadă. Dacă i-ar fi apărat cu orice preț și până la capăt, Iliescu nu ar fi astăzi președinte, ar fi rămas însă nomenclaturist, deoarece până la 21 Decembrie nu i s'a cunoscut absolut nici un act de disidență, nici ce a spus Pârvulescu și nici ce semnase Cornel Mănescu. Calculul securisto-milițian nu a fost greșit. Pentrucă oricum, Ceaușeștii trebuiau să cadă, au fost lăsați ca atare și s'au raliat imediat singurei formule ce le garanta atât supraviețuirea fizică, cât și cea organizatorică, atât privilegiile cât și influența.

Cu bună școală comunistă, noua putere instalată a procedat pe etape, doar leninism-stalinismul învață deosebirea dintre strategie și tactică în politică. Partidele tradiționale au fost lăsate la început să aibă o libertate de organizare, la foarte scurtă vreme aceasta a fost practic anihilată pentru provincie. Au fost infiltrate cu elemente instruite și ca întotdeauna, s'au găsit și guțiști, dacă nu cu numele, dar cu structura. Au fost înființate partide-ciupercă ce au mărit confuzia, la care s'a adăugat și cadoul oferit de însești cele două mari partide de opoziție, necartelate în alegeri, și având doi candidați la președinția statului și amândoi veniți din exil: unul de pe malul Senei, celălalt de pe malul Tamisei. După cât se știe până acum, liderul național-țărănist Cornel Coposu a fost conștient de aceste pericole, de altfel nici nu și-a pus candidatura pentru președinție și nici nu a vrut să facă parte din așa zisul pre-parlament al C.P.U.N., vodevil în care dacă s'ar fi prezentat un partid al țambalagiilor, ar fi avut tot trei reprezentanți, ca și partidele ce au fost conduse de Ionel Brătianu sau Iuliu Maniu.

In poporul român s'a săpat o prăpastie, opozanții și disidenții de ieri, adevărații opozanți și disidenți, au devenit ținta atacurilor de astăzi. Lucrurile au culminat cu sălbăticia din zilele de 13 - 15 Iunie, când Iliescu a cutezat ceea nici Ceaușescu nu a îndrăznit să facă: să scoată teroarea, adevărații, singurii și realii teroriști, în stradă, să aplice teroarea de masă, oarbă, și să amintească lumii civilizate de noaptea de cristal a unui anume Adolf Hitler.

Doina Cornea, Ana Blandiana, Octavian Paler, Marian Munteanu sunt nume printre nenumărații Români urmăriți, izolați și exilați în propria lor țară. Instalatul în Palatul Regelui Ferdinand dela Cotroceni a reușit ca în scurtă vreme să semene ură și dezbinare, să facă astfel ca exilul dinafară să găsească porți ferecate la zidurile cetății și să creeze un exil interior. Lipsurile alimentare continuă, iarna nu este prea departe, iar primul ministru Petre Roman bate stațiunile de mare lux ale Elveției, și comandă trei mari avioane de lux în Franța pentru uriașa sumă de un miliard de franci.

Noii nomenclaturiști dela București au făcut să avem două exiluri: unul exterior, altul interior. Privind la Germania Răsăriteană, Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, Bulgaria, mâine, poate, la Albania, vom putea spune cu amărăciune: "ca la noi la nimenea" și "ține minte cinci cuvinte: e mai rău ca înainte."

In acest context, opoziția din țară trebue să facă totul pentru a nu se lăsa marginalizată la un exil interior. Unitatea este comandamentul suprem, iar intelectualii trebue să înțeleagă că bătăliile se câștigă prin arma ofensivă a politicii, nu prin retragerea în fortăreața fragilă a turnului de carton zugrăvit în nuanța fildeșului. Si desigur, nu prin acceptarea de funcții senatoriale subalterne, chiar dacă dau dreptul la mașină de serviciu și ordonanțe, se schimbă prezentul și se pregătește alt viitor. Cât privește exilul exterior, acesta, adică fiecare din cei care îl alcătuim, avem posibilitatea, sarcina și datoria să contribuim ca România să nu rămână o insulă a nedreptății istorice. Cu atât mai mult, cu cât timpul certurilor pentru fotolii prezidențiale a trecut de mult.

UN GUVERN PENTRU POPOR ȘI NU UN POPOR PENTRU GUVERN

Mircea SABĂU

Declarația de Independență este unul din marile documente ale omenirii care exprimă în puține cuvinte o profundă filosofie politică, baza adevărată pe care stă și se dezvoltă democrația.

Din punct de vedere istoric actul oficial care marchează independența Coloniilor Americane - viitoarele State Unite ale Americii - a fost de fapt nu Declarația de Independență ci rezoluția introdusă de către Richard Henry Lee în numele delegației din Virginia, la Congresul Continental la 7 Iunie 1776.

In această rezoluție se afirmă că: "Aceste Colonii Unite sunt, și pe drept trebue să fie, state libere și independente, că ele sunt obosite de orice supunere față de Coroana Britanică și că orice conecțiune politică între ele și Statul Marii Britanii trebue să fie dizolvată". Această rezoluție care ar trebui numită Rezoluția de Independență a fost votată de Congresul Continental la 2 Iulie 1776. Ea este de fapt declarația oficială de independența a Statelor Unite față de Marea Britanie. Totuși declarația care poartă numele de Declarația de Independență și care a fost votată la 4 Iulie 1776 este actul considerat ca marcând momentul independenței americane, fiind serbat la această dată (4 Iulie) în fiecare an.

De fapt scopul Declarației de independență nu a fost acela de a declara independența, ci de a explica lumii întregi motivele pentru declararea independenței care deja fusese proclamată mai înainte.

Această justificare, scrisă cu profundă înțelegere a naturii umane, este tot atât de actuală și plină de învățăminte pentru lumea de azi, cum a fost înurmă cu peste 200 ani.

Independența declarată a coloniilor de atunci ale Angliei, față de aceasta, a fost considerată ca rebeliune. Guvernul Britanic din acea vreme a căutat s'o discrediteze din punct de vedere legal și moral. De aceea Declarația s'a preocupat mai puțin să descrie cauzele rebeliunii. Principalul ei scop a fost să prezinte justificarea lor din punct de vedere legal și moral. Jeffereson și cei care au lucrat la formularea Declarației, au căutat să exprime ideea guvernării în care există o justificare și pentru rebeliune, făcând-o să apară deosebit de importantă și legitimă în anumite situații.

O întreagă filosofie politică este formulată și prezentată într'o formă extrem de condensată și lucidă. Această filosofie afirmă dreptul poporului de a stabili un guvernământ și de a-l răsturna, dacă vine în contravenție cu voința poporului.

Iată formularea acestei filosofii politice în Declarația de Independență, formulare care ar trebui adaptată de toate popoarele lumii:

"Noi considerăm aceste adevăruri ca fiind evidente, că toți oamenii sunt creați egali, că ei au fost dotați de creatorul lor cu anumite drepturi inalienabile; printre acestea sunt viața, libertatea și căutarea fericirii; pentru a asigura aceste drepturi, între oameni, s'au instituit guvernele, care își trag dreapta lor putere din consimțământul celor guvernați; și deci ori de câte ori o formă de guvernământ devine destructivă scopurilor pentru care a fost instituită, e dreptul poporului să o schimbe sau s'o anuleze și să instaureze un nou guvernământ, care să-și aibă fundațiile pe astfel de principii și să-și organizeze capacitatea de a acționa în așa fel, încât să contribuie cât mai mult la securitatea și fericirea poporului".

Democrația în societatea modernă de azi se bazează direct pe ideea formulată atât de lucid de Jeffereson, că orice guvern sau guvernare trebue să se bazeze pe consimțământul poporului care acceptă să fie guvernat. Cu alte cuvinte, nimeni nu are dreptul să guverneze fără consimțământul poporului.

Revoluția Franceză ca și cea Rusă din 1917, au plecat tot de aici, dela dreptul celor guvernați de a desemna pe cei care urmează să conducă și să guverneze poporul, aducând prin munca și prin acțiunile lor bunăstarea, pacea și fericirea lui.

Comunismul ca și fascismul, nu neagă în principiu dreptul poporului de a-și alege guvernanții și de a consimți sau nu să fie guvernat. Constituțiile formulate de aceste regimuri recunosc aceste drepturi. Falsul și contradicția apar atunci când partidul comunist pretinde că reprezintă voința poporului negând în practică dreptul poporului de a-și exercita drepturile înscrise în constituție. Partidul comunist este în contradicție cu poporul, pe care îl ține sub control prin forța polițienească și militară - prin teroare, intimidare și represalii.

Partidul comunist oriunde, în lume, a fost la conducerea statului, a adus ruină și sărăcie țării respective. Conducătorii comuniști intoxicați de putere s'au dovedit peste tot în lume că nu au alt scop decât să-și asigure lor înșile bunăstarea, proprietatea și menținerea puterii care să le asigure privilegiile. Ignorând și violând drepturile omului și legile țării, ei au forțat poporul la o muncă istovitoare și de joasă productivitate, obligându-l să ducă o viață plină de lipsuri și privațiuni. Comuniștii au fost exploatatorii poporului și așa cum au dovedit evenimentele din 1989, ei nu au consimțământul poporului ca să se afle la conducerea statului.

Incompetența partidului comunist de a guverna vine direct din negarea însăși a naturii umane, ca și din principii eronate și din mistificarea și interpretarea profund greșită a realității. Motivul societății nu este numai lupta de clasă iar condiția economică nu dictează complet existența umană. Viața umană lipsită complet de spiritualitate și religie, este absurdă și complet dominată de ceea ce Eliade numește "teroarea istoriei".

Cele mai deosebite înfăptuiri umane sunt de natură spirituală - ele definesc cu adevărat omul. Comunismul îl sărăcește pe om și îl lipsește de dimensiunea lui spirituală. In comunism omul nu e mai mult decât un animal de muncă vorbitor.

Continuare în pag. 9

23 AUGUST - 22 DECEMBRIE

—Dr. Petre RAȚIU—

La 23 August 1944 România capitula necondiționat în fața trupelor sovietice și deschidea în fața ei un capitol al istoriei nou și plin de primejdii.

Deși atmosfera de sărbătoare a armistițiului dură doar până în zorii zilei de 24 August, când **Bucureștiul se trezi sub** exploziile bombardamentului aviației germane, speranțele Românilor într'o epocă imediată de libertate și de democrație se vor încăpățâna încă să dureze câțiva ani, în ciuda fărădelegilor unei armate de ocupație sovietică, a spolierii țării de bogățiile ei de către URSS și a instaurării de către aceasta, prin dictat, a primului guvern comunist la 6 **Martie 1945**..

Din nefericire, contrar așteptărilor optimiste din August 1944 în istoria **României va urma, în locul** unei perioade de pace, o epocă lungă, interminabilă, de 45 de ani, cea mai neagră din toată istoria sa.

Când însfârșit poporul **român** se va fi eliberat de povara acelui regim instalat în 1945, printr'un formidabil efort dus până la sacrificiul suprem al celor mai buni și viteji fii ai săi, țara va avea, din punct de vedere **social**, economic și moral un cu totul alt aspect; elitele biologice ale țării, **țărănimea** fruntașă care dăduse în cea mai mare parte intelectualitatea țării în secolul nostru, mica boierime națională, familiile de burghezi și intelectuali încă din secolul trecut, erau prin urmașii lor, distruse sau în cel mai bun caz destrămate, "atomizate", scoase din țestul lor social firesc, mai mult ca în oricare altă țară comunistă vecină.

O industrializare forțată de proporții megalomane, dar ineficientă, ruperea țărănimii de ogorul străbun prin deposedarea de pământ, distrugerea tradițiilor, îndoctrinarea, ateismul perfid și sistematic și **aservirea** totală a bisericii, selecția în sens invers a valorilor, dădeau țării un aspect spectral de sfârșit de lume, de "after-day", ca după un cataclism; economia era la pământ, geografia însăși a țării schimonosită, orașele - începând cu Bucureștiul- rase la pământ în vestigiile lor istorice, sate întregi **dispărute, și, în locul lor**, clădite un fel de sumbre **colonii penitenciare pentru** țărani. O atmosferă alienantă și ireală în relațiile sociale domnea peste tot; oamenii deveniseră temători, supuși nefirescului și aberației, covârșiți până peste puteri de nevoile traiului zilnic, **într'o** existență devenită vegetativă, la nivel de sub**sistență, peste care trona** minciuna. Cuvântul devenise minciună și încerca să creeze o altă realitate, contra firii, satanică, a unei realități și a unor valori nominal **aceleași, dar în substanța** lor întoarse pe dos.

Căci ce altceva puteau **însemna minciuni ca** "epoca de aur, **comunism**, vis de aur al omenirii, fericire, prosperitate, libertate" în contextul sumbru al României dintre 1948-1989?

Dar, lucru miraculos și aproape de nebănuit, deși încătușat și agresat cumplit de aproape 45 de ani, timp în care mulți muriseră, se alternaseră aproape trei generații, sufletul românesc, atât de agresat, supraviețuise! El era lucrul cel mai prețios pe care un neam deposedat de tot, până și de speranță, îl păstra viu sub cenușa jarului din străfundurile sale. La ora când comunismul se clătina și cădea prin revoluții de catifea în țările vecine, catalizând misterios energiile sale din străfunduri, sufletul românesc izbucnea iar la suprafața istoriei într'o explozie vulcanică de foc, care mătura cel mai represiv regim comunist în mai puțin de o săptămână, sub privirile uimite și înmărmurite de admirație, ale lumii!

23 August, 1944, 22 Decembrie 1989; începutul și sfârșitul unei epoci.

Două date învăluite deopotrivă în mister privind circumstanțele reale în care s'au produs, prin falsificarea voinței naționale; în 1944 prin acceptarea unei capitulări necondiționate disimulată de un armistițiu inexistent, în 1989 de o revoluție confiscată.

Și într'una și în cealaltă, deși în circumstanțe foarte deosebite, poporul român demonstrase **că în clipe decisive, reușise, ca puține alte popoare, să-și** ia singur soarta în propriile **mâini.**

De fapt, în August 1944, dintre statele aliate ale Germaniei, Italia, care încercase prima o desprindere din alianța cu Germania,în Septembrie 1943, era încă împărțită și ocupată militar între cei doi beligeranți (Germanii, la nord de Roma și aliații anglo-americani la sud), celelalte țări din răsăritul sau apusul continentului fiind cucerite sau eliberate după sorțiile de izbândă ai războiului dus de alții.

O imensă umbră plutește încă asupra actului de la 23 August 1944.

Ar fi putut el să fie un act salvator pentru **România, deci altfel de** cum a fost, -și chiar pentru estul european-, creind României statutul unui stat neutral, de tipul Finlandei, printr'un act de continuitate istorică și politică?

Dacă telegrama Moscovei, din 22 sau 23 **August**, către mareșalul **Antonescu, prin care Rusia** sovietică acorda oficial **României** condițiile favorabile de desprindere de Germania, cerute de Mareșal și acceptate deja la 2 Iunie de Moscova la tratativele dela Stockholm dintre Dna. Kolontay și ministrul român Fred Nanu, într'adevar a existat, ea ar fi salvat și interesele naționale și tot pe atât de important, onoarea României.

Prin această telegramă se accepta un coridor de trecere pentru trupele sovietice pe teritoriul român, majoritatea teritoriului **românesc** rămânând liber de prezența unor trupe străine, iar România s'ar fi putut alătura trupelor sovietice, combătând în sectoarele frontului unde erau hortiștii unguri.

Ne întrebăm din nou: a existat această telegramă cu adevărat și în mâinile cui se afla ea astăzi? A fost atunci într'adevăr arestat mareșalul Antonescu, în după amiază zilei de 23 **August, și dat în mod nedemn** pe mâna trădătorului **comunist Bodnăraș iar prin acesta unei puteri străine? S'a dat atunci ordin armatei** române de-a înceta lupta contra URSS, lăsându-se dezarmată, în lipsa oricărui armistițiu - care va fi semnat abea la 12 Septembrie la Moscova- numai din in**terese meschine, de putere personală, din orgoliu, puse** înaintea și deasupra intereselor vitale ale țării?

Intrebări extrem de grave, rămase până astăzi fără răspuns.

Până când aceste, întrebări nu vor căpăta un răspuns precis, conștiința istorică a poporului român nu își va recăpăta liniștea.

Cui a folosit actul de la **23 August**, așa CUM a fost el realizat?

A folosit numai Uniunii Sovietice și a contribuit la logica Yaltei a celor doi torționari ai popoarelor din Estul Europei, Roosevelt și Churchill, în **complicitate**cu Stalin.

Cu sângele vărsat de cei mai buni fii ai poporului român în Decembrie 1989, **era nefastă, începută la 23 August, a fost ștearsă,** deși daunele provocate de comunism pe trupul țării și în sufletele Românilor vor mai dăinui încă, așa cum a arătat-o și votul de la 20 Mai 1990.

Sistemul comunist a **căzut din interior, și numai** din interiorul său, grație sacrificiilor uriașe ale popoarelor din estul **Europei.**

Năzuințele de libertate a zeci de milioane de est-europeni, sugrumate în sânge de către armata sovietică în 1953, 1956, 1968, nu au rămas fără urmări; ideea de reformă a comunismului a prins con**sistență în chiar rândurile** nomenclaturii dintre zidurile Kremlinului și, în împrejurări pe care numai viitorul le va clarifica, un om îndrăzneț cu idei noi, Gorbaciov, conștient de prăpastia dintre realitate și ideologia comunistă, a fost ales în 1985 ca prim secretar al CC al P.C.U.S.

De atunci structurile împietrite **timp** de 70 de ani ale comunismului încep a se destrăma cu viteză din ce în ce mai accelerată.

La capătul a 45 de ani dela terminarea celui de al doilea război mondial, Ger**mania învinsă, de ieri, a devenit azi, prin pace, cel** mai puternic stat de pe continentul **european**, în contextul politic nou al unei **Europe** unite. Căderea zidului dela Berlin în Noembrie 1989 și **desăvârșirea** unificării Germaniei în cursul acestui an înseamnă datele de hotar la care epoca **post-belică**, a războiului rece, trece din actualitate și intră definitiv în trecut, în istorie.

Același lucru se petrece și în cazul țărilor est-europene, în speță al României. 23 August dintr'un fapt de actualitate sumbră **devine** un fapt de cronică. Condițiile în care s'a înfăptuit cu adevărat vor putea fi elucidate deaceea cu mult mai "studiu et sine ira" pentru **a putea da poporului român** adevărul pe care-l merită.

Condițiile lui de influență **asupra** României s'au terminat la 22 Decembrie 1989. Epoca și regimul **generat de 23 August se** sfârsesc în sânge la 22 Decembrie 1989.

In ciuda falsificării voinței naționale exprimate prin revoluție, prin încercarea de confiscare a **acesteia**, a **manipulării alegerilor dela 20 Mai**, a împletirii fără doar și poate **a intereselor serviciilor se**crete ale marilor puteri în România, a umbrei chiar a Maltei, cum afirmă unii, care ar plana asupra **României, comunismul nu se va mai putea totuși** întoarce niciodată în țara noastră, căci **sfârșitul** lui **este decis de istorie.**

Sensul acesteia era cu totul **altul în 1944, când istoria** mergea în răsăritul Europei pe căile aberante ale unui **criminal, Stalin. Si complet altul este și sensul** istoriei în 1990, când omenirea lovită de această plagă, de teribila alienare chemată **comunism**, se vindecă cu o repeziciune și o spontaneitate care pare a ține de miracol.

Inceputul dezintegrării Uniunii Sovietice, așa cum au arătat și evenimentele din Iulie 1990, adică declarația de suveranitate a Ucrainei, după cea a Balticilor, a Rusiei și a altor republici, părăsirea și respingerea partidului comunist de către mulți dintre membrii acestuia după congresul al XXVIII-lea, etc., arată că sistemul comunist nu mai are nici o șansă de supraviețuire în nici una din fostele țări satelite, inclusiv România, iar istoria merge din ce în ce mai accelerat pe un drum nou care nu poate fi decât plin de speranțe pentru noi.

Privind astăzi dela punctul înalt de cotitură al istoriei la care ne aflăm, la evenimentele de acum 46 de **ani, după o epocă de lungă** 'asuprire comunistă, este **legitim să ne întrebăm:Ar fi putut fi 23 August altfel,** dacă ar fi fost făcut altfel, adică de pe poziții de luptă și unitate națională, în momentele acelea decisive?

A folosit cu ceva 23 August poporului român, sau celor care l-au făcut, asa CUM l-au făcut, de atâta amar de timp spulberați de istorie, sau a folosit exclusiv lui Stalin și Uniunii **Sovietice**, cărora le-au asigurat 45 de ani de dominație comunistă asupra **Europei** de Est?

Din istoria acelor evenimente, astăzi depărtate de noi după cotitura istoriei din **1989**, continuă a se ridica, în integritatea și incoruptibilitatea ei, figura de înalt prestigiu moral a mareșalului Antonescu.

La 23 August martiriul **acestuia s'a legat indisolubil cu acela al poporului român.**

UN GUVERN PENTRU POPOR

Urmare din pag. 8

Reducerea multilateralității naturii umane la o singură dimensiune este o simplificare grosolană care neagă însăși existența omului. Acțiunile omului nu sunt motivate numai de factorul economic și asocierea oamenilor în societate nu se face atât pentru "binele societății" care e greu de definit în sine - ci pentru binele și progresul personal. Binele **societății** nu poate fi realizat decât prin binele personal al indivizilor care formează societatea. Acea societate e prosperă și progresistă în care nevoile individuale sunt satisfăcute în cea mai mare măsură. În care indivizii sunt mulțumiți și nu se luptă între ei sau cu guvernul care-i conduce.

Dar când guvernul nu reușește să împlinească nevoile celor guvernați - acel guvern nu-și mai are justificată existența și poporul are **dreptul** și datoria să-l înlăture și să-l schimbe. Aceasta este explicația pentru care în multe țări comuniste vedem schimbări profunde, comunismul fiind înlocuit prin democrație. Comunismul a fost o tragică și odioasă experiență umană care a adus imense **suferințe** omenirii, care a distrus milioane de vieți omenești și a oprit progresul social, politic și **economic al multor popoare.**

Dacă în Rusia ar fi rămas victorioasă Revoluția din Februarie 1917, azi acea țară ar fi fost la fel de avansată și **prosperă** ca Anglia, **Franța sau Germania Federală**. N'am fi cunoscut teroarea roșie și milioane **de oameni n'ar fipieriți ucisi** și torturați. E deosebit de tragic să recunoaștem că totul a fost fără sens, fără rost - dar așa a fost.

Omul este o ființă complexă care are nevoie de hrană și aer, dar și de liber**tate și de asemenea de satisfacerea** unor cerințe spirituale și intelectuale fără de care nu se poate trăi.

Fericirea sau nefericirea omului se poate măsura prin raportul dintre aspirațiile sale și posibilitatea de a le satisface. Desigur că oricând aspirațiile omului vor depăși posibilitățile - dar atunci când nici măcar minimul de necesități și **aspirații** nu poate fi satisfăcut, când însăși viața și sănătatea lui fizică și mintală îi sunt periclitate și afectate, în acele situații însăși condiția umană devine **absurdă**, subumană și omul se află într'o stare de continuă suferință.

Guvernul care aduce societatea la o astfel de stare trebue înlăturat și întreaga concepție de guvernare trebuește revizuită și schimbată.

Mircea SABĂU

REVOLUŢIA ŞI NOUA PUTERE

Apostol STAN

Revoluţia **română** din Decembrie 1989 a lichidat structurile politice **şi militare ale puterii** comuniste netezind calea unor înfăptuiri rapide şi de mare profunzime într'o direcţie democratică şi liberală. România părea a fi devenit **singura** ţară dn Europa de Est capabilă să se debaraseze rapid de un **sistem social-economic care o înlănţuise paralizant timp de circa patru decenii. Dar situaţia ei particulară, nu numai prin forma de** desprindere de sub vechiul regim-prin revoluţie dar şi prin relativa pasivitate cu care-l suportase decenii în şir, aveau s'o singularizeze şi în aceasta fază de tranziţie. Căci, iată, în urma unei revoluţii anticomuniste, în locul unei echipe conducătoare cu certe atitudini democratice şi liberale, puterea era preluată de o categorie de **oameni politici proveniţi din elementele peceriste periferializate de Ceauşescu.** Si nu atât pentru opţiuni **reformatoare, pe care nu le-**au exprimat niciodată în trecut, cât mai ales pentru grija satrapului român de a-şi îndepărta din instanţele puterii pe toţi adversarii potenţiali, precum şi pe **oamenii** care păreau incapabili să-i execute **dispoziţiile tot mai absurde cu toată fidelitatea.** Apare astfel o situaţie paradoxală, anume că o revoluţie triumfătoare **declanşată cu deosebire de tineret, netezea calea de preluare a frânelor politice de către foşti nomenclaturişti sau persoane din anturajul acestora. Cum se explică o asemenea stare de lucruri ?**

Spre deosebire de **Ungaria,** Polonia şi Cehoslovacia, datorită excesivei **represiuni ideologice şi poliţieneşti, în România nu s'a putut cristaliza un grup politic cu** program alternativ la guvernarea de tip stalinisto maoist. Opoziţia era rapid identificată, destrămată în faşă şi eventual reprimată prin forţă, încât niciodată n'a avut răgazul coagularii. Represiunea masivă şi rapidă era facilitată de pauperizarea absolută a întregului popor prin intermediul instituţiilor **social-economice** de tip sovietic, când orice oază a liberalismului economic, inclusiv mica **grădină** ţărănească, fusese lichidată.

Opoziţia **făţişă** în România s'a manifestat de regulă sub forma disidenţei individuale. De a lungul anilor, ea a afirmat o serie de personalităţi, cu excepţia anului 1977, când în jurul scriitorului Paul Goma se închegase o mişcare susceptibilă de extensiune. In Martie 1989, cinci foşti demnitari comunişti, receptivi la schimbările din Est, răspunzători ei înşişi în tinereţe de instaurarea regimului stalinist în România, au adoptat în comun o atitudine critică faţă de Ceauşescu. Disidenţa nu se leagă decât sporadic de unele **mişcări,** sociale, ca greva minerilor din Valea Jiului, în 1977, şi demonstraţia anticomunistă a muncitorilor dela Braşov, în Noembrie 1988. Disidenţa, pe de altă parte, sub raport programatic, n'a depăşit niciodată stadiul drepturilor omului sau al formulării unor ameliorări social-economice, urmărind cel mult împingerea regimului stalinist dela Bucureşti spre unele reforme de tip est european.

In imposibilitatea de a se organiza ca o opoziţie internă, fie şi numai sub forma afirmării unei critici constructive, disidenţa din România a fost un mijloc de infuzare **permanentă** a exilului românesc cu elemente mai tinere şi mai viguroase, trăite sub regim **comunist şi cu o imagine** mai exactă asupra direcţiilor luptei politice de purtat în afara hotarelor ţării. Tocmai datorită încremenirii în tiparele or**todoxiei, regimul comunist** din România, cu deosebire în ultimiii ani, premeditat sau nu, a împins la emigrare o masă impunătoare de locuitori, elemente tinere şi valoroase, nemulţumite sub raport economic şi politic. Toţi aceşti opozanţi s'au risipit în diverse ţări ale lumii, diminuând substanţial forţa de coagulare şi exprimare a nemulţumirilor interne, transformarea lor în veritabili fruntaşi politici. Ieşită de regulă din afara partidului comunist şi nelegată în nici un fel de acest agregat amorf, disidenţa din România n'a **putut genera o miscare politică. Ea a dat, în** schimb, câţiva martiri, excepţii ca părintele Gheorghe Calciu şi Doina Cornea care, prin curajul, demnitatea şi mai ales suferinţele din **partea** unui **aparat poliţienesc, au** întreţinut trează în conştiinţa publică credinţa şi speranţa în triumful luptei pentru libertate, dreptate şi demnitate.

Slăbiciunea disidenţei interne anticomuniste, dar **mai ales incapacitatea de a-i opune conducători cu** ascendenţă la scara naţională **s'a** vădit în împrejurările revoluţiei. Elementele sincer democratice au fost copleşite de tot felul de oportunişti de ocazie. Deşi noul organ al puterii de stat, F.S.N., în primele momente de după constituire, s'a pus sub preşedinţia Doinei Cornea, considerată în acel moment o eroină **naţională,** în fapt, rolul principal în cadrul noilor structuri de autoritate a fost preluat de o serie de foşti fruntaşi comunişti şi asociaţi ai acestora, îndepărtaţi din posturi în ultimii ani de domnie ai lui Ceauşescu. De tendinţă reformatoare şi în contradicţie cu direcţia anticomunistă imprimată revoluţiei de tineret, aceşti fruntaşi s'au instalat la putere beneficiind de sprijinul armatei şi al unei părţi a securităţii care, **probabil, pe temeiul unor** acorduri şi compromisuri reciproce, au convenit să coopereze pentru domolirea tendinţei radical anticomuniste a revoluţiei. De aici înstrăinarea rapidă de tineret a conducerii efective **a C.F.S., primul simptom caracteristic în această** privinţă fiind data de 12 Ianuarie. Din acel moment, societatea românească s'a scindat în două tabere antagonice care n'au încetat să se înfrunte nici după alegerile din 20 Mai, cu atât mai mult cu cât partizanii schimbărilor graduale şi lente dobândeau chiar o consacrare legală.

In lipsa unei calse de mijloc legate de economia de piaţă, de profesiuni liberale şi de proprietatea particulară în general, forţele **anticomuniste** nu dispun de un puternic suport social intersat să împingă dezvoltarea într'o asemenea direcţie. Ele sunt alcătuite mai ales din **tineretul** universitar şi o **parte** a intectualităţii. Aceştia nu reuşesc în măsură suficientă să-şi asocieze cea mai numeroasă parte a societăţii, **muncitorimea din marile com**binate industriale şi o parte a ţărănimii dela câmpie, s'o desprindă sub raportul in**tereselor de structurile** economice etatiste şi colectiviste. Se resimte, pe de altă parte, o anumită inerţie datorită insuficientei asimilări a noilor idei economice, întrucât în România, pentru imensa majoritate a poporului, acestea au apărut brusc, timpul de difuzare şi receptare find extrem de comprimat. Ca urmare, dezorientarea şi teama fac ca o bună parte a societăţii româneşti să nu vadă în schimbare decât o ameliorare a mijloacelor de subzistenţă, fără a-şi propune năzuinţe mai mari. **Este drept că noile** autorităţi, prin mass-media, cu deosebire **prin** T.V. întreţin o atmosferă **abilă, prezentând noile concepte economice exclusiv** prin elementele secundare, dilatând reversul social al privatizarii şi, implicit, **descurajând** populaţia cu spectrul şomajului în masă, în condiţiile unei totale confuzii ideologice şi politice. Pe de altă parte, **deşi autorităţile şi corpurile legiuitoare - mai recent - preconizează introducerea** economiei de piaţă, măsurile întreprinse în această direcţie sunt firave şi insuficient stimulative, **încât** elemente sociale ale noii economii se nasc extrem de anevoios. Este deci vorba de o politică **premeditată de frânare a** economiei liberale, pentru ca efectele pozitive ale acesteia-apariţia de produse pe piaţă - să fie percepute cât mai distorsionat, să nu **provoace** contagiune şi emulaţie, menţinând astfel societatea românească cât mai încorsetată în vechile structuri economice etatist-colectiviste.

Este de presupus, deci, că societatea românească se va desprinde treptat de asemenea tare, pe măsură ce iniţiativa economică individuală sau de grup va găsi o mai mare siguranţă de afirmare, contribuind la naşterea noilor clase sociale şi, implicit, a unor întreprinzători liberi şi a unei generaţii de conducători **politici** legaţi de economia de piaţă. Până atunci **însă,** ea va fi convulsionată de aspre lupte politice, de o înfruntare **decisivă între o minoritate** plasată pe poziţiile liberalismului şi democratismului şi o majoritate care, prin mentalitate şi mai ales prin modul de procurare a veniturilor, văd în stat un element proteguitor care trebue apărat în ipostaza de cel **mai** mare proprietar. Cert rămâne însă faptul că rezultatul unor asemenea înfruntări va fi o regenerare a unei economii de piaţă diversificată, care- **în forme diferite a mai fost** cunoscută la noi până la instalarea regimului comunist. Evident că, în asemenea condiţii, însăşi puterea politică va **înregistra schimbări semnificative.**

CINE SEMNEAZĂ...

La 4 Iulie a.c., preşedintele ("ales") al României, Ion Iliescu şi Petre Roman-Neulander, Prim-ministru, s'au întâlnit la 'Palatul dela Cotroceni'' cu Petăr Mladenov, reprezentantul neo-bolşevicilor din Bulgaria.

Organele puterii dela Bucureşti şi Sofia împărtăşesc asemănări semnificative. Aşa cum Ivan Ilici şi haita sa au fost pregătiţi să preia puterea după răsturnarea clanului Ceauşescu, ministrul de externe al Bulgariei, Petăr Mladenov, a fost regizorul eliminării, în luna Noembrie, a dictatorului Todor Jivcov, manipulându-şi propria succesiune la preşedinţie.

Partidul Socialist Bulgar (fost comunist) a câştigat alegerile "libere" la fel ca omologul său din România, (A)Frontul Salvării Naţionale. Sovieticii, îngrijoraţi **de modalitatea în care comuniştii au fost eliminaţi în** alte ţări, i-au încurajat pe comuniştii "cu faţă umană" să preia puterea. A fost o modalitate de asigurare, nedorindu-se de către Uniunea Sovietică venirea la putere, la graniţele de Sud, a unor forţe ostile ei.

? ? ?

"Am zămislit, am simţit dureri şi, când să naştem, am născut vânt: ţara nu este mântuită şi locuitorii ei nu sunt născuţi."

Rândurile de mai sus sunt cuvintele profetului Isaiia, aşa cum le găsim scrise în Sfânta Scriptură. Si **cât adevăr cuprind ele.**

România se **poate** privi în ele ca'ntr'o oglindă.

Atâta sânge, atâtea vieţi! Au fost în zadar? N'au fost destule!

De fapt, câte vieţi? Care este adevărul despre morţii din Timişoara? Care este adevărul despre terorişti? Cine sunt adevăraţii **criminali?**

Comisii parlamentare, guvernamentale etc. sunt create, împiedicate în activitate, apoi dizolvate. Din **Decembrie şi până în Iulie, istoria României s'a mai** îmbogăţit cu nişte puncte de suspensie, cu nişte semne de întrebare.

Deocamdată prinde rădăcini "democraţia minerească".

Parlamentul şi senatul, cu feţe feseniste, votează legi semi-democratice şi se pregătesc să coacă o nouă **constituţie. Dumnezeu să-i cerceteze şi să-i lumineze!**

Opoziţia? Dacă P.N.T. -c.d., de bine de rău, şi-a rezolvat "conflictul dintre generaţii", la Partidul **Naţional** Liberal lucrurile sunt mai complicate. Pe lângă clocote şi nefericite rupturi, D-l Radu Câmpeanu începe să meargă pe un drum tot mai... **tătărăscian. Si, se ştie care a fost atunci, după război,** rezultatul pactului P.N.L. - pc.r. Si pentru Gheorghe Tătărăscu, inclusiv.

La Timişoara, pe 17 Decembrie, s'a strigat: "Există Dumnezeu!"

La Dumnezeu să ne întoarcem şi acum, la Sfânta Evanghelie după Luca: "Acum, dimpotrivă, cine are o pungă, s'o ia; cine are o traistă, de asemenea s'o ia; şi cine n'are sabie să-şi **vândă** haina şi să-şi cumpere sabie." Amin!

INSINUĂRI

Pe vremea **"odiosului şi sinistrei"**, două rubrici **"condimentau" pagina externă a ziarelor din România:** "Din ţările socialiste" şi "Realităţi din lumea capitalului". Din prima aflai că oamenii de ştiinţă nord-coreeni au pus la punct o nouă pastă de dinţi pe bază de cremă de ghete, că unui tovarăş colhoznic i-a **ouat cocoşul ouă roşii, etc. Din a doua: că a crescut cu nu ştiu ce procent şomajul în rândurile tineretului** vest-german, că numărul toxicomanilor minori şi majori **evident a crescut în Franţa** şi că în S.U.A., din trei în trei secunde se comite un asasinat combinat cu un viol şi invers.

Vremea a mai trecut. Nu şi unii trecători.

Sub îndrumarea "bebeluşului 'telectual" Răzvan **Theodorescu şi a "unsurosului" (şi "alunecosului")** Emanuel Valeriu, tovarăşii G. Marinescu, V. Teodoru, C. Pumnea şi C. Roşiianu, în cadrul programelor de actualităţi ale TVR, când vine vorba de ţările recent eliberate de comunism, încep să cânte şlagăre pe teme de şomaj şi creştere de preţuri. Iţi vine să crezi că economia de piaţă este un fel de SIDA. In privinţa Unificării Germaniei, susnumiţii o întorc în aşa fel că te şi întrebi: ce le-o fi venit şi la ăştia să se unească?

Nici un cuvânt nu se **suflă** despre avantajele economiei de piaţă, despre modalităţile de tranziţie, despre rolul statului, statul de drept, drepturile omului.

Până când va face TVR "artă cu tendinţă"?
Si pe când posturile de televiziune independente?
Până când **teama** de ele?
Si, mai ales, de ce?
De ce, domnilor Iliescu şi Roman?

Dan Emilian ROŞCA

P.S. Pe prima pagină a unei reviste româneşti de avangardă, din perioada interbelică, citesc o anecdotă: se spune că, de câte ori descoperea un adevăr, Pythagoras jertfea zeilor un mare număr de boi; de atunci se tem "boii" de câte ori de descoperă un adevăr.

SFÂRŞITUL SOCIALISMULUI DADAIST

——Dragoş KALAJIĆ——

Marea răscoală a poporului român împotriva teroarei de mai multe decenii a doctrinei de îndobitocire a omului a fost purtată de elita sa spirituală, fidelă celei mai grele funcţii a culturii. E vorba de funcţia rezistenţei la cele mai periculoase locuri, de rezistenţa opusă nihilismului, ca ultima baricadă ridicată de om întru apărarea virtuţilor şi valorilor tezaurului spiritual al său. Intr'o noapte înstelată de vară, pe terasa hotelui "Jugoslavija" din Belgrad, înainte de întoarcerea în lagărul numit Republica Socialistă România, şi înaintea morţii sale prea timpurii, marele poet Nichita Stănescu ne-a mărturisit sensul reîntoarcerii în robie, aruncând o rază de lumină asupra misiunii eroice a elitei care "trebue să rămână alături de poporul său, care trebue să împărtăşească destinul lui, chiar dacă el ar fi mult mai greu decât e cel de astăzi. Pentru că, dacă cei mai buni Români ar fugi din România - ce ar rămâne atunci poporului nostru? Cea mai bună, şi astăzi singura bază a încurajării şi speranţei poporului român, este elita sa".

Dacă facem o incursiune în memorie, în istoria culturii româneşti, vom observa două fenomene diametral opuse, care au anunţat înscăunarea sistemului răsturnărilor totale, confirmând regula experienţei istorice că viitorul este ceea ce au intuit cele mai sensibile spirite ale trecutului. Sistemul răsturnărilor totale a fost anunţat prin intermediul primei şi celei mai radicale mişcări din arta modernă, dadaismul, înfiinţat pe scena cabaretului "Voltaire" din Zurich, în anul 1916. In timp ce Europa sângera în primul război civil de proporţii mondiale, şeful acelei mişcări, Tristan Tzara - dezertor, de origine din România - se amuza şi distra clientela cabaretului cu spectacole de umor negru şi absurd, profeţind distrugerea tuturor virtuţilor şi valorilor culturii şi tradiţiei europene. In această privinţă, Tristan Tzara a fost perfect de explicit: "Noi suntem împotriva tuturor principiilor. Cu cât este mai absurd - cu atât este mai bine... DADA lucrează cu toate forţele la instaurarea IDIOTULUI pretutindeni".

Idioţii la putere

In lumea capitalismului liberal, a "legilor pieţei" şi "liberei concurenţe", căile spre succes sau putere impun şi unii coeficienţi corespunzători de inteligenţă şi de aceea idealul dadaist "de instaurare a IDIOTULUI pretutindeni" a fost şi a rămas închis în graniţele modelor culturale şi în saloanele artificiale, în care bântuie gustul sado-masochist al pseudoelitelor. Dar idealul dadaist a fost realizat cu mare succes în ţările socialismului realist, prin intermediul ordinei răsturnate a valorilor şi al sistemului anapoda al selecţionării, denumit "calităţile moral-politice", care facilitează ridicarea în vârful puterii nu numai a drojdiei societăţii, a scursorilor şi delincvenţilor, ci şi a ucigaşilor şi idioţilor de teapa lui Ceauşescu şi a bandei lui.

Cu siguranţă că Ceauşescu n'a auzit niciodată de compatriotul său Tristan Tzara şi dadaism, iar tirania şi-a întemeiat-o pe doctrina marxist-leninistă. Dacă această tiranie mai conţinea şi alte nuanţe - acestea fiind rămăşiţe ale unei mentalităţi acumulate sub jugul de mai multe secole de "ocupaţie" otomană, care avea desigur predilecţii spre o putere de tip despotic oriental. Retorica laudelor şi preamăririi lui Ceauşescu lasă să se întrevadă un gust caracteristic barbariei asiatico-orientale. Ceauşescu şi-a recrutat şi instruit garda după modelul ienicerilor osmanlâi. In definitiv, dar nu şi la urmă - potrivit mărturiilor unor martori oculari, dar şi ale victimelor, în masacrul poporului român neînarmat, cei mai cruzi au fost voluntarii proveniţi din ţările arabe, veniţi la instruire poliţienească, dar şi făcând parte din garda personală a lui Ceauşescu. Totuşi, în cadrele gândirii şi întreprinderilor politice şi economice, cât şi al numeroaselor sale proiecte, Ceauşescu s'a dovedit a fi un autentic idiot dadaist.

Ironia cinică a destinului istoric a avut grijă să anunţe cu mult înainte un astfel de mariaj între marxism-leninism şi dadaism; după o legendă, în timpul şederii sale la Zurich, Tristan Tzara a întreţinut relaţii de prietenie, jucau chiar şah, cu Vladimir Ilici Lenin. Este adevărat, dadaismul nu a recomandat niciodată masacrarea oamenilor nevinovaţi, dar potenţialele criminalistice ale idealului de "instaurare a IDIOTULUI pretutindeni" le-a făcut publice epigonul şi moştenitorul lui Tzara, André Breton, în cel de-al Doilea manifest al suprarealismului din anul 1929; "Cel mai simplu act suprarealist este să ieşi în stradă cu pistolul în mână şi să tragi la nimereală în mulţime".

In lumina definiţiei expuse, Ceauşescu şi ienicerii lui sunt nişte suprarealităţi inconştienţi pentrucă au realizat, aproape la perfecţiune, formula lui Breton, trăgând, din cele mai sofisticate arme posibile, în masa pe care o numiseră "bande de huligani". Si în aceste împrejurări ne-am convins de puterea spectaculoasă a artei sau anti-artei de a prezice înspăimântător şi prezice viitorul, depistând şi exprimând posibilităţile răului din om. In definitiv, suprarealiştii au intuit cu precizie că idealurile lor le poate îndeplini bolşevismul şi de aceea, prin anii 30 s'au linguşit cu neobrăzare pe lângă Comintern, oferind acceptarea suprarealismului ca artă oficială "în slujba revoluţiei". "Si'n primul rând vom distruge civilizaţia asta care vă e atât de dragă" îi ameninţa pe Europeni suprarealistul şi, mai pe urmă, comunistul salonard Louis Aragon, declarând deschis că eroii suprarealişti sunt "patricizii" şi "profanatorii anonimi ai drepturilor universale ale omului". Suprarealistul Paul Eluard scria ode dedicate lui Stalin în timpul când aproape întreaga lume onestă şi inteligentă aflase deja de lagărele morţii din Siberia şi de milioanele de victime de acolo.

Dreptatea răzbunătoare a lui Koca Popovic

Că toate cele amintite aici nu sunt metafore cvasiartistice sau vorbărie goală, lipsită de bun simţ, ne-a dovedit-o singurul suprarealist care a pus mâna cu adevărat pe putere, Koča Popović, azi idolul săptămânalului Danas din Zagreb, care vede în el întruchiparea înţelepciunii şi cinstei. In primul număr al ziarului Politika, apărut în Belgradul eliberat, el declara deschis poporului că dreptatea noului sistem va fi răzbunătoare. Despre sensul şi ţelul adevărat al acestei răzbunări ne convinge numărul de executaţi, printre care figurează şi nume de primă mărime ale culturii sârbe, dela filosoful Vujić, la etnologul Čajkanović, şi până la poetul Stefanović. Acea pierdere a culturii sârbe este irecuperabilă, cu atât mai mult, cu cât nimeni până acum n'a mai atins nivelul de cunoştinţe, de pregătire şi intuiţia de care au dat dovadă aceştia. In timpul lichidării crude a elitei culturii sârbe suprarealistul Marko Ristić - care a petrecut toată perioada războiului într'o staţiune balneară, într'un neîntrerupt sejur de laşitate - scria editoriale bombastice şi pline de cruzime după formula "se pot rostogoli şi capete"! Si nu s'a mulţumit numai cu capetele celor executaţi, ci câţiva ani mai târziu se angaja din plin şi la îngroparea poeţilor încă în viaţă - Miloš Crnjanski şi Rastko Petrović, pe care l-a împiedicat perfid să revină în ţară, obligându-l să moară în străinătate.

Cititorul, de bună seamă, înţelege motivele acestei digresiuni dela tema propusă: prin înlăturarea lui Ceauşescu s'a oprit doar unul din mediile răului care continuă să rămână între noi ca posibilitate universală permanentă de degenerare "suprarealistă" a omului. Digresiunea de mai sus iniţiază şi problema cercetării şi definirii mobilului pasiunii morbide a suprarealiştilor noştri autohtoni, pe care au făcut-o publică prin fărădelegile comise pur şi simplu din interes. Iar strategia este foarte simplă: acolo unde există minţi luminate - suprarealiştii pomeniţi n'au ce căuta, şi atunci pentru afirmarea socială a sterilităţii şi obscurităţii lor sunt necesare reprimarea, sau înlăturarea totală a elitei spirituale şi instaurarea unui sistem de valori răsturnate, în care tuturor idioţilor le este deschisă calea spre putere. Poate că tocmai interesele exprimate mai sus de Popovic, ale dreptăţii răzbunătoare şi canibalismului lui Ristić, ne dezvăluie esenţa mobilului acelei odioase politici şi practici ceauşiste de descătuşare a forţelor răului. Aici e vorba de mediocritatea sau de submediocritatea care prin forţa propriilor ambiţii şi a sistemului inversat de selecţionare a cadrelor, s'a trezit pusă deasupra unei medii acceptabile, ba mai mult, în vârful piramidei.

Intr'o societate normală, cu inteligenţa şi calităţile sale, Ceauşescu n'ar fi ajuns prea departe: poate că ar fi fost un contabil harnic, un paznic amabil sau un muncitor conştiincios la salubritate. Dar sistemul răsturnărilor totale l-a ridicat în vârful ierarhiei sociale, trezind astfel idiotul care zăcea ascuns în el. Si'n toţi aceia care-l depăşeau prin inteligenţă şi calităţi, acel idiot n'a văzut nimic altceva decât un permanent pericol şi ameninţare directă la poziţia sa. De aceea i-a înlăturat sistematic şi cu brutalitate, împărţind, respectiv permiţând accesul la putere numai celor mai proşti decât el.

Răscoala împotriva istoriei

Să revenim la tema noastră iniţială. Trebue să subliniem că Tristan Tzara şi dadaismul n'au nimic comun cu tradiţia originalităţii culturii române. Despre virtuţile şi valorile acelei originalităţi româneşti aduc nenumărate mărturii, în Occident, marile minţi pe care războiul le-a surprins în Occident, precum Mircea Eliade, marele istoric al religiilor, apoi filosoful Emil Cioran, scriitorul Vintilă Horia şi atâţia alţii. E vorba de protagoniştii unei inspirate mişcări de renaştere a originalităţii româneşti care caracteriza cultura română din anii '30. Este vorba de un fenomen care anunţa totodată, instaurarea unui sistem al răsturnărilor totale, dar cu opţiuni diametral opuse dadaismului.

Parcă intuind răul istoric, în sens hegelian, care se pregătea României - protagoniştii acelei mişcări de renaştere s'au ridicat, cu gândurile şi visele lor, împotriva idolatriilor noi ale istoriei şi ale "progresului" ei, ale dogmelor şi fantasmagoriilor ce începeau să se înfiripe. Opera gigantică a lui Mircea Eliade - care a revoluţionat, în sens copernican, imaginea noastră despre ideile şi credinţele religioase ale omenirii - se sprijină pe acel ideal al revoltei împotriva tiraniei efemerităţii şi timpului, istoriei şi istoricismului. Este vorba de o operă care reabilitează culturile antice care luptaseră împotriva injoncţiunii efemerităţii, creind monumente şi imnuri, doctrine şi religii ale veşnicei străluciri a luminii "divine" a omului. E vorba de acea lumină veşnică a elementului uman care ştie să depăşească toate condiţionările şi limitările materiale şi materialiste, ca legitimitate esenţială a omului în această arenă a universului. De aceea, opera lui Mircea Eliade, pe lângă valoarea ei ştiinţifică, mai are şi o mare valoare etică, fiind o măreaţă chemare adresată omului contemporan să descopere, să trezească, să păstreze şi să dezvolte virtuţile, frumuseţile şi adevărurile spiritualităţii sale.

Tema care leagă majoritatea romanelor lui Mircea Eliade este cea a reîntoarcerii sacrului în lumea profană a contemporaneităţii şi chemarea la luptă împotriva uitării, pentrucă memoria, după cum ne învaţă Platon, este sinonimul ştiinţei şi orice cunoaştere este o scufundare în memorie. Natural, este vorba de memoria virtuţilor şi valorilor esenţiale ale culturii umane. Eroii principali ai romanelor sale - dela Nouăsprezece trandafiri şi Secretul Doctorului Honigberger până la Pe Strada Mântuleasa (singurul tradus în sârbocroată) suferă de tragedia amnezismului, real sau simulat, în faţa violenţei lumii moderne.

Si creaţia lui Vintilă Horia persevereaza pe aceleaşi drumuri ale memoriei care se întâlnesc în ţinutul natal robit, în România. In romanul Imposibilii, alter ego-ul autorului narează despre viaţa emigrantului care prin destinul său propriu cunoaşte abisurile nesfârşite ale răului: "Oamenii au transofmrat în păcat chiar şi zborul pe cer. Din această posibilitate angelică au creat mijloace de ucidere... Uciderea este dintotdeauna primul gând al omului. Iată de ce avem nevoie de Salvator. El ne face responsabili. El ne-a făcut conştienţi de responsabilitatea noastră. Cristos a venit doar pentru oamenii care sunt singuri. Totul este bine, în afară de om..

Ei ştiu să ameninţe

Scris în urmă cu 30 de ani, pe timpul euforiilor de masă declanşate de progresul tehnologic, când s'au lansat primii sateliţi, romanul mărturiseşte despre integritatea înţelepciunii româneşti acumulată de-a lunul secolelor în confruntarea cu răul: "In curând oamenii vor zbura în stele, dar pe Pământ încă nu s'a

Continuare în pag. 12

POST FESTUM

Atât de mult în nemiloasa
Si lunga clocotire am fiert
Că nu credeam să-ţi iert pucioasa
Pe care azi zâmbind ţi-o iert.

Eu însumi nu pricep cum lutul
Orbit de smoală şi prăpăd
Acuma vede Nevăzutul
Cu ochi care nu mai văd.

Azi viaţa-mi flacără grozavă
O port medalion la gât
Si's mândru că'n pojar şi lavă
Putui să clocotesc atât.

Si dacă azi zâmbind iert toate
E că din cruntele fierturi
Eu n'am ieşit târâş pe coate
Ci fulgerând de noi armuri.

Radu GYR

PETRE ŢUŢEA - NOTĂ LA FILOSOFIA NUANŢELOR

Nota alăturată este un recent post scriptum la o lucrare concepută de Petre Tuţea în urmă cu mai mulţi ani. Destinul acelei lucrări, dăruită cândva în manuscris, a făcut ca ea să poată fi tipărită abia după Decembrie 1989, în revista "Baricada", fără ca autorul să fie consultat asupra formei definitive. Titlul scrierii de atunci a fost împrumutat, la modul creştin-polemic, dela filosoful şi sociologul Georg Simmel care, în Die Philosophie der Schattierungen, pornind dela logica transcendentală a lui Kant, încearcă să multiplice categoriile kantiene, cu "jocul nesfârşit al nuanţelor". In viziunea gânditorului român, această încercare nu are sorţi de izbândă, dat fiind faptul că nuanţa nu-şi pierde caracterul sensibil-cromatic, definitoriu, în vreme ce categoriile, având caracter logic, direct, legate de experienţă, nu au acces la lumea celor eterne, "ce nu se văd", si de care pomeneşte Sfântul Apostol Pavel, în epistola întâia către Corinteni. Altfel spus, sensibilitatea, prin aspectul ei dominant cromatic, menţine spiritul uman în ceea ce Heinrich Rickert a numit "anticamera cunoaşterii."

Alexandru PRAHOVARA

Am mai consemnat genealogia spiritului uman în alt context: mitologie, artă, filosofie, ştiinţă şi tehnică. Nuanţele sunt istoric înşelătoare, prin aparenta amplificare intelectuală, tot atât de înşelătoare ca logosul necesar şi devenirea heraclitică, sau virtuţile dianoetice ale lui Aristotel, care culminează în sophia, şi care nu duc la Real - la adevăr, fiindcă nu există raţiune umană perfectă. Omul se mişcă între constatări utile sau comode şi valori - dorinţe, aspiraţii. El poate trăi aici şi fără "adevărul mântuitor". Mai poate fi înşelat de iluziile axiomatice şi de invarianţe - limite ale capacităţii speculative în explorarea raţională a lumii interioare-; în fond, eul şi non-eul nu sunt izvoare ale adevărului, cum ne dovedeşte istoria profană. Ce sunt miturile? False citiri ale eului şi non-eului, "operă naivă a umanităţii în copilăria ei, înfrumuseţată sau falsificată poetic, înnec imaginar în concretul opac" (Ottfried Müller). Aceste plăsmuiri se prelungesc până azi. Neştiinţă lirică, inutilă. Filosofia - heraclitism, eleatism, sofistică, apriorism, experienţă deschisă, nuanţe, abstracţii şi aproximaţii utile, comode, ipotetice, gratuite sau eronate! Nimic necesar la scară cosmică, comunitară şi raţional umană. Necesitatea este legată de Real, de "Absolutul divin", transcendent în esenţă, cum l-a gândit şi Spinoza, contopindu-l cu libertatea reală. "Acosmism", criticat de Hegel în mod injust, în panteismul lui radical. Creşte intelectul uman prin nuanţe, cum a gândit Simmel, sau prin devenire? "Existenţă şi non-existenţă" (Hegel), progres şi regres. Istorie porfană care escamotează predeterminarea din primordii. Apoi, "omul nu poate cunoaşte începutul şi sfârşitul lucrurilor şi nici lumea vizibilă şi invizibilă, concludent, ca zeii "(Alcmeon din Crotona, cit. de Wilhelm Capelle în Vorsokratiken).

Cum apare omul istoric? "Animal raţional, muritor şi singura creatură bolnavă în creaţie "(Sf. Augustin.) "Apariţie şi dispariţie". Problema, întrebarea teoretică, tehnică şi practică ne arată natura sa de creatură damnată; întreabă, se întreabă şi caută la nesfârşit. Incompletitudine gnoseologică.

Desfăşurându-se în timp şi în spaţiul istoric (Haşdeu), omul trăieşte sub semnul dialectic al neîmplinirii. Creşte aparent. Află neaflând. Stie neştiind (socratism). "Sisifism", apreciat ca atare de Rickert. Efortul uman nu poate avea un rezultat absolut şi, de aceea, raportat la adevărul absolut - Unic - nu semnifică nimic.

Petre ŢUŢEA

SOCIALISMUL DADAIST

Urmare din pag. 11

rezolvat nimic, totul este în întuneric şi încă necercetat în noi. Există copii care sunt obligaţi să trăiască departe de mamele lor, de ţările lor, de amintirile lor, există oameni care torturează alţi oameni prin beciurile ascunse ale unor cazemate, există condamnaţi care plâng în ungherul temniţei fără să ştie prea bine pentru ce sunt condamnaţi... La ce folos atunci să cucerim spaţiile siderale şi planete necunoscute? Să-i informăm cumva despre răul nostru care a devenit necesitate, viciu, ideologie? Cine ştie dacă altcineva nu ne urmăreşte cu atenţie, ca la momentul oportun să ne dea lovitura de graţie, aruncându-ne din nou în peşteri pentru următoarele câteva mii de ani, făcându-ne din nou paşnici, asemenea sălbăticiunilor, începându-ne experienţa noastră umană pe latura cealaltă, în speranţa că acum totul va fi mai bine..."

Eroul lui Vintilă Horia caută în spaţiile singurătăţii din emigraţie "un suflet de om, un prieten, caută sufletul ţării cu care şi-ar înlocui sufletul", iar gândurile lui rătăcesc în permanenţă pe acele drumuri care vin din România, pe care sosesc noi emigranţi, cu noi ştiri despre dictatura răului: "Dumnezeule, totul au murdărit, totul au pocit la noi. Munţii, dealurile, pădurile, în cinşpe ani, totul şi-a schimbat înfăţişarea. Distrug frumuseţile naturii, aşa cum distrug toate bogăţiile ţării, energia, totul, totul. Nu ştiu altceva, decât să distrugă. Adică, mai ştiu să ameninţe. Asta-i singurul lor mod de supravieţuire."

Importanţa şi măreţia gândirii româneşti din exil nu se întemeiază numai pe păstrarea memoriei virtuţilor şi valorilor culturii europene, ci şi pe critica pătrunzătoare a lumii moderne a Occidentului, în lumina acestor cunoştinţe. Intr'o scrisoare adresată unui prieten din lagărul numit Republica Socialistă România, publicată în cartea Istorie şi Utopie, sub titlul Despre două tipuri de societate, Emil Cioran dezvăluie nu numai perspectivele catastrofale ale Occidentului, ci şi avantajele paradoxale ale "celeilalte Europe": "Timpul, în cele din urmă, merge în favoarea naţiunilor subjugate, care cumulându-şi energia şi depozitându-şi iluziile, trăiesc în viitor, în speranţă. Dar, la ce mai pot spera oamenii în libertate şi în regimul care o întruchipează în regimurile care se rezumă la libertinaj, la tihnă şi apatie? Minunăţia de regim care n'are să ofere oamenilor nimic - pentru un popor, democraţia este în acelaşi timp şi paradis şi infern. Viaţa are sens numai datorită ei, dar ea este fără viaţă... Fericire în clipa imediată şi declin în viitorul apropiat - iată în ce constă fragilitatea acestui sistem politic pentru care omul nu poate opta fără a fi antrenat într'o penibilă dilemă."

Nici votcă, nici whisky

Deci, valoarea excepţională a gândirii româneşti din exil constă în integritatea conştiinţei ei treze, care a supus unei critici severe şi atotcuprinzătoare ambele regimuri existente în lumea de azi - socialismul realist şi capitalismul realist. Aceste două antiteze sunt unanime în închiderea orizontului omului şi împiedicarea înălţării omenescului, redus pretutindeni la animal economic. Totuşi, partea esenţială a omului a rămas necucerită, pentrucă ea este intangibilă, şi tocmai în acest element esenţial îşi pune toate speranţele gândirea românească, toate visele despre renaşterea omenescului. Pentru a ilustra cât mai plastic acest lucru, Vintilă Horia recurge la cele două băuturi, metafore, cele mai agreate în aceste două regimuri: "Votca, de altfel, ca şi whisky, este un mediator al destinului, un element care precipită istoria. Ea e un facsimil vizibil al timpului, dublul său lichid. Cu cât se bea mai multă votcă, cu atât se rumegă mai bine şi ideile, şi oamenii, şi lucrurile şi actele pe care ei le-au săvârşit. Ceea ce supravieţuieşte acelei fantastice beţii istorice este acea parte a omului pe care nici revoluţiile şi nici revoluţionarii nu o pot atinge niciodată: acea invizibilitate umană, a divinităţii, a eternităţii din om."

Nu e greu să prezici viitorul apropiat al popoarelor care se eliberează de tirania regimurilor sub însemnul "votcii": vor trece la "whisky" cu o euforie cumpătată, deoarece regimul nou restaurat arată faţă de cel precedent precum paradisul faţă de infern. Dar, după toate regulile marilor beţii, după euforie urmează mahmureala şi dureroasa trezire. In definitiv, şi "whisky-ul" a participat vârtos la tragedia poporului român. In timp ce Occidentul îl proslăvea pe Ceauşescu, trecând, din interes, sub tăcere crimele lui - îi turna pe gât zaraflâcuri. Dar, într'o clipă de extraordinară luciditate - cum numai idioţii o pot avea - Ceauşescu şi-a dat seama de natura vampirică a acestei economii de zărăfie şi a obligat poporul român la sacrificii fantastice pentru a împăca toate datoriile. Restituirea datoriilor este pentru România un avantaj enorm pe care îl are în viitor faţă de restul ţărilor supraîndatorate din "cealaltă Europă"! Rămâne deschisă însă problema dacă România va şti să păstreze acest avantaj pe care-l are şi dacă va şti să folosească acel extraordinar capital de cunoştinţe pe care şi l-au însuşit nobilii ei fii din exil.

Dragos KALAJIC

Alei, dulce Veronică...

-Omagiu întru eternitate-

—Ioan T. VESCA—

In vara aceasta la 4 August, se va împlini un veac şi un an dela trecerea în lumea umbrelor a muzei liricii româneşti -Veronica Micle.

De-a lungul anilor comemorările poetei au trecut neştitute şi neobservate, amintirea marelui Eminescu uitând-o totdeauna, lăsând în plan secund aducerea aminte şi de "... dulce Veronică / Despărţirea rău ne strică."

Eminescu şi Veronica / Dante şi Beatrice/Petrarca şi Laura îndrăgostiţi eterni ai umanităţii şi veacurilor, muze şi genii scânteietoare ale poeziei universale. Perechile sacre sunt indestructibile precum pământul de Soare!

Destinul a voit ca aceşti mari îndrăgostiţi ai neamului nostru, pururi tineri şi frumoşi, să aibă laolaltă aceeaşi bătaie de inimă vreme de numai 39 de ani stingându-se în floarea vieţii; Luceafărul fulgerat la vârsta patimilor lui Hristos de o cumplită boală şi chinuit apoi de himere timp de 6 ani - sfârşind într'un ospiciu - iar Ea, "stea între femei" să aleagă sinuciderea în mânăstirea Văratec la exact 50 de nopţi de singurătate.

Suprem gest de credinţă şi devotament faţă de fiinţa iubită şi mult adorată, alături de care clipele fericite au fost nepermis de puţine!

Fără existenţa Veronicăi Micle, lirica românească n'ar fi avut "ciclul Veronian" splendidele versuri născute din desnădejde, iubire, speranţă şi amar, tăiate în marmură şi diamante ale graiului românesc.

Ea însăşi poetă, crescând şi ucenicind sub ocrotirea lui, unicul volum de versuri publicat îl dedică magistrului: "Scumpului meu Mihai Eminescu ca o mărturisire de neştearsă dragoste" Veronica Micle - Bucureşti, 6 Februarie 1887.

Dacă în fiecare an la jumătatea lui Cireşear, veţi vedea o femeie îndoilată cu "părul blond în caer pe umeri de zăpadă" păşind tristă spre teiul din Dealul Serban Vodă, să ştiţi că ea va căuta "umbra poetului iubit"; iar dacă în miez de vară, aceeaşi femeie va purta "pelerină albastră, pălărie florentină cu boruri largi şi umbrelă subţire", oglindindu-se în ape, să strângem la pieptul nostru flori, cât mai multe flori şi apoi să le presărăm la picioarele ei şi în "unda fermecată" ca un suprem omagiu de recunoştinţă.

PREA PUŢIN DIN TINE

Ce singurătate între cel care-am fost
şi cel ce voi fi,
ce singurătate între mână şi gestul de a mânui,
ce albă şi stelară singurătate
între ochi şi imagine,
câte infinituri şi timpuri pentru hyperioni
aglomerate'ntre mine şi mine.

Ce-am pierdut oare?
Ce-am avut oare cu-adevărat?
Râvneam să schimb totul,
acum nu mai vreau
decât eu însumi să rămân neschimbat.

Ce pedeapsă poate fi mai mare
decât aceea de a-mi fi propriul mormânt?
Cum aş putea oare,
Cum aş putea oare să-mi spun mie trecut?

Marioara HOROPCIUC

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil şi din ţară

MARIA VALTORTA

IL POEMA DELL UOMO-DIO

CENTRO EDITORIALE VALTORTIANO

1986

Anul acesta a apărut în traducere englezească, sub auspiciile editurii "Editions Paulines", prin grija lui Nicandro Picozzi, revizuire de Patrick McLaughlin, celebra carte de renume mondial "Poemul Omului-Dumnezeu" (The Poem of Man-God) scrisă de Maria Valtorta.

Maria Valtorta s'a născut în Italia în 1897 şi a murit în 1961. Din cauza unui accident (în 1920 a fost lovită, prin spate, cu o bară de fier de un nebun) şi a bolii, cea mai mare parte a vieţii ei a fost petrecută în patul suferinţelor. Cu smerenie şi dragoste ea a oferit aceste suferinţe ca o jertfă adusă lui Dumnezeu. In pat, într'o poziţie şezândă, folosindu-se de un carton ca suport pentru scris, va însemna "dictările" şi "viziunile" a ceea ce va forma mai târziu "Poemul Omului-Dumnezeu". Opera literară lăsată cuprindea în jurul a 15.000 de pagini din care două treimi formează "Poemul Omului-Dumnezeu". In afară de Sfânta Scriptură, "pot afirma, declară Maria Valtorta, nu am avut nici o sursă omenească să mă facă să ştiu ceea ce scriu şi că chiar atunci când scriu adesea nu înţeleg". Această inspiraţie cu totul extraordinară poate pune pe gânduri pe cel mai sceptic dintre sceptici, şi dacă încearcă a înţelege omeneşte de unde cunoştinţe atât de vaste şi în domenii atât de diferite, lucrurile se complică ajungându-se într'un "dead end" cu adevărat fără ieşire.

In cele patru volume care au apărut în engleză, al cincilea fiind sub tipar, fiecare în jur de 800 de pagini, se narează întreaga istorie a mântuirii dela naşterea până la adormirea Maicii Domnului şi întreaga viaţă a Domnului nostru Iisus Hristos.

Din toate cărţile ce le-am citit în viaţa mea aceasta este unică. Niciodată nu am găsit ceva atât de adânc din punct de vedere spiritual exprimat printr'o superbă frumuseţe de stil, o succesiune cinematografică a revelaţiei, o iluminare a evangheliei şi cel mai profund comentariu, adus acesteia, pentrucă Maria Valtorta nu aduce ceva nou, care ar contrazice Noul Testament, ci o povestire pe larg a acestuia. Când vorbim de originalitate, ne referim imediat la Tradiţia Bisericii, izvor care curge atât de proaspăt şi viu în sutele de pagini ale acestui "poem", titlu pe deplin justificat prin fineţea şi farmecul inefabil al celei care se consideră doar "condei" al revelaţiei.

Prima ediţie a cărţii, în italiană, apărută în timpul vieţii, nici măcar nu purta numele scriitoarei. Smerenia a fost unul din diamantele spirituale care au împodobit sufletul Mariei Valtorta. A trăi pentru alţii şi a ajuta omenirea să cunoască pe Dumnezeu - iată orizontul spre care s'a îndreptat, în mijlocul căruia şi-a pus inima să ardă ca o jertfă de lumină, neţinând cont de suferinţa ei personală.

Primele patru volume din această monumentală operă a "Poemului, Omului-Dumnezeu" de Maria Valtorta se poate comanda dela adresa: EDITIONS PAULINES, 250 boulevard Saint-Francois NORD, Sherbrooke, QC, JIE 2B9, Canada, (819) 565-5474

EUGEN ST. HOLBAN: BASARABIA-ROMÂNEASCĂ

EDITURA CAPRIANA, PARIS, 1990

Eugen St. Holban aduce ca "mărturii" (subtitlul cărţii) pentru românitatea Basarabiei analiza sistematică a denumirilor de sate care le găsim cu acelaşi nume şi în celelalte provincii ale României. Argumentul este destul de puternic pentrucă un nume de sat este la fel de valoros ca şi un document istoric. "Cunoscând satul, afirmă autorul, cunoscând legendele şi trecutul lor, vom cunoaşte adevărata istorie a poporului. Originea şi evoluţia satului, merg mână în mână cu evoluţia istoriei. Vorbind de istoria satelor, vorbim de istoria ţării."

Studiul lui Eugen St. Holban are două părţi. In prima se ocupă despre dreptul la adevăr, originea şi evoluţia satului românesc, obârşia denumirii satelor, vechimea şi studiu comparativ al toponimiei lor, aspecte ale toponimiei din Basarabia şi apoi a celor din România, iar în finalul primei părţi un capitol despre conservarea patrimoniului toponimic.

Partea a doua a studiului cuprinde lista localităţilor cu denumiri identice şi o hartă a acestora.

"Toponimia satelor, conchide autorul, atât de strâns legată de istoria şi cultura neamului, poate constitui o mărturie, care să se adauge celorlalte mărturii, în dovedirea unităţii şi identităţii neamului românesc, în graniţele cântate de poetul naţional Mihail Eminescu.

Studiu bine documentat, cartea lui Eugen St. Holban este de mare ajutor cercetătorilor de istorie, manual în silabisirea adevărului istoric.

Dumitru ICHIM

CROCHIUL POEZIEI INTERBELICE

— Zahu PANĂ —

Păşind în ultima decadă a acestui sfârşit de secol şi mileniu, departe de tărâmul izvoarelor noastre dar, purtând permanent, adânc incrustate dorurile, speranţele şi tălmăcirea lor în cântec şi în lacrimă, la anume ceas al socoatelor, încercăm să găsim un răspuns iscoditoarelor întrebări: cine suntem? de unde venim şi ce vrem?

Crugul vremii, intoleranţa celor puternici sau păcatele noastre, au făcut ca un neam de o uimitoare vitalitate fizică şi spirituală să fie divizat, umilit şi chinuit, atât sub seculara închinare sub Turci cât şi sub apăsarea austro-ungară sau sub despotica cizmă rusească. Si totuşi a izbutit să răzbată la lumină, din situaţia în care multe alte neamuri au dispărut într'o lungă perioadă de asimilare.

Generaţia mea s'a născut sub climatul euforic al României Mari, când cei mai mulţi credeau că după realizarea marelui vis al Românilor, aureola unei eterne fericiri va dăinui peste ţara înconjurată de marile ape.

Dascălii noştri ne-au îndreptat primii paşi înspre o "lume ce gândea în basme şi vorbea în poezie". Aşa l-am cunoscut din cei mai fragezi ani pe acel Eminescu, poetul copilăriei, al adolescenţei şi al maturităţii noastre, care a prelungit incredibil romantismul său în România întregită. Puternic încă, după aproape jumătate de secol, ecoul eroismului din Războiul pentru Independenţă, dorobanţii, curcanii şi sergenţii lui Alecsandri, ne luau destule ore de memorizare alături de poeziile ardelenilor Octavian Goga şi Gheorghe Coşbuc, poeţi care au dominat atât în viaţa ardelenilor cât şi în Vechiul Regat perioada dinainte şi după primul Război Mondial.

Eminescu, poezia patriotică şi zbuciumata poezie a Ardealului, au fost izvoarele către care erau îndreptaţi paşii învăţăceilor născuţi după întregirea României. Mai târziu, când iscodirea noastră a găsit şi alţi poeţi şi scriitori români, didacticismul dascălilor a încruntat din sprâncene dar nu ne-a pus stavilă în căutări. Temperamentalul Macedonski a fost răsluit din programele noastre mai mult datorită nefericitelor versuri publicate.

Devotamentul pentru poezie a mers de multe ori până la exacerbări. Intre tendinţa versului purificat, pasiunea unora şi reaua credinţă a altora, de multe ori eram împiedicaţi să aflăm adevărul. Tudor Arghezi scria despre Minulescu că este original doar prin "răscrăcărarea tipografică a versurilor", Ion Barbu scria despre Arghezi că scrie o poezie castrată, citând din Ulalume "Cu încruntare mă indoiesc de acest astru", iar G. Călinescu, care găsea suficient calităţi vânzătorului de mărunţişuri Cilibi Moise pentru a-l trece în Istoria Literaturii Române, scria, despre poezia lui Radu Gyr că este pletorică, vociferantă. Când dintre toţi cei de mai sus nu mai este nici unul în viaţă, noi cei de astăzi, dar mai cu seamă cei care vor veni după noi, să privim cu adevăratul simţ al obiectivităţii operele lor, iar ei să fie aşezaţi la adevărata lor valoare, trecând spre exemplu peste enterita poetică a lui Tudor Arghezi de după 1950.

Fiecare poet îşi avea personalitatea lui până la a crea un curent. Ascultându-le versurile îi identificai după imagine şi expresie. Nu puteai confunda niciodată pe Ion Barbu cu Tudor Arghezi; pe Lucian Blaga cu Ion Pilat, pe Vasile Voiculescu cu Adrian Maniu, pe Ion Minulescu cu Ion Vinea, pe Topârceanu cu Dan Botta, pe Radu Gyr cu Bacovia sau pe Nichifor Crainic cu Aron Cotruş, pentru a numi doar pe unii dintre ei.

Poezia românească a fost sănătoasă, plină de vitalitate şi, dacă unele nuanţe de morbiditate sau pesimism au răbufnit la unii autori, acestea se datorau mai mult căutărilor de noutăţi, de investigare şi a altor domenii decât cele bătătorite de precursori.

Poeţii români erau legaţi de sufletul şi de satul românesc, matca în care s'a dezvoltat toată cultura şi spiritualitatea neamului românesc. Poezia citadină cu noutatea ei apare mai târziu şi ea era circumscrisă la un număr restrâns de poeţi şi cititori. Deşi s'a făcut prea mare caz de nişte curente ca dadaismul şi onirismul, acestea n'au avut căutare în România. Faptul că ele au căutat să fie aduse din nou, inoculate tinerei generaţii, în perioada comunistă, este o dovadă că ele aveau mai mult un caracter politic de destabilizare a unei arte autentice, de alunecare dela adevărata poezie românească adânc legată de folclor spre nisipurile mişcătoare ale unor ideologii anti-naţionale şi anti-umane.

Poeţii români nu s'au izolat în turnuri de fildeş. Creaţiile lor erau memorate şi transmise prin viu grai dela om la om. Intre creator şi pulbic era o comunicare directă, el, creatorul, aducând prin harul expresiei marea taină pe care o simt toţi oamenii dar pe care numai unii pot să o exprime.

Mi-a fost dat - ca de altfel tuturor celor care am fost închişi ani de zile - să ascult atâtea poezii dela atâţi oameni diferiţi ca pregătire intelectuală şi profesie, încât pe drept cuvânt se putea spune despre deţinuţi, că ei la un loc, reprezentau o imensă bibliotecă vie. Faptul că din închisorile româneşti a ieşit cel mai mare volum de poezie concentraţionistă din toate ţările de sub comunism, nu este întâmplător. Nu pentrucă "Românul e născut poet" cum se spune de multe ori în derâdere, ci pentrucă el a cizelat cel mai fin dintre toţi, forţa de expresie a cuvântului, pentrucă el crede în Cuvânt, pentrucă la început a fost Cuvântul.

In scurtul răgaz pe care îl puteam avea la întâlnirile din închisoare cu mare maeştri ai cuvântului, Radu Gyr şi Nichifor Crainic, l-am întrebat odată pe acesta din urmă, cum vede dezvoltarea viitoare a poeziei româneşti. Contrariat poate de întrebare, gânditorul care îşi jalonase deja opţiunea sa în literatură, mi-a răspuns precis: - Poezia care nu are legătură cu lumea şi nu este înţeleasă direct de oameni, nu este poezie!

Mi-au revenit adeseori aceste cuvinte când în ultimele decade, versurile care apăreau în România, puteau fi semnate de oricine, pentrucă cele mai multe dintre ele erau pe acelaşi calapod. Adevăraţii poeţi au fost înţeleşi şi iubiţi de cititori. Pisoiul "Arpagic" al Anei Blandiana este mai cunoscut decât întreaga operă a lui Mihai Beniuc, iar catrenele lui Păstorel, nescrise, s'au răspândit mai mult decât

Continuare în pag. 18

VASILE ALECSANDRI

(21 Iulie 1821-22 August 1890)

-O SUTĂ DE ANI DELA MOARTEA POETULUI-

—Gheorghe RĂDULESCU—

Referitor la data nașterii lui Vasile Alecsandri, ea oscilează între 1 Iunie 1818, 1819 și 1821, însă cea mai aproape de adevăr, din cercetările efectuate, pare a fi cea din 21 Iulie 1821, declarată chiar de poet. Din cauza răscoalei din 1821, părinții lui Alecsandri sunt nevoiți să fugă în direcția munților Bacăului și poetul ar fi avut soarta să se nască în căruță. Tatăl său, care a fost mare vornic, urcând treptele boieriei dela cele mai modeste până la cele mai importante în viața socială, administrativă și politică în stat, moare în 1854. Biografia și opera poetului sunt bogate, fiind cuprinse pe zeci de ani. Scriitorul a fost crescut sub oblăduirea directă a mamei, a doicii, care îi spunea povești la gura sobei, și de jupâneasa Gahița; învață grecește dela vătaful moș Gheorghe și românește dela un discipol al Scolii Ardelene și anume dela Gherman Vida, care deținea și manuscrisul cronicii lui Gheorghe Sincai.

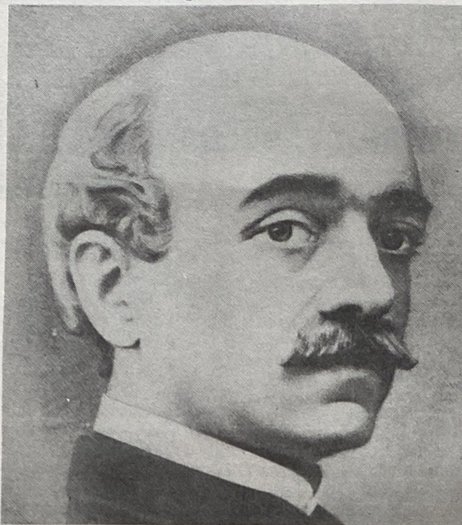
Urmează câțiva ani (1828 - 1834) pensionul franțuzesc al lui Cuénim, apoi în același an 1834 ajunge cu diligența în 21 de zile la Paris, împreună cu Al. I. Cuza, viitorul domn, cu pictorul Negulici și cu N. Docan, supravegheați de Filip Furnarachi și locuiesc cu acesta în rue Notre - Dame des Champs. In capitala Franței îl întâlnește și se împrietenește cu I. Ghica, după un timp prin 1838 - are - un prieten din "Varvaki de Lisle d'Ipsara" - iar - Charles de Lapeyrouse și mama sa îi înlocuiesc familia. La Paris scrie poemul "Zunarilla" în limba franceză, apoi balada "Cazacul" și o "Odă" lui Lamartine. Iși susține bacalaureatul ès lettres și se înscrie la Facultatea de medicină, dar nu-i place, trece la Facultatea de drept, unde rigiditatea facultății, ca și la medicină, il face s'o părăsească și se pregătește prentru un nou bacalaureat în științe, pentru a urma Scoala de poduri și șosele, însă are și aici un eșec și se apuca sârguincios de literatură, care îi este pasiunea, stând ore în șir în bibliotecă. După un timp se întoarce în țară cu Negri și Docan prin Lyon și Marsilia către Livorno, vizitează Florența, Roma și Veneția, care îl impresionează mult, stă mai multe zile la Trieste din lipsă de bani și pornește spre Viena, ajungând în sfârșit la Iași.

După ce părăsește o slujbă neînsemnată ca aceea de "sef al mesii despăgubirii scutelnicilor și a pensiei răsplătitoare", la 27 Februarie 1840, împreună cu Kogălniceanu și Negruzzi ia funcție în conducerea administrației Teatrului Național, iar în 1841 devine spătar, însă se lasă captivat de literatură și publică în 1840 în "Dacia literară" "Buchetiera dela Florența", în 1844 scrie în "Propășirea" "Amintirile de călătorie", scrie și poezii, dar momentan îl pasionează teatrul, astfel scrie "Modista și cinovnicul", "Farmazonul din Hârlău", "Iorgu dela Sadagura "și altele. Datorită prieteniei lui cu C. Negri o cunoscu pe sora acestuia, Elena Negri, fosta soție a lui A. Varnav-Litenau.

Elena Negri era bolnavă de tuberculoză, iar sensibilitatea ei îi îndeamnă pe amândoi la un duios romantism erotic. Intre timp, Alecsandri, cum era dornic de călătorii, vizitează Constantinopolul, îl încântă Bosforul, apoi pleacă spre Egipt și Persia, se întoarce în Italia la Trieste și Veneția, unde se reîntâlnește cu Elena Negri, venită să-și îngrijească sănătatea destul de șubrezită. "Căci te iubesc, Elenă, cu-o tainică uimire,/ Cu focul tinereții, cu dor nemărginit." In 1847, scriitorul pentru a o încânta pe Elena, nesfârșitelor pelegrinări turistice prin Italia scrie "Piatra din casă", însă bolnava merge rău și se apropie de sfârșit. După dispariția ei, Alecsandri îi închină duioasa poezie "Steluța": "Tu care ești pierdută în neagra vesnicie/ Stea dulce și iubită a sufletului meu/ Si care-odinioară lucrai atât de vie/ Pe când eram în lume tu singură și eu!" (Din ciclul Lăcrămioare).

In timpul revoluției din 1848, Alecsandri fuge să nu fie arestat, în munții Hangului, la Brașov și în cele din urmă la Cernăuți. Fiind în Comitetul revoluționar face o "Protestație în numele Moldovei, a omenirei și a lui Dumnezeu" "De când s'au suit pe tron, Mihail Sturdza a luat Moldova în arendă", cerând liberarea "arestuiților". De altfel prima versiune a "Horei Unirii" este din 1848, apărută în "Foaie pentru minte, inimă și literatură": "Hai să dăm mână cu mâna/ Cei cu inima română,/ Să'nvârtim hora frăției/Pe pământul României!"

In 1876, la 55 de ani, Alecsandri pune capăt celibatului și se căsătorește cu Paulina Lucasievici, de 35 de ani, prin urmare în continuare încă vreo câțiva zeci de ani, poetul va duce o viață tihnită și confortabilă. Preocuparea lui însă în afară de cea scriitoricească era activitatea patriotică. Astfel, după Congresul dela Paris din 30 Martie 1856 și a Convenției tot din capitala Franței din 7/19 August 1858, Alecsandri duce o acțiune neobosită pentru "Unirea Principatelor", devine Ministru de externe încă din timpul caimacanilor și ajunge cu titlul definitiv în timpul lui Alexandru I. Cuza. Este trimis în capitalele și orașele mari ale Europei occidentale ca "agent du

Vasile Alecsandri

Prince Cuza" ca să consolideze atât unirea din 1859, începută prin Tratatul dela Paris din 1856, cât și mai târziu prin "Convenția din 1858, încheiată tot în capitala Franței.

Este primit de Cavour, la Torino și de două ori la Paris de Napoleon al III-lea. In tot ce făcea Alecsandri era corect și patriotic, de aceea il nemulțumi actul dela 11 Februarie împotriva Domnitorului Cuza.

De fapt în urma acestui act din 11 Februarie 1876, dezonorabil, împotriva domnitorului, sunt destituiți din posturi și prietenii poetului ca Negri, Rolla și fratele său Jean (Iancu). In 1875 intră în Cameră ca Deputat, cu toate că preocupările literare nu-i lipsesc, totuși politica îl captivează: "Am intrat în danț, trebue să gioc" Acum se pregătește și pentru nunta fiicei sale Maria cu Mitică Catargi, din Octombrie 1877.

Datorită faptului că în 1878 "Cântecul gintei latine" este premiat, autorul lui se vede nevoit să plece din nou în Franța. De fapt Alecsandri era un rentier destul de bogat ca să-și facă o viață liniștită, fără griji și să pornească nestingherit în călătorii turistice în străinătate, în toate anotimpurile, locuind pe la cele mai luxoase și costisitoare hoteluri dela Paris, pe Coasta de Azur, în Italia, Viena, Germania sau în Orient. Dar toate acestea puteau lăsa o amprentă de o ușoară superficialitate asupra operei. Chiar "Cântecul gintei latine", care primi "le prix du chant latin" nu era o operă atât de mare ca să producă atâta efect și ecou cum i-o prezentară confrații în Academie. "Latina gintă e regină/ într'ale lumei ginte mari". După multe victorii încununate cu lauri, dar și eșuări, Alecsandri își simte boala care avansează vertiginos. La începutul anului 1890, poetul se intreba gânditor: "Ce-a mai fi și anul care vine?" Dela Paris este adus de fiica și ginerele său și purtat pe brațe dela gară la trăsură. Se stinge la Mircești de cancer pulmonar și hepatic (generalizat) în 22 August 1890.

Vasile Alecsandri a fost în primul rând poet, dramaturg, prozator, (romanul Dridri) jurnalist - (România literară 1855), memorialist, culegător și prelucrător al folclorului românesc. Poetul a fost un mare și desăvârșit patriot, un revoluționar (1848) și unionist (1859). Cu toate unele facilități ale operei sale, Alecsandri rămâne un poet cu multă sensibilitate, adevărat și viabil. Neșansa lui Alecsandri a fost că Eminescu a fost contemporan până cu un an înainte de a muri bardul dela Mircești. Eminescu era metafizic, un fluid, inefabil, un romantic de profunzime cosmică, astrală. Alecsandri era un romantic duios, sentimental, un sensibil în gen folcloric. Cu "Pastelurile," Alecsandri începe o poezie cu o tehnică nouă, colorată, prin tablouri cu un farmec rural deosebit, în genul lui Virgiliu, Horațiu și mult mai târziu, în genul lui Francis Jammes: "Afară plouă, ninge! afară-i vijelie,/ Si crivățul aleargă, pe câmpul înnegrit..." Sau: "Așezat la gura sobei noaptea, pe când viscolește,/ Privesc focul, scump tovarăș, care vesel pâlpâiește./ Si prin flacăra albastră a vreascurilor de aluni/ Văd trecând în zbor fantastic a poveștilor minuni." De altfel poetul cântă toate anotimpurile vara, toamna, iarna, primăvara în genul lui Virgiliu, James Thomson ori Saint - Lambert. In "Miezul iernei", imaginile vizuale și auditive transformă totul într'o priveliște unitar - fantastică, mirifică: "Fumuri albe se ridică în văzdului scânteios/ Ca înaltele coloane unui templu maiestos,/ Si pe ele se așează bolta cerului senină,/ Unde luna își aprinde farul tainic de lumină." "Legendele" lui Alecsandri au tendința colosului, a vitejiei, a eroismului personajelor de basm, de legendă istorică în genul lui Victor Hugo ori Bolintineanu ca: "Dumbrava roșie", "Pohod na Sybir", "Dan, căpitan de plai", "Grui Sânger", "Legenda ciocârliei", "Cuza Vodă", "Cântecul gintei latine", "Noaptea albă", "Vântul dela miazăzi". In general legendele lui Alecsandri formează un ciclu de epopee națională. Prin subiect, temă, motiv, imagine, culoare și ritm, ele reprezintă istoria și fantezia poporului român, cât și admirația pentru domnitori ca Stefan cel Mare ori Mihai Viteazul, și în același timp și oroarea și dezgustul față de monstruozități, de crimă. In ciclul "Din ostașii noștri" se relevă nu numai patriotismul profund al poetului, dar și virtuozitatea lui că totul trebue pus în slujba și spre binele patriei. Poemele din acest ciclu impresionează prin dramatismul și jertfa sublimă pentru pământul țării și al neamului românesc. "Ah! da-o-ar Domnul să-mi îndrept / Această mână ruptă,/Să-mi vindec rănile din pept,/Iar să mă'ntorc la luptă,/ Căci nu-i mai scump nimica az/ Pe lumea pământească / Decât un nume de viteaz/Si moartea vitejească! In ciclul "Din ostașii noștri", poetul înalță poporul, țărănimea la gradul de eroi naționali; ei sunt virtutea și forța țării, ei formează patria, ca: "Sergentul", "Peneș Curcanul", "Hora dela Plevna", "Odă ostașilor români".

Teatrul lui Alecsandri, prelucrat, mai puțin original, ori original și național, întins pe zeci și zeci de pagini, vodeviluri cu semnificații de quiproquo, încurcând și schimbând personajele, comedii, drame cu caracter istoric ori istorico-literar și umanitar, întrunesc în mare parte substanța dramatică, scenică, mai cu seamă dacă ne gândim că publicul ieșean era obișnuit cu piese franțuzești și că Alecsandri așează teatrul românesc de început pe o bază sănătoasă și națională, deschizând drumul lui I.L. Caragiale. "Farmazonul din Hârlău", "Ginerele lui Hagi Petcu", "Iorgu dela Sadagura", "Modista și cinovnicul", "Piatra din casă" "Doi morți vii", "Zgârcitul risipitor", "Nunta țărănească", sunt prelucrări cu influențe din afară, dar cu spirit, cu toate că humorul pare ieftin, având și un pronunțat caracter național, apoi opereta "Crai Nou", "Rusalile" și "Cinel - cinel" idealizând satul românesc. Anecdota o inaugurează prin "Arvinte și Pepelea", opereta "Paraclisul sau Florin și Florica" (are un înveliș național), "Sânziana și Pepelea" se ierarhizează că ar fi cea mai bună și valorează din acest ciclu. Mai putem adăuga "Cetatea Neamțului" influențată întru câtva de Negruzzi, "Rămășagul și cancina" "La Turnu - Măgurele" cu referință la războiul din 1877, și "Drumul de fier".

Dintre toate însă "Cucoana Chirița în provinție", "Chirița în Iași sau două fete și-o neneacă", "Cucoana Chirița în balon" au farmec și se joacă și astăzi cu aceeași plăcere și interes. Ironia fină, comicul, satira, dialogul formează un joc de scenă agreabil și plin de haz.

Aici autorul și-a dat tot concursul și și-a demonstrat talentul și inteligența lui ascuțită, unde calamburul, farsa, grandilocvența se întrec între ele pentru a marca și reliefa cât mai pregnant conturul personajelor comice. Apoi piesele "Lipitorile satelor", "Boieri și ciocoi" se apropie într'o măsură oarecare de romanele lui N. Filimon și Duiliu Zamfirescu, prin biciuirea adevăraților distrugători ai țărănimii și ai boierimii satelor. Cu "Despot Vodă" pătrundem în domeniul dramei istorice, având corespondență cu Victor Hugo, sau în special cu "Răzvan și Vidra" a lui Hașdeu. "Despot Vodă" cade din domnie în urma greșelilor făcute și din cauza dorinței sale de a trece țara la luteranism. Idealurile lui de mărire și ridicare a birurilor, îi aduc eșuarea și căderea, mai cu seamă atunci când îl avea pe Moțoc lângă el, personaj cunoscut în a țese intrigi dușmănoase împotriva domnului. Piesa este reușită prin conflictul puternic care se desprinde din ea și prin intriga și dialogul atrăgător și convingător al personajelor. Prin "Fântâna Blanduziei" și "Ovidiu", Alecsandri aduce în scenă două personaje din cultura și literatura antică latină, pe Horațiu și pe Ovidiu, doi poeți care stau la temelia nu numai a literaturii latine, dar și a celei românești. Prin aceste două piese, Alecsandri face prin forța sa creatoare joncțiunea de cultură între Roma antică și țara sa înălțând spiritul de umanitate și creație pe culmile civilizației europene. In tot timpul și în tot locul, Bardul dela Mircești și-a dovedit cu prisosință nu numai forța sa creatoare, dar și patriotismul, neabdicând dela principiile sale de bun al mare Român. "Rege al poeziei" cum îl spunea Eminescu și cum scria Titu Maiorescu: "el singur a încălzit ostașii noștri cu raza poeziei". Cu toată ingratitudinea unor falși patrioți, Alecsandri este sufletul deschis spre lumină al multor generații ce i-au urmat.

NAE IONESCU

LA CINCIZECI DE ANI DELA MOARTE

—— Prof.Nicolae ILIESCU ——

Un critic de literatură de acum 160 de ani, făcea următoarea observație asupra raporturilor care se stabilesc între cititorul de cărți și cele spuse în cărțile citite. Intr'una din cărți e vorba de un preot de țară care, pentru viața lui zilnică, își crease un sistem de comportament care-l adusese, fără mari neplăceri, până la vârsta venerabilă de vreo 60 de anișori și preotul era mai mult decât mulțumit de sistemul lui. Până când... până când într'o zi, în timp ce se întorcea dela plimbarea obișnuită, la o răscruce de drumuri, în forma literei grecești Y (ipsilon), liniștitul nostru paroh se întâlnește cu doi indivizi, nu prea civilizați, care-i spun următoarele: "Prea cucernice părinte, dacă vrei să rămâi prea cucernic și dacă vrei să-ți mai meargă bine și de acum incolo, să nu-i căsătorești, nici mâine, nici niciodată, pe Renzo și pe Lucia. Noi, părinte dragă, te-am avizat. Iți urăm sănătate și viață lungă." Si-au plecat de unde veniseră. Preotul care-i cunoștea mai dinainte, știa că nu glumeau. Era sigur că nu glumeau. Si s'a născut în sufletul lui un fel de abis, de haos. Datoria sacră de preot, taina căsătoriei, jurământul pe care liber îl făcuse atunci când, ani în urmă, se întinsese cu fața în jos, pe pardoseala bisericii, ca să fie sfințit preot al Mântuirii. Toate acestea îi năvăliseră acum în minte și se războiau cu dorința lui, mai mult decât fierbinte, de a trăi, și de a trăi liniștit, cum făcuse timp de 60 de ani. Pentrucă știa că cei doi pe care-i intâlnise nu glumeau.

Dar să ne întoarcem la criticul pe care l-am amintit și care pe la 1830 tocmai terminase de citit cartea cu preotul și cu cei doi. Iată observația pe care el o face: în fața anumitor situații care tind să ne strice planurile noastre dragi, noi suntem ca preotul din această carte; suntem, ca el, asemenea unui pui mic de găină răpit în ghiare de un șoim și ridicat la o înălțime al cărei aer nu l-am respirat niciodată. Ca și puiul de găină, noi și preotul suntem dezorientați și suntem luați cu asalt de fel de fel de întrebări și spaime.

Problema e însă simplă: "există - scrie poetul T.S. Eliot - în poezia Cei trei sălbatici - există momente și puncte de intersecție între timp și eternitate, când Dumnezeu își coboară mila și gloria Lui în mijlocul acțiunilor noastre și ne obligă să ne schimbăm metoda de considerare a realității. Sfinții sunt cei care operează radical această schimbare și știu, radical, să facă alegerea cea folositoare. De aceea biserica îi zugrăvește cu aureole de lumină în jurul capului. Ei devin parte din lumina lumii: lumen de lumine, lumina din lumină. Cei mai mulți dintre oameni, însă, rămân la nivelul preotului din povestea de mai sus, chinuindu-se să fie, în același timp, și preoți și să trăiască și comod, după legile lumești. In acest sistem, din nefericire, există contradicție care nu permite, cum se spune pregnant și elegant în limba engleză, to live frozen in ambivalence - să trăim o viață împietrită în echivoc.

De ce am spus toate aceste lucruri? Pentrucă, într'adevăr, la sfârșitul lecturii celor mai multe din articolele de ziar ale lui Nae Ionescu, cititorul se descoperă prins într'o tensiune constantă, între faptele narate și perspectiva în care aceste întâmplări și detalii zilnice sunt definitivate de scriitor. Intâmplările dintr'un articol cotidian pot fi cum Nae Ionescu însuși scrie în prefața volumului Roza vânturilor din 1937 - "cronică sau material pentru un portret". Iar viața zilnică e de el definită "o cutie de rezonanță", cu ecouri, deci, dincolo de cronică, în zona permanentului.

Personalitatea de gânditor a lui Nae Ionescu poate fi urmărită de-a lungul întregii lui activități de ziarist și de profesor, cu claritatea cu care se poate urmări un fir roșu într'o cusătură. Pentrucă articolele lui, oricât ar fi ele de legate de un eveniment zilnic, reprezintă totuși, întotdeauna - ne spune Nae Ionescu - "un efort disciplinat... și dezinteresat de a privi quotidianul pentru permanențele lui, și de a desprinde din întâmplări sensuri și probleme".

In meseria comună de ziarist din zilele noastre - scrie Nae Ionescu în articolul Si s'a făcut om, din 25 Dec. 1927 - omul și viața sunt văzuți și integrați "într'un singur proces mișcare pe o singură linie. Așa a fost înglobat și omul în ordinea naturală a lucrurilor, acordându-i-se poate, în această ordine naturală, o situație de proeminență, dar desbrăcându-l de atributele divinității".

Nae Ionescu a înțeles și exprimat, în aproape toate articolele sale de gazetar, apăsarea acestei închisori biologice: să mănânci, să te culci, să te scoli; să lucrezi ca să ai ce mânca; să lucrezi ca să te odihnești; să te odihnești ca să poți lucra: un fel de sparnel care începe să se învârtească la naștere și se oprește la moarte. Si omul rămâne, în orice ar face cât trăiește, nemulțumit de sine, rămâne un învins. Acesta este rezultatul final și irevocabil atunci când omul și viața sunt reduși la nivelul concretului material. Rațiunea și știința naturală nu pot înfrânge "cercul de fier al acestei veșnice și întunecate robii" - scrie Nae Ionescu în același articol Si s'a făcut om, din Duminica Crăciunului, 1927.

In fața acestei dileme, pe care știința și rațiunea n'o pot depăși prin singurul apel la natură, Nae Ionescu face recurs la formidabila expresie a lui Tertulian, părinte strălucit al creștinismului, și care a trăit în sec. II și III: "Credo quia absurdum", reluată câteva secole mai târziu de Sf. Grigore cel Mare, sfânt și papă din sec al VI-lea: "Voi cuteza a gândi imposibilul". Si alte secole mai târziu, în sec. al XII-lea, expresia lui Tertulian e reluată de un alt sfânt, Sf. Anselm de Canterbury, în forma următoare: "Credo ut intelligam" - Cred ca să înțeleg.

Nae Ionescu își însușește decis și definitiv această răsturnare de planuri: credința în locul rațiunii și al logicii. Logica și rațiunea devin subalternele credinței. Si așa trebue să fie: în chip logic și rațional. Pentrucă și logica și rațiunea sunt limitate la cunoștința și formularea numai a unei părți din realitatea universală: la realitatea existențială a lumii fizice. Dar sufletul - și rațiunea însăși - intuiesc o altă dimensiune, nevăzută și material nepalpabilă, a realității. Si către aceasta, altă realitate, sufletul și rațiunea aspiră, ca să iasă din neliniște și din timp.

Vedeți, Dumneavoastră, cei prezenți aici la această comemorare, de probleme de acest fel ziariștii în general nu se preocupă și nici nu se ocupă când ele apar. Pentrucă zic ei, și sunt convinși de ceea ce zic, - publicul, lumea nu cer și, deci, nu le plac astfel de probleme. Li-se strică digestia, pentrucă ziarul se citește la micul dejun (breakfast), sau după masă.

Ziaristul Nae Ionescu se ocupa însă, și aproape exclusiv, de legarea celor văzute cu cele nevăzute.

"Există - scrie el - mai multe planuri de existență; și pentru fiecare din aceste domenii noi trebue să avem mijloace speciale de investigație. Că nu putem să înțelegem prin rațiunea noastră decât ceea ce cade înlăuntrul veacului: și pentru ceea ce este înafara lui avem nevoie de un alt instrument, în speță - al credinței. Din această lume de dincolo de veac (adică de timp) face parte învierea după trup a lui Cristos; care înviere, ca și înălțarea la cer, ca și prezența în mijlocul nostru, nu sunt minuni, decât în ordinea veacului și a rațiunii. Ele sunt însă realități și existențe firești în ordinea unei lumi deasupra rațiunii noastre."

In general, teme de genul acesta se discută în reviste de teologie, se pun în prezența seminariștilor, se propovăduiesc în predici. Ziarul pe care Nae IONESCU îl conducea - Cuvântul - nu avea nici unul din aceste atribute; era, ca și Universul, ca și Curentul, ca și ziarele din strada Sărindar, un ziar politic și laic. Prezența lui Nae Ionescu, profesor laic, de filosofie nu de teologie, în fruntea ziarului Cuvântul reprezenta, însă, pentru timpurile și scena politică de atunci, o caracteristică aparte, nouă, violentă, dacă se vrea, dar convingătoare. Ziarul Cuvântul devenea vocea religiozității românești. In mijlocul și împotriva unei părți a clasei politice din țară, care încerca în mod deliberat să rupă în două omul și viața, propagând politica pentru zilele de lucru ale săptămânii și lăsând credința doar pentru slujba de Duminică, ziarul Cuvântul cerea vehement, și în activitatea politică a partidelor unirea trupului cu sufletul divin din noi, unirea vieții fizice și temporale cu viața eternă. Poziția lui Nae Ionescu era atunci, ca și mai târziu sub comuniști, plină de riscurile cele mai grave. Articolele prin care el se străduia să introducă o notă de profundă nuanță românească în atmosfera politică curentă, păreau celor mai mulți și mai importanți politicieni cuvintele unui om ieșit din minți. Păreau cuvinte jignitoare, îndreptate contra rațiunii și logicii. "La ce bun curiozitatea - se întreba Nae Ionescu - când ochii noștri au văzut crucea, la ce bun cercetarea, când noi avem cuvântul mântuirii?" Ce importanță puteau să aibă acele cuvinte în jocul demagogic pentru putere și afaceri de tot felul? Nici una. Dar în raport cu istoria și cu structura de toate zilele a vieții poporului român, aceste cuvinte îndrăznețe ale lui Nae Ionescu nu erau cuvinte nici de dogmă, nici de predică. Ele ilustrau, scoteau adică în evidență, faptul elementar, dar esențial, al înmănunchierii într'un singur buchet a realităților imediate și concrete cu elementul spiritual-religios. Reprezentau o cosmologie, un univers specific românesc. "obiectivat - cum Nae Ionescu spune - așa de caracteristic în folclorul nostru". și - putem adăuga noi - înrădăcinat adânc în viața practică și a omului dela țară și a celui dela oraș.

"Am văzut crucea... avem cuvântul mântuirii..." Țăranii din părțile de unde vin eu, la sfârșitul seceratului de grâu lăsau la capătul ultimului petec un mănunchi de fire pe care îl legau în formă de cruce - crucea Domnului. Iar în bobul de grâu țăranul român vedea și adora fața lui Cristos. In articolul Biserica țăranilor (Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil, 8 Noembrie, 1926) citim următoarele: "Iată realitatea istorică... pe ea încearcă foaia noastră (Cuvântul) să clădească mai departe...Creștinismul face parte din ființa noastră națională. El închide în potențialitate o concepție de viață și o disciplină..." Articolul se încheie cu următoarea afirmație: "Noi nu suntem conducătorii unei mișcări ci numai reflexul unei stări de fapt."

Trecând acum, pe scurt, la seria de articole politice scrise și publicate de Nae Ionescu observăm o continuare a liniei de gândire a lui Mihail Eminescu: preocuparea, adică, de a nu ieși, în orientarea și formularea politicii statului român, din matricea specifică națiunii noastre. Ca și Eminescu, Nae Ionescu scrie: "Nu există pentru un popor civilizații sau culturi superioare și inferioare, ci numai o formă de cultură: cea de care el (poporul) e capabil, în virtutea componentelor lui istorice" (De ce nu e bun șovinismul, 21 Martie, 1930). De aceea omul politic e politicește interesant numai "prin valorile pe care le crează", iar acestea sunt valori adevărate doar pe măsura în care corespund, se integrează și promovează trăsăturile permanente ale națiunii, "A fi Român - găsim scris într'unul din articole - înseamnă o stare naturală, o formulă de echilibru a existenței din care decurg, prin însăși desfășurarea vieții, anumite forme. Un bob de grâu, dacă îl îngropi în pământ, la umezeală, încolțește și dă fir. Un anumit fir, cu o anumită dezvoltare, necesară, mai dinainte determinată de însăși structura bobului de grâu. Așa se petrece și cu "românia" noastră. A fi Român înseamnă a avea o anumită plămadă, din care decurg cu necesitate absolută anumite atitudini și gesturi. Voința noastră nu are nimic de zis în această împrejurare; pentrucă noi nu ne putem depăși în chip normal pe noi înșine decât încetând de a mai fi noi înșine" (A fi "bun Român"; 30 Oct. 1930, p.197).

Națiunile sunt realități istorice. De aceea - găsim iarăși scris - A fi Român, Turc, sau Englez înseamnă a sta într'un raport de apartenență și participare în același timp, față de o realitate colectivă națiunea; care te depășește, dar care constituie însăși rațiunea suficientă a existenței tale ca Român, Turc sau Englez. Realitatea aceasta colectivă este, după natura ei, o unitate spirituală; iar după structura ei organică, o unitate spirituală, o comunitate de iubire. (Formal - mai exact: fenomenologic, structural - există o izbitoare asemănare între națiune și biserica creștină) . (Noi și catolicismul, 31 Oct., 1930).

Un ultim punct în această scurtă încercare de a-l defini pe Nae Ionescu ca ziarist român și creștin. La începutul anilor '30 era la modă și în presa românească tema Internaționalei comuniste. Gravitatea problemei nu-i fuge directorului Cuvântului. Utopia socialist-comunistă e clară în mintea lui Nae Ionescu. El scrie: "Că revoluția rusească nu va izbuti, sau mai exact nu va izbuti în intențiile ei comuniste, asta o știm. Asta o știam înainte de începutul ei chiar. Si o știa orice om care nu e prost și de gândirea pozitivist-"științifică" și care nu poate crede în comunism pentrucă crede în realitățile vii și viabile" (Prejudecăți, 28 Ian. 1931). Si adaugă: "Dar asta nu are nimic de-a face cu inteligența lui Stalin". Dar dacă în sine comunismul e o utopie, pericolul acestei utopii stă în capacitatea pe care o are de a perverti dezvoltarea unei națiuni, prin atrofierea tradițiilor și, în consecință, chiar a sistemului natural de a gândi. Introducerea de elemente străine poate pune în pericol existența însăși a unei civilizații. Pericolul infiltrației de elemente eterogene și nefolositoare fusese semnalat cu strigăte de alarmă deja de Mihail Eminescu. Pe aceeași linie se plasează și Nae Ionescu. In articolul Internaționala sub glugă - și nu putea fi un titlu mai potrivit camuflajului - autorul identifica partea de falsitate și de artificialitate a culturii moderne românești, rezultatului "încercărilor făcute la noi de a transpune (nu de a se transplanta, ceea ce înseamnează altceva) în realitățile moldovalahe anumite forme de viață apuseană care acolo se născuseră în adevăr în chip organic. Iar postulatul, presupoziția acestor încercări, a fost întotdeauna convingerea că formele de cultură, în ultimă analiză de spiritualitate, se pot transmite și, deci, importa. Eroare fundamentală, care s'a verificat pretutindeni ca atare". Nae Ionescu face o deosebire fundamentală între "combustibil", care e acceptabil, și "samanta", care trebue să fie autohtonă.

Rezultatul înfrângerii acestei separări între noțiunea de combustibil și cea de samanta îl putem vedea cu toții astăzi, în felul în care capacitatea de gândire a Românului trăit atâta timp sub comunism a fost alterată până la punctul că aproape nu se mai poate face distincție între fals și adevăr. Ce înseamnează a-l comemora pe Nae Ionescu, la naștere și la moarte, așa cum facem noi astăzi aici. Insemnează a-l lua ca martor, de partea adevărului, pentru tot ceea ce noi am făcut în serviciul națiunii române, pentru tot ceea ce înțelegem să facem de acum înainte. Martor, deci, dar și judecător. "De când există omenirea - scrie Nae Ionescu - a face politică înseamnează a stăpâni. "Stăpânirea în adevărata politică, așa cum a înțeles-o și propovăduit-o el nu are însă nimic de-a face cu ambițiile tiranului sau cu aplauzele mulțimilor. A stăpâni, în concepția politică a lui, însemna "a te da sarcinii și nației tale, a arde tot în slujba căreia te-ai plecat..." (Ce vor massele, 23 Febr., 1933).

Să ardem de vii, cum scrie Nae Ionescu, pentru stăpânirea adevărului. Si pentru eliberarea țării noastre.

CENTRUL CULTURAL

- TABĂRA DE VARĂ DELA

ASOCIAȚIA CULTURA

HAMILTON-CA

Tabăra de vară dela Câmpul Românesc din Hamilton, Canada, loc de recreație și vacanță, de adunare și întâlnire românească, a devenit în cursul anilor un centru viu de cultură românească. De manifestări artistice, dezbateri și cicluri de conferințe, simpozioane și ședințe literare. Cu o participare a intelectualilor și scriitorilor tineri și mai vârstici, realizându-se o admirabilă și puternică legătură între generații și, apoi, între categoriile sociale, căci peste tot domnește o atmosferă senină de bună apropiere între cei prezenți, de bucurie, frățietate și omenie. Tineretul zburdă prin câmpul împădurit de jur împrejur și se bucură de binefacerile soarelui și ale bazinului de înnot, cu vitalitatea vârstei și încrederea pe care o au în viitor și cu disponibilitatea sufletească cu care au fost învredniciți de descendența lor biologică și spirituală, din peisajul Carpaților și al Dunării Străvechi și creatoare de istorie bogată și strălucită.

In Tabăra de vară dela Câmpul Românesc se înnoadă, se refac și se întăresc legăturile sufletești cu țara de origine și cu poporul dela răscrucea continentelor, dela despărțitura dintre lumea și civilizația europeană și mentalitatea răsăriteană și asiatică, care ajunge în preajma Nistrului, ce formează o graniță naturală între Europa și Asia.

In Tabăra de vară dela Câmpul Românesc mustește viața românească, se cântă, se râde și se vorbește românește, de către toți cei ce vin din toate depărtările să fie laolaltă.

***

Anul acesta, la Câmpul Românesc a fost organizat un eveniment cultural de semnificații adânci și durabile: "Aniversarea de 100 de ani dela nașterea (1890-1990) și 50 de ani dela moartea (1940-1990) profesorului Nae Ionescu", cinstirea memoriei și culturii unui mare gânditor român.

Această aniversare s'a făcut sub egida "Institutului de Cercetări Istorice" și a ziarului "Cuvântul Românesc". A fost o frumoasă manifestare culturală, căci și-au dat întâlnire o seamă de personalități, care au prezentat comunicări valoroase despre profesorul, ziaristul și filosoful Nae Ionescu.

Sesiunea de conferințe se deschide Joi, 2 August, cu o Sf. Liturghie săvârșită de 3 preoți, Pr. Nic. Zelea, Pr. Dtru Ichim, ambii ortodocși și Pr. Victor Crisan, greco-catolic. Urmează un parastas pentru Nae Ionescu, cu pomana cuvenită în asemenea împrejurări, după obiceiul străbunilor.

Eugen Popescu, președintele "Institutului Român de Cercetări Istorice", anunță programul de conferințe și apoi face o prezentare sintetică asupra personalității și operei lui Nae Ionescu, după ce a cercetat cu migală arhive și biblioteci să obțină texte scrise, articole, conferințe, cursuri și mai ales, teza sa de doctorat în Germania, despre "Logica Matematică", ce nu era accesibilă. A lucrat cu răbdare să găsească un bun traducător și a reușit și a trecut și la tipărirea acesteia. Un aport considerabil care a fost adus culturii române.

Prof. Nicolae Iliescu dela Harvard University, un profund cunoscător al culturii românești, care a avut ocazia să trăiască în climatul culturii universitare, la București, care era puternic influențat de personalitatea și cursurile lui Nae Ionescu, a făcut o comunicare de sinteză asupra profesorului Nae Ionescu.

Astfel, a subliniat cunoașterea profundă pe care Nae Ionescu o avea despre realitățile și structurile spirituale ale sufletului și cugetului românesc.

La rândul său, poetul și jurnalistul Zahu Pană, a vorbit despre ziaristul Nae Ionescu, care a introdus în cultura română, prin ziarul "Cuvântul", un nou stil de a scrie, o nouă tendință de a comenta procesul în devenire al treburilor românești. O metodă fenomenologică, prin care se mergea la esență, la ceea ce era caracteristic și semnificativ pentru istoria contemporană a vieții sociale, politice, spirituale, economice și culturale.

Viziunea lui Nae Ionescu era naționalistă, în semnificația morală creștină, a acestei noțiuni. După Nae Ionescu, națiunile există în istorie, sub semnul păcatului originar și străduința lor este să-și recâștige eternitatea prin acte mântuitoare.

Părintele Dumitru Ichim a vorbit despre filosofia creștină a lui Nae Ionescu, cu observații și comentarii originale asupra misticii religioase și epistemologice, referindu-se la niște prelegeri ale profesorului în care arăta că "Iubirea este o metodă de cunoaștere" a realității.

In ziua de Vineri 3 August, un nou ciclu de conferințe. Prima a fost a lui Eugen Popescu, un mare cercetător al arhivelor pentru a scoate la lumină înfăptuirile compatrioților săi, din exil. Așa, a vorbit despre 'Personalitățile culturale din exil". Niște fragmente enciclopedice, ce urmează să fie completate în viitor, după cercetări mai intense și lărgite.

După aceea, audiența a asistat și a participat la o "Dezbatere ad-hoc asupra stărilor de azi din România". In acest sens, coordonatorul sesiunii de conferințe, Ion Halmaghi, a solicitat pe neașteptate, să se prezinte la masa conferențiarilor, patru persoane care fuseseră programate, pentru a oferi un simpozion celor prezenți.

Așa a vorbit, Dorian N Popescu, student dela Politehnica din Timișoara, care a făcut parte dintre revoluționarii din Piața orașului Timișoara, la 17 Dec. 1989.

A fost un moment emoțional pentru cei prezenți să afle dela un martor ocular și luptător pe baricade, despre cele întâmplate acolo.

Nicolae Popescu din Montreal, doctorand în limba și literatura franceză, a reflectat asupra modului în care cugetul său a interceptat și perceput desfășurarea evenimentelor din Decem-

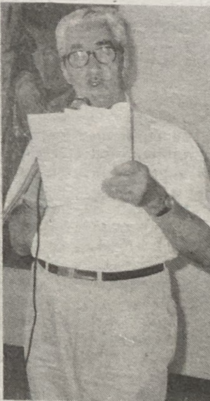
brie
perso
care
origi
noile
care-
tegra
tul ro
O
al înc
pentr
resti
de te
dință
evide
de de
fost
care
nelor
sfârș

Proclama

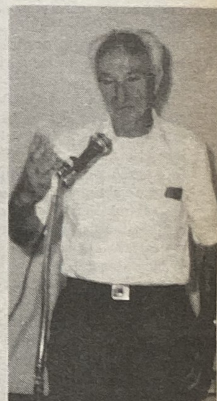
In numele Asociației C
din Hamilton, Ont.,Canada
al celor prezenți aici, am
onoarea, de a proclama
edificiu se va numi de acum
toată posteritatea române
tinentul american, Centru
Ionescu.

Azi 4 August, Anul Domn

Prof.

EUGEN POPESCU

PROF.NICOLAE ILIESCU

URAL "NAE IONESCU"

DELA CÂMPUL ROMÂNESC -

A CULTURALĂ ROMÂNĂ MILTON-CANADA

rbit, Dorian N
dent dela Po-
n Timișoara,
parte dintre re-
din Piața ora-
ara, la 17 Dec.

moment emo-
cei prezenți
un martor ocu-
or pe baricade,
e întâmplate

Popescu din
ctorand în limba
franceză, a re-
a modului în
său a intercep-
t desfășurarea
r din Decem-

brie 1989 și confruntarea personală, interioară, la care este supus, prin datele originei sale românești și noile realități și mentalități care-i solicită imperativ integrarea, în afară de pământul românesc.

Octavian Popa, veteran al închisorilor din România, pentru crezurile sale tinerești, naționaliste, a vorbit de temnițe și tăriile de credință ale deținuților politici, evidențiind caracterul moral de demnitatea omenească. A fost mărturia unui luptător care a supraviețuit prigoanelor din țară, ce au luat sfârșit în Decembrie 1989, pentru a lua altă mască și formă de denigrare a persoanei umane și morale.

Tudor Octavian, gazetar și scriitor din România, a făcut o impresionantă cronologie și analiză a momentelor de răscoală din București, unde a asistat la toate frământările, cu ochiul său de jurnalist și a reținut aspecte și situații care au scăpat altora.

Acești patru martori au oferit auditorilor dela Câmpul românesc o imagine cuprinzătoare și bogată în scene care au ajutat pe toți să poată înțelege cu "ceva" mai mult fenomenul revoluției din Decembrie 1989. Adică de fapt, ceea ce este necesar în astfel de împrejurări, să se asculte părți, să se cunoască datele și din alte surse, decât cele ale ziarelor sau scenele date de televiziune.

A fost o dezbatere vie și plină de interesante observații, făcute cu pasiune și grijă pentru descoperirea adevărului privind situația din România.

Sâmbătă, 4 August, continuarea conferințelor. O participare interesantă la această aniversare a prof. Nae Ionescu, a fost a profesorului Apostol Stan, dela "Institutul de istorie Nicolae Iorga" din București. A fost primit cu o deosebită simpatie și comunicarea sa a fost o adevărată revelație. Titlul conferinței a fost "Ziaristica lui Nae Ionescu la Cuvântul: spectru tematic".

Două au fost punctele revelatorii din conferința sa. Intâi, că a luat contact cu articolele lui Nae Ionescu, despre care nu știa nimic, deoarece și-a făcut educația în epoca de după 1944, în atmosfera dominată de ideologia comunistă, deci, nu avea la îndemână decât respingerea oficială și negativă a operei și personalității lui Nae Ionescu și, apoi, tocmai faptul că scrisul din articole l-a impresionat adânc pe prof. Stan și l-a ajutat să pună ordine în înțelegerea fenomenului românesc.

După toate acestea, Mihaela Moisin a făcut o prezentare istorică a realizărilor Asociației Culturale Române din Hamilton, Canada. Această asociație este adevăratul temei de existență al Câmpului românesc, unde au avut loc atâtea șezători, conferințe, manifestări culturale, artistice și naționale, precum și întâlniri ale Românilor veniți în vacanță, odată pe an, din toate unghiurile lumii.

Anul acesta, a avut loc și ceremonia oficială de numire a "Centrului Cultural dela Câmpul Românesc" ca "Centrul Cultural Nae Ionescu".

Prin aceasta se ridică prestigiul intelectual al Centrului Cultural la o dimensiune înaltă și națională. Adică, devine formal așezarea unde se întâlnesc acei care sunt legați de linia orânduirilor nevăzute ale cugetului românesc, linie care a fost mai de curând evidențiată la Centenarul Eminescu, dela Paris și Centrul Cultural dela Câmpul românesc, și acum, aici, cu aniversarea personalității covârșitoare a marelui gânditor român Nae Ionescu. din îndemnurile, ideile și sprijinul intelectual și moral s'au născut energiile creatoare cele mai strălucite în cultura românească dintre cele două războaie mondiale.

Prof. Nicolae Iliescu a citit Proclamația de numire a "Centrului Cultural Nae Ionescu".

Inchiderea sesiunii de conferințe s'a făcut de către Ion Halmaghi, care a coordonat programul cultural al acestei Tabere de vară și care a intervenit cu explicații suplimentare de câte ori era nevoie în legătură cu opera lui Nae Ionescu, al cărui student a fost la Universitatea din București. A mulțumit tuturor ce au prezentat comunicări, și acelor ce au participat la această aniversare Nae Ionescu, atât de semnificativă, pentru drumurile noi către care se îndreaptă cultura românească.

Seara, masa tradițională de încheierea Taberei, cu entuziasm, voie bună și veselie românească. Florian Săndulescu, președintele Asociației Culturale Române din Hamilton, a mulțumit tuturor pentru prezența și contribuția lor la reușita Taberei, urând drum bun celor ce plecau departe, la casele lor, cu inima plină de bucurie.

***

Câmp românesc și centru cultural Nae Ionescu; nici nu se putea o mai potrivită îngemănare. Te simți acolo ca'ntr'un spațiu mirific, unde ai de toate: pajiște, pădure, pârâu de pescuit, troiță, statui, un edificiu ca o navă străbătând timpul și sus, pe un delușor, bisericuța cu turlă și clopotniță, tronând peste tot și toate. Pe scurt, un colț de lume, unde în pofida Canadei împrejmuitoare, ți se pare că ești acasă, în România. Dar nu oriunde, ci într'un loc în care, peste fire domnește spiritul. Un microcosmos ordonat și dinamic, cu valori ierarhizate, așa cum și l-ar fi vrut Nae Ionescu.

Văzând întreg complexul, nu poți să nu te întrebi, cum a fost cu putință așa ceva? Si răspunsul nu-l poți găsi decât în enigmaticul zâmbet al celor care l-au făcut, sau în lapidara lor formulă: "Asta a fost totul pentru noi".

Miraculos și inspirat tot. Un tot cum cred că și l-ar dori fiecare pentru sufletul lui.

Incă un popas pe Câmpul Românesc: toți participanții s'au înscris într'un semicrec, în mijlocul căruia, Dl. George Bălașu, Directorul Taberei de vară a primit dela perechi de tineri, cele trei steaguri, ce prin coborîrea lor își luau rămas bun dela prieteni dragi, până la anul viitor. Apoi, cu mic și mare, s'a cântat încet până la murmur, "Si te-ai dus, spre Apus..." și "Cu noi este Dumnezeu..."

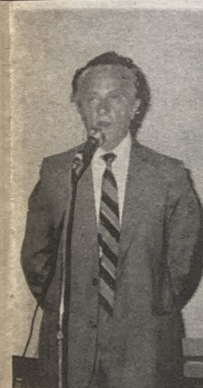
Proclamație

mele Asociației Culturale Române
ilton, Ont., Canada; și al D-Voastră
prezenți aici, am însărcinarea, și
de a proclama oficial că acest
e va numi de acum încolo, și pentru
steritatea românească de pe con-
american, Centrul Cultural Nae

ugust, Anul Domnului 1990

Prof. Nicolae Iliescu

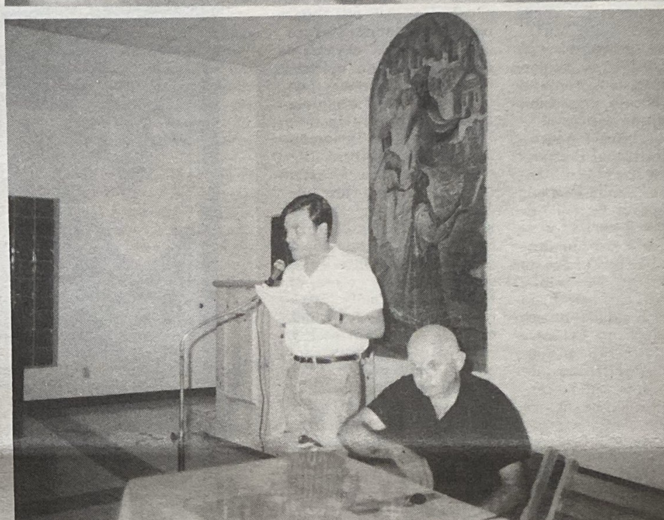

LAE ILIESCU

ZAHU PANA

DORIAN POPESCU

CENTRUL CULTURAL "NAE IONESCU"

-TABĂRA DE VARĂ DELA CÂMPUL ROMÂNESC-

ASOCIAȚIA CULTURALĂ ROMÂNĂ HAMILTON-CANADA

Tabăra de vară dela Câmpul Românesc din Hamilton, Canada, loc de recreație și vacanță, de adunare și întâlnire românească, a devenit în cursul anilor un centru viu de cultură românească. De manifestări artistice, dezbateri și cicluri de conferințe, simpozioane și ședințe literare. Cu o participare a intelectualilor și scriitorilor tineri și mai vârstici, realizându-se o admirabilă și puternică legătură între generații și, apoi, între categoriile sociale, căci peste tot domnește o atmosferă senină de bună apropiere între cei prezenți, de bucurie, frățietate și omenie. Tineretul zburdă prin câmpul împădurit de jur împrejur și se bucură de binefacerile soarelui și ale bazinului de înnot, cu vitalitatea vârstei și încrederea pe care o au în viitor și cu disponibilitatea sufletească cu care au fost învredniciți de descendența lor biologică și spirituală, din peisajul Carpaților și al Dunării Străvechi și creatoare de istorie bogată și strălucită.

In Tabăra de vară dela Câmpul Românesc se înnoadă, se refac și se întăresc legăturile sufletești cu țara de origine și cu poporul dela răscrucea continentelor, dela despărțitura dintre lumea și civilizația europeană și mentalitatea răsăriteană și asiatică, care ajunge în preajma Nistrului, ce formează o graniță naturală între Europa și Asia.

In Tabăra de vară dela Câmpul Românesc mustește viața românească, se cântă, se râde și se vorbește românește, de către toți cei ce vin din toate depărtările să fie laolaltă.

***

Anul acesta, la Câmpul Românesc a fost organizat un eveniment cultural de semnificații adânci și durabile: "Aniversarea de 100 de ani dela nașterea (1890-1990) și 50 de ani dela moartea (1940-1990) profesorului Nae Ionescu", cinstirea memoriei și culturii unui mare gânditor român.

Această aniversare s'a făcut sub egida "Institutului de Cercetări Istorice" și a ziarului "Cuvântul Românesc". A fost o frumoasă manifestare culturală, căci și-au dat întâlnire o seamă de personalități, care au prezentat comunicări valoroase despre profesorul, ziaristul și filosoful Nae Ionescu.

Sesiunea de conferințe se deschide Joi, 2 August, cu o Sf. Liturghie săvârșită de 3 preoți, Pr. Nic. Zelea, Pr. Dtru Ichim, ambii ortodocși și Pr. Victor Crișan, greco-catolic. Urmează un parastas pentru Nae Ionescu, cu pomana cuvenită în asemenea împrejurări, după obiceiul străbunilor.

Eugen Popescu, președintele "Institutului Român de Cercetări Istorice", anunță programul de conferințe și apoi face o prezentare sintetică asupra personalității și operei lui Nae Ionescu, după ce a cercetat cu migală arhive și biblioteci să obțină texte scrise, articole, conferințe, cursuri și mai ales, teza sa de doctorat în Germania, despre "Logica Matematică", ce nu era accesibilă. A lucrat cu răbdare să găsească un bun traducător și a reușit și a trecut și la tipărirea acesteia. Un aport considerabil care a fost adus culturii române.

Prof. Nicolae Iliescu dela Harvard University, un profund cunoscător al culturii românești, care a avut ocazia să trăiască în climatul culturii universitare, la București, care era puternic influențat de personalitatea și cursurile lui Nae Ionescu, a făcut o comunicare de sinteză asupra profesorului Nae Ionescu.

Astfel, a subliniat cunoașterea profundă pe care Nae Ionescu o avea despre realitățile și structurile spirituale ale sufletului și cugetului românesc.

La rândul său, poetul și jurnalistul Zahu Pană, a vorbit despre ziaristul Nae Ionescu, care a introdus în cultura română, prin ziarul "Cuvântul", un nou stil de a scrie, o nouă tendință de a comenta procesul în devenire al treburilor românești. O metodă fenomenologică, prin care se mergea la esență, la ceea ce era caracteristic și semnificativ pentru istoria contemporană a vieții sociale, politice, spirituale, economice și culturale.

Viziunea lui Nae Ionescu era naționalistă, în semnificația morală creștină, a acestei noțiuni. După Nae Ionescu, națiunile există în istorie, sub semnul păcatului originar și străduința lor este să-și recâștige eternitatea prin acte mântuitoare.

Părintele Dumitru Ichim a vorbit despre filosofia creștină a lui Nae Ionescu, cu observații și comentarii originale asupra misticii religioase și epistemologice, referindu-se la niște prelegeri ale profesorului în care arăta că "Iubirea este o metodă de cunoaștere" a realității.

In ziua de Vineri 3 August, un nou ciclu de conferințe. Prima a fost a lui Eugen Popescu, un mare cercetător al arhivelor pentru a scoate la lumină înfăptuirile compatrioților săi, din exil. Așa, a vorbit despre "Personalitățile culturale din exil". Niște fragmente enciclopedice, ce urmează să fie completate în viitor, după cercetări mai intense și lărgite.

După aceea, audiența a asistat și a participat la o "Dezbatere ad-hoc asupra stărilor de azi din România". In acest sens, coordonatorul sesiunii de conferințe, Ion Halmaghi, a solicitat pe neașteptate, să se prezinte la masa conferențiarilor, patru persoane care fuseseră programate, pentru a oferi un simpozion celor prezenți.

Așa a vorbit, Dorian N Popescu, student dela Politehnica din Timișoara, care a făcut parte dintre revoluționarii din Piața orașului Timișoara, la 17 Dec. 1989.

A fost un moment emoțional pentru cei prezenți să afle dela un martor ocular și luptător pe baricade, despre cele întâmplate acolo.

Nicolae Popescu din Montreal, doctorand în limba și literatura franceză, a reflectat asupra modului în care cugetul său a interceptat și perceput desfășurarea evenimentelor din Decembrie 1989 și confruntarea personală, interioară, la care este supus, prin datele originei sale românești și noile realități și mentalități care-i solicită imperativ integrarea, în afară de pământul românesc.

Octavian Popa, veteran al închisorilor din România, pentru crezurile sale tinerești, naționaliste, a vorbit de temnițe și tăriile de credință ale deținuților politici, evidențiind caracterul moral de demnitatea omenească. A fost mărturia unui luptător care a supraviețuit prigoanelor din țară, ce au luat sfârșit în Decembrie 1989, pentru a lua altă mască și formă de denigrare a persoanei umane și morale.

Tudor Octavian, gazetar și scriitor din România, a făcut o impresionantă cronologie și analiză a momentelor de răscoală din București, unde a asistat la toate frământările, cu ochiul său de jurnalist și a reținut aspecte și situații care au scăpat altora.

Acești patru martori au oferit auditorilor dela Câmpul românesc o imagine cuprinzătoare și bogată în scene care au ajutat pe toți să poată înțelege cu "ceva" mai mult fenomenul revoluției din Decembrie 1989. Adică de fapt, ceea ce este necesar în astfel de împrejurări, să se asculte părți, să se cunoască datele și din alte surse, decât cele ale ziarelor sau scenele date de televiziune.

A fost o dezbatere vie și plină de interesante observații, făcute cu pasiune și grijă pentru descoperirea adevărului privind situația din România.

Sâmbătă, 4 August, continuarea conferințelor. O participare interesantă la această aniversare a prof. Nae Ionescu, a fost a profesorului Apostol Stan, dela "Institutul de istorie Nicolae Iorga" din București. A fost primit cu o deosebită simpatie și comunicarea sa a fost o adevărată revelație. Titlul conferinței a fost "Ziaristica lui Nae Ionescu la Cuvântul: spectru tematic".

Două au fost punctele revelatorii din conferința sa. Intâi, că a luat contact cu articolele lui Nae Ionescu, despre care nu știa nimic, deoarece și-a făcut educația în epoca de după 1944, în atmosfera dominată de ideologia comunistă, deci, nu avea la îndemână decât respingerea oficială și negativă a operei și personalității lui Nae Ionescu și, apoi, tocmai faptul că scrisul din articole l-a impresionat adânc pe prof. Stan și l-a ajutat să pună ordine în înțelegerea fenomenului românesc.

După toate acestea, Mihaela Moisin a făcut o prezentare istorică a realizărilor Asociației Culturale Române din Hamilton, Canada. Această asociație este adevăratul temei de existență al Câmpului românesc, unde au avut loc atâtea șezători, conferințe, manifestări culturale, artistice și naționale, precum și întâlniri ale Românilor veniți în vacanță, odată pe an, din toate unghiurile lumii.

Anul acesta, a avut loc și ceremonia oficială de numire a "Centrului Cultural dela Câmpul Românesc" ca "Centrul Cultural Nae Ionescu".

Prin aceasta se ridică prestigiul intelectual al Centrului Cultural la o dimensiune înaltă și națională. Adică, devine formal așezarea unde se întâlnesc acei care sunt legați de linia orânduirilor nevăzute ale cugetului românesc, linie care a fost mai de curând evidențiată la Centenarul Eminescu, dela Paris și Centrul Cultural dela Câmpul românesc, și acum, aici, cu aniversarea personalității covârșitoare a marelui gânditor român Nae Ionescu, din îndemnurile, ideile și sprijinul intelectual și moral s'au născut energiile creatoare cele mai strălucite în cultura românească dintre cele două războaie mondiale.

Prof. Nicolae Iliescu a citit Proclamația de numire a "Centrului Cultural Nae Ionescu".

Inchiderea sesiunii de conferințe s'a făcut de către Ion Halmaghi, care a coordonat programul cultural al acestei Tabere de vară și care a intervenit cu explicații suplimentare de câte ori era nevoie în legătură cu opera lui Nae Ionescu, al cărui student a fost la Universitatea din București. A mulțumit tuturor ce au prezentat comunicări, și acelor ce au participat la această aniversare Nae Ionescu, atât de semnificativă, pentru drumurile noi către care se îndreaptă cultura românească.

Seara, masa tradițională de încheierea Taberei, cu entuziasm, voie bună și veselie românească. Florian Săndulescu, președintele Asociației Culturale Române din Hamilton, a mulțumit tuturor pentru prezența și contribuția lor la reușita Taberei, urând drum bun celor ce plecau departe, la casele lor, cu inima plină de bucurie.

***

Câmp românesc și centru cultural Nae Ionescu; nici nu se putea o mai potrivită îngemănare. Te simți acolo ca'ntr'un spațiu mirific, unde ai de toate: pajiște, pădure, pârâu de pescuit, troiță, statui, un edificiu ca o navă străbătând timpul și sus, pe un delușor, bisericuța cu turlă și clopotniță, tronând peste tot și toate. Pe scurt, un colț de lume, unde în pofida Canadei împrejmuitoare, ți se pare că ești acasă, în România. Dar nu oriunde, ci într'un loc în care, peste fire domnește spiritul. Un microcosmos ordonat și dinamic, cu valori ierarhizate, așa cum și l-ar fi vrut Nae Ionescu.

Văzând întreg complexul, nu poți să nu te întrebi, cum a fost cu putință așa ceva? Si răspunsul nu-l poți găsi decât în enigmaticul zâmbet al celor care l-au făcut, sau în lapidara lor formulă: "Asta a fost totul pentru noi".

Miraculos și inspirat tot. Un tot cum cred că și l-ar dori fiecare pentru sufletul lui.

Incă un popas pe Câmpul Românesc: toți participanții s'au înscris într'un semicerc, în mijlocul căruia, Dl. George Bălașu, Directorul Taberei de vară a primit dela perechi de tineri, cele trei steaguri, ce prin coborîrea lor își luau rămas bun dela prieteni dragi, până la anul viitor. Apoi, cu mic și mare, s'a cântat încet până la murmur, "Si te-ai dus, spre Apus..." și "Cu noi este Dumnezeu..."

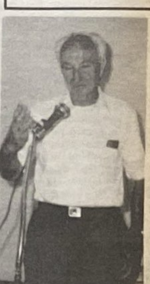
Proclamație

In numele Asociației Culturale Române din Hamilton, Ont.,Canada; și al D-Voastră al celor prezenți aici, am însărcinarea, și onoarea, de a proclama oficial că acest edificiu se va numi de acum încolo, și pentru toată posteritatea românească de pe continentul american, Centrul Cultural Nae Ionescu.

Azi 4 August, Anul Domnului 1990

Prof. Nicolae Iliescu

EUGEN POPESCU

PROF.NICOLAE ILIESCU

ZAHU PANA

DORIAN POPESCU

BISERICA CREȘTINĂ

MAICA DOMNULUI - MAICA NOASTRĂ

—Pr.Dr.Dumitru ICHIM—

După cum înainte de a crea pe Adam și Eva, Dumnezeu a făcut întâi paradisul, prima biserică pământească a oamenilor, la fel înainte de nașterea lui Iisus Hristos a întocmit un paradis în care avea să se sălășluiască. Acesta, făcând din trupul Fecioarei Biserică și "rai cuvântător".

Arhanghelul Gavriil "de frumusețea fecioriei" ei se spăimântează și o numește "cea plină de har". In ea nu era numai un har, sau o parte din har, ci toată plinătatea harului pentrucă Duhul Sfânt era Cel care devenise centrul ei ontologic. Purificată de înclinația spre păcat, centrul ei ființial, ca natură omenească, nu a fost desființat, ci restaurat în iubirea lui Dumnezeu, devenind unul cu centrul dumnezeiesc, "chip și asemănare", icoană transparentă a divinului.

Puritatea aceasta mai presus de minte izvora din Duhul Sfânt care făcându-o "plină de har" a deschis lumii prin Fecioară porțile raiului. Prima Evă a ascultat de diavol, a doua ascultă de Duhul Sfânt și-i răspunde "amin": "Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău". (Luca 1, 38). Prima se revoltă împotriva lui Dumnezeu vrând să fie "ca și Dumnezeu" prin mândria venită dela diavol, a doua iubește atât de mult pe Dumnezeu că acceptă inelul oferit de divinitate și devine Mireasă, rămânând Fecioară de-a pururi. Prima coboară pe om în animalitate însingurându-l prin egoism până la a fi ceea ce nu a fost, ruperea comuniunii cu Dumnezeu de dragul "ascultării șarpelui." A doua înalță pe om, nu la gradul de angelic care ar fi părut a fi superlativul aspirațiilor omenești, ci la dumnezeire și aceasta o face printr'o adâncă smerenie care a lipsit primei Eve. Pentrucă iubește ea își vede persoana prin Cel iubit. Nu caută mărirea ei, ci a Lui: "Mărește suflete al meu pe Domnul!" Trupul și sufletul ei devin o singură "mărire" a lui Dumnezeu. Ce înseamnă smerenie? Inseamnă a deschide poarta eului spre tu. Cel mândru e plin numai de el, cel smerit e plin de alții, deschis iubirii. Mărirea celui care i se dă, o răsfrânge pe aceasta și celui care o dă: "Că mi-a făcut mie mărire Cel puternic". Ca într'un dialog, această mărire e adusă din nou lui Dumnezeu: "Si sfânt este numele Lui", act care culminează într'o epicleză cosmică în care: "Ale Tale dintru ale Tale, Tie aducem de toate și pentru toate."

Numele Maicii Domnului este de Precista (Prea Cinstita), sau Prea Curata. Dacă ea a fost atât de curată și sfântă până la nașterea lui Iisus Hristos, cum putea să fie după aceea ea care a văzut îngerii din ceruri coborînd deasupra Fiului și cântând: "Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace"? Cum putea cea care a purtat în brațe pe Mesia să păcătuiască? Iisus Hristos, Cel care a venit să mântuiască lumea, putea oare să nu mântuiască, întâi și întâi, pe mama Lui? Toate aberațiile și blasfemiile celor care nu cinstesc pe Sfânta Fecioară vin din înțelegerea lui Dumnezeu numai prin rațiune. Oare Cel care ne-a dat rațiunea nu este mai mare decât aceasta? Poate creatura cuprinde și concepe pe Creator?

Pentrucă cele veșnice și dumnezeiești ne depășesc pe noi care avem ochi de timp, ne apropiem de acestea prin cunoașterea antinomică, prin cunoașterea speranței, prin cunoașterea credinței și, mai presus de toate, prin cunoașterea dragostei. De fapt, cunoaștere și dragoste, în sferele înalte ale existenței sunt același lucru. Astfel credem că Sfânta Maria este Fecioară și Mamă. Pururea Fecioară și pururea Mamă, că Cel născut din ea este om adevărat și Dumnezeu adevărat.

Maica Domnului devine și mamă a noastră. O mamă pentru fiecare din noi, sfinți sau păcătoși, buni sau răi. Prin inima ei, conform profeției, a trecut sabie. Maică a Suferinței și a supremei Iubiri. Fiind tot timpul în dragostea Fiului ea nu a încetat să se roage pentru noi; pentru fiecare în parte. Prin rugăciunea ei Iisus Hristos ni se revelează. Prima minune a lui se face la rugăciunea Maicii la nunta din Cana Galileii. Este prima floare a supranaturalului, prima minune, pe care Fiul o oferă Maicii Lui. Iisus "ascultă" de Mama Lui care se roagă. Ca urmare a rugăciunii ei, El transformă apa rituală a existenței noastre în vinul nunții spirituale.

Rugăciunile noastre "Prea Sfintei Născătoarei de Dumnezeu" sunt adresate indirect lui Dumnezeu. Ea nu caută voia ei, ci voia lui Dumnezeu: "Făceți ceea ce Acesta vă va porunci." Mijlocirea Maicii Domnului pentru noi nu răpește mărirea Fiului, ci dimpotrivă. Cel ce cinstește pe Fiu, cinstește și pe Mama Acestuia și invers. Cum putem crede pe acela care zicând că iubește pe Fiul, aduce blasfemii la adresa Maicii Sale? Câtă credibilitate poate să ne inspire acela care răpește coroana "Apărătoarei Doamne" și "Impărătesei îngerilor" și o numește un simplu instrument în nașterea Mântuitorului, o femeie ca și celelalte? Dacă aceea care ne-a dat viață nu este o femeie dintr'un număr de femei, ci "mama" și o iubim și o respectăm ca pe un ceva unic pe lume, cum putem atunci să gândim atât de nebunește despre Maica Domnului? Ce demon clocește în creierii noștri, când toate cetele îngerești laudă pe "cea mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii", iar noi în numele nu știu cărui fel de "creștinism" ne lepădăm de ea și nu-i dăm nici un respect? Cine este acela care, zicând că cinstește altarul, își permite să necinstească biserica în care se află altarul?

Fecioara a devenit Mamă, Maică a Domnului și rămânând Fecioară și pururea Mireasă se face și Mamă a noastră, umanitatea lui Iisus Hristos fiind de aceeași esență cu a noastră, în afară de păcat. Fiul ei devine frate cu noi. Prin ea cunoaștem Betleemul, dar și grădina din Ghetsimani și Golgota, iar prin aceasta și Invierea Lui. Ea nu încetează de a fi Maică a Domnului nici după Invierea Lui.

In credința Bisericii noastre, ea nu este numai Maică a Vieții, ci și cea care ne asistă și în ceasul morții și se roagă pentru noi. Ca mamă, ea a cunoscut mai bine ca oricine ce înseamnă moartea. După răstignire, Fiul ei a fost coborît de pe cruce în brațele ei de mamă. Care mamă nu s'ar fi revoltat împotriva legii care condamnase un nevinovat? Care mamă nu i-ar fi blestemat pe criminalii care i-au ucis fiul? Dar ea a suportat această sabie care a trecut prin inima ei cu durere și umilință, cu încredere și dragoste în Dumnezeu.

In momentele grele ale istoriei, Maica Domnului e cea care intervine în istorie ca un semn arătător spre Dumnezeu. In apocalipsă ea este femeia ce se luptă cu diavolul și cea care îi va zdrobi capul ca în protoevanghelul din Geneză.

Cât curaj ar da sufletelor stinse de deznădejde de a ști că au în ceruri o Mamă, care-i iubește cu toată dragostea! Ce curs ar avea istoria dacă lumea s'ar întoarce la Maica Domnului și rugăciunile ei de mijlocire! In brațele ei ne așteaptă binecuvântări cum nici îngerii nu au fost învredniciți. La vederea ei îngerii au învățat să cânte noi paradisuri, iar cerul s'a umplut de noi străluciri.

Charles Peguy vorbește de un "gust omenesc" care pătrunde ca un dor în dumnezeire. E ceea ce, cum se exprimă Dumitru Stăniloae, face cerul să se umanizeze, să se sensibilizeze, ne mai fiind distant, rece, înspăimântător și depărtat de noi "căci în cer este o Maică, ce stă alături de Dumnezeu, având pe de o parte, prin bunăvoința lui, autoritatea de Maică asupra Lui atunci când se roagă pentru noi, iar pe de alta, duioșie de Maică pentru greutățile noastre." ("Iisus Hristos sau restauraare omului", Sibiu, 1943, p. 157)

In momentele noastre cele mai grele să nu uităm că este cineva care ne iubește în cer și să ne rugăm ei zicând: "Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te! Ceea ce ești plină de dar, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelui tău Iisus. Sfântă Marie, Maica lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi păcătoșii acum și în ora morții noastre. Amin."

RUGĂCIUNE

In țara turmelor și-a pâinii
Visez o mână de ciuperci;
Lăsați-mă în rând cu câinii
La raiul unui blid de terci.

Oo, Milostivule, Tu care
Cu doi ciortani și cinci colaci
Făcuși un munte de mâncare
Si săturași pe cei săraci,

Repetă, Oo, Bunule minunea
Si'ndestulează mii de guri;
Iar mie ascultă-mi rugăciunea,
Dă-mi coșul cu firimituri.

Nichifor CRAINIC

CROCHIUL POEZIEI INTERBELICE

Urmare din pag. 15
volumele Mariei Banuș sau Ninei Casian

Cine suntem, de unde venim și ce vrem?

Aparținem prin naștere unui neam care s'a născut pe pământul în care locuiește, care n'a venit de nicăieri. Trebuie să fim mândri de trecutul său, dacă ne gândim doar că pe locurile unde astăzi se înalță cei mai înalți zgârie nori din lume, păsteau caii sălbateci și bizonii, când domnitorii noștri se băteau cu hoardele năvălitoare, pustiitoare, stând de straje Europei, pentruca Apusul să-și trimită galioanele la descoperirea de lumi noi. Cel puțin acest fapt să fie cunoscut în țările noastre de adopțiune, că chiar acum după război, când lumea liberă se întrecea în satisfacerea la maximum a nevoilor societății de consum, Românii erau striviți în tot ce aveau mai scump, dela distrugerea așezămintelor și confiscarea pământului până la distrugerea fizică și sufletească în laboratoarele anti-umane ale opresiunii comuniste. Si am pierdut mai mulți oameni în această pace cu dinți, în temnițe și lagăre, decât în campaniile militare.

Iar dacă tot mai viețuim din îndurarea lui Dumnezeu și sănătatea neamului, este că am avut ca suport rugăciunea și poezia.

Zahu PANĂ

EVANGHELIA EXILULUI (SEPTEMBRIE 1990)

"ATÂT DE MULT A IUBIT DUMNEZEU LUMEA..."

—Sergiu GROSSU—

Sfânta Scriptură ne învață că Dumnezeu este dragoste. Deschideți, la întâmplare, oricare din epistolele evanghelistului Ioan și veți vedea câtă importanță acordă el dragostei lui Dumnezeu față de oameni, față de umanitate. Fiindcă Dumnezeu este soluția unică de înlăturare a conflictelor sociale și politice, de desființare a legii anti-creștine a exploatării omului de către om și, mai ales, de respingere a principiilor marxist-leniniste, concretizate în așa zisa "luptă de clasă", principii izvorîte din ură, dorință de răzbunare. Dușmanii Luminii și-ai Iubirii consideră religia ca pe un opiu al popoarelor, iar pe Dumnezeu drept o ficțiune, o născocire a teologilor; însă o ficțiune, împotriva căreia luptă de mai bine de 70 ani în Uniunea Sovietică, și de peste 40 ani în țara noastră, fără a reuși să stârpească, în conformitate cu strategia lansată de Lenin, "rădăcinile" credinței în Dumnezeu.

De bună seamă, și noi am cunoscut o vreme - "vremea aceea" despre care vorbește Ap. Pavel, Efesenilor - când eram "fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume" (EFESENI, 2.12). Si noi ne-am tăvălit în mocirla păcatului și-a urii. Si noi L-am tăgăduit de-atâtea ori pe Dumnezeu, ridicând pumnii sacrilegiului spre cerurile neînțelese de mintea noastră întunecată. Si noi ne-am creat dumnezei străini, convenabili vieții noastre de nelegiuire, și o religie a noastră, după pornirile inimii și nu după legea lui Dumnezeu, întocmai materialistilor de astăzi, care încearcă să răstoarne Evanghelia lui Hristos și creștinismul, pentru a le înlocui cu evanghelia lui Marx și-a celorlați "evangheliști" roșii, pentru a impune cu forța (prin amenințări, prin teroare și persecuții religioase, prin temnițe, lagăre și azile psihiatrice, ba chiar prin crime odioase) religia lui Antihrist care este ateismul materialist.

Da, și noi am luptat (pe alte căi decât ateii comuniști, bineînțeles: prin neascultare, prin răutate, prin desfrânare, prin tot felul de pofte și de plăceri ilicite, prin tot felul de năzuințe pieritoare, printr'o continuă "goană după vânt", ca să fim în spiritul Ecleziastului), repet, și noi, fiii de astăzi ai Bisericii lui Hristos, am luptat împotriva lui Dumnezeu, aidoma Saducheilor din timpul lui Gamaliel... Totuși, atunci când Domnul a găsit de cuviința, ne-am întâlnit cu Iisus pe drumul Damascului nostru interior, am căzut la pământ, ca și Saul din Tars, și-am auzit glasul Celui răstignit din cauza păcatelor noastre, mustrându-ne: PENTRU CE MA PRIGONESTI? Si că de atunci, din clipa acelei sublime admonestări, ne-am aruncat în suvoiul dătător de viață al DRAGOSTEI care este mai tare ca moartea, deoarece este DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU.

Despre această dragoste incomparabilă și infinită vorbește Evanghelia Duminicii dinaintea înălțării Sfintei Cruci: "Fiind că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața vecinică" (IOAN, 3.16). Asupra dragostei lui Dumnezeu se oprește, cu predilecție, Sf. Ioan, când scrie în întâia sa epistolă: "Dragostea lui Dumnezeu față de noi s'a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Si dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre" (1 IOAN, 4. 9-10)

Anterioară, deci, în viața noastră de credință, nu este dragostea noastră de Dumnezeu, ci dragostea lui Dumnezeu față de noi, păcătoșii. Dumnezeu este dragoste și toți cei ce sunt IN DUMNEZEU, prin Iisus Hristos, sunt realmente IN DRAGOSTE. Iar dragostea aceasta are trepte, este evolutivă, într'o permanentă creștere calitativă, întocmai credinței. Există, la începuturile dibuelnice ale trăirii noastre mistice, o dragoste RELATIVA; și poate exista, dacă practicăm poruncile lui Dumnezeu, dacă viețuim după exemplul Mântuitorului, o dragoste DESAVARSITA. Calea ne-o arată, în nenumărate locuri, Evanghelia, îndemnându-ne prin pana Sf. Ioan așa: "Nimeni n'a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi" (1 Ioan, 3.12).

Nu este suficient să afirmăm - adică să pretindem - că iubim pe Dumnezeu, aducând argumente abstracte în vederea apărării acestei afirmații, care adeseori se dovedește a fi gratuită, fără temei. "Dacă zice cineva: Eu iubesc pe Dumnezeu, și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care îl vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede?", citim în aceeași epistolă mai sus amintită (la capitolul 4, versetul 20). La care adăugăm concluzia versetului 21: "Cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său". Iubind pe fratele nostru, respectiv pe aproapele (care trebue să fie orice om și nu numai fratele nostru de trup sau de credință), Dumnezeu "rămâne în noi", și astfel "dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi, când suntem capabili să iubim nu cu vorba, nici cu limba, "ci cu fapta și cu adevărul" (1 IOAN, 3.18).

Iată de ce a fost nevoie să trecem prin cuptorul de foc din România comunistă și să cunoaștem amărăciunea exilului, ca să creștem în credință, ca să sporim în dragostea creștină față de Dumnezeu și de aproapele. Având "rădăcina și temelia pusă în dragoste" - dragoste, care este legătura desăvârșirii, după cum ne revelează Sf. Pavel - vom putea pricepe, împreună cu toți sfinții, "care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea" lui Dumnezeu Tatăl (EFESENI, 3.17-18), izvorul și principiul Iubirii.

Numai prin iubirea lui Dumnezeu, care ajunge desăvârșită în noi și care împinge resortul iubirii noastre limitate până a cuprinde, în sfera ei, pe toți oamenii, este posibilă realizarea subtilului proces lăuntric de evolutie spirituală indicat de Sf. Petru, când începutul îl formează credința în Iisus, continuarea fiind fapta, cunoștința, înfrânarea, răbdarea și evlavia, pentru a termina cu cele două etape complementare: dragostea de frați și iubirea de oameni (2 PETRU, 1.5-7). Cu alte cuvinte, iubirea întregii umanități. Ca unii care credem în dragostea lui Dumnezeu și ne topim în vâlvătăile acestei Iubiri...

LUMEA NU POATE FI DECÂT AŞA CUM ESTE

—Florian ONITZA—

Am citit cu mulți ani în urmă că o doamnă nemulțumită de felul în care sunt rezolvate problemele majore ale societății de către oficialități, s'a dus la un filosof și l-a întrebat, cum ar putea să se îndrepte lucrurile?

La aceasta, filosoful a răspuns: "Doamnă, de când e lumea, treburile publice tot prost au mers, însă din aceasta cauză lumea n'a pierit".

Omul de astăzi cu cel de ieri și cu cel ce a fost în urmă cu o mie sau două mii de ani, seamănă ca două picături de apă. Probabil că dezvoltarea noastră pe plan moral și spiritual, ca și dezvoltarea pe plan fizic, are limite și că așa cum oricât am mânca și am bea, nu creștem mai înalți, nu creștem în dimensiune nici pe plan psihic.

Există în sprijinul acestei păreri o foarte veche știință Astrologia care a consemnat influența astrelor asupra vieții oamenilor, caracterizându-i după "tiparul cosmic" în care s'au zămislit și s'au născut. Acest tipar, ca și oamenii ieșiți din el, nu s'a schimbat, dovadă fiind faptul că descrierea însușirilor și zugrăvirea caracterului celor născuți în același semn de naștere, este și azi tot atât de valabilă ca și atunci, oriunde pe suprafața globului. Tiparul cosmic, alcătuit din stele fixe și planete în continuă mișcare, nu poate fi altul astăzi decât acela care a fost și în urmă cu 5-6000 de ani, când s'au cules primele observații (de către Caldeeni) privind corelația dintre om și univers.

Destul de convingătoare este și caracterizarea omului de pe timpul apostolului Pavel, deci cu aproape 2000 de ani în urmă. Iată cum l-a caracterizat apostolul Pavel pe omul din vremea lui:

"Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar; nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s'au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este nici unul care să faca binele, nici unul măcar.

Gâtlejul lor este un mormânt deschis; se servesc de limbile lor ca să înșele; sub buze au venin de aspidă. Gura le este plină de blestem și de amărăciune. Au picioarele grabnice să verse sânge. Prăpădul și pustiirea sunt pe drumul lor. Nu cunosc calea păcii. Frica de Dumnezeu, nu este înaintea ochilor lor".

Tot cam la începutul erei noastre, s'a scris și "Panciatantra" în care putem citi: "Oamenii aleși, cu mersul liniștit și falnic, care alină suferințele semenilor lor, se ivesc rar pe lume, ca și norii dătători de ploaie, pe timp de secetă."

Meditând asupra modului de viață și a mijloacelor folosite de imensa majoritate a oamenilor din vremea noastră, constatăm că sunt siliți (de dorința de a supraviețui) să accepte fel de fel de ocupații, care servesc la răspândirea și întreținerea viciilor în lume. Cu alte cuvinte sunt siliți să păcătuiască pentru a supraviețui.

Incepând cu reclama pentru mâncare, care ațâță pofta, continuând cu reclama pentru a combate urmările meselor prea îmbelșugate și a păstra silueta, apoi celelalte nevoi artificiale, create de ignoranță și lipsă de stăpânire, toate au dat naștere unor industrii, în care sunt angajați milioane și milioane de oameni, care muncesc din răsputeri să satisfacă cerințele vicioșilor.

Dintr'o statistică apărută în anul 1983, rezultă că 52,4 din oameni sunt fumători și că ei consumă aproximativ 25 sau chiar mai multe țigări pe zi.

Ce s'ar face cultivatorii de tutun, muncitorii și vânzătorii de tutun și de țigări, dacă într'o bună zi toți fumătorii s'ar lăsa de fumat?

Fabricarea, vânzarea, reclama și tratamentul bolilor cauzate de consumul băuturilor alcoolice, necesită alte milioane de lucrători, care trăiesc și prosperă din răspândirea și întreținera viciului beției.

V'ați întrebat vreodată câte manicuriste, coafeze și modiste, răspândesc și întrețin luxul și ajută femeile să comită delictul "furtului de impresii" spre dezamăgirea bărbaților?

Câți avocați trăiesc și prosperă apărând cauze nedrepte și pregătesc nenorocirea "la adăpostul legii" (așa cum stă scris în Psalmul 94, vers 20). Se cheltuiesc milioane și milioane de dolari pentru a-i apăra pe vinovați și a le crea suferință celor nevinovați, fără să se țină seama de preceptul biblic în care se spune că "Cel ce iartă pe vinovat și cel ce osândește pe nevinovat, sunt amândoi o scârbă înaintea lui Dumnezeu" (Prov. 17-16).

Toți cei ce păcătuiesc și trăiesc din săvârșirea păcatelor, luptă din răsputeri să le răspândească și mai mult, pentrucă de răspândirea lor atârnă buna lor stare materială.

Până și în unele biserici, așa cum am putut vedea în ultimul timp, prosperitatea predicatorilor atirna de ignoranța și naivitatea ascultătorilor.

Ce bine se potrivesc și astăzi următoarele rânduri, scrise de poetul roman Iuvenal, cam la anul 100 după Christos: "Toți acei ce intră'n templu, predicile să-și rostească / Au o singură dorință: vor să se îmbogățească; / Vor să strângă, să câștige și să știe'ntregul For / Că nu sunt înaltă ladă, bani mai mulți ca'n lada lor!"

O PROPUNERE

Pr. Dumitru MĂCĂILĂ

In Telegraful Român nr. 21-22 1990, sub semnătura Episcopului-Vicar Serafim Făgărășanul, este publicat articolul "Noi evoluții în Europa Centrală și Răsăriteană: impactul lor asupra mărturiei Bisericilor", articol care a constituit însăși tema unei consfătuiri ținută la Moscova în perioada 14-20 Mai a.c., consfătuire la care au participat reprezentanți ai Bisericii Ortodoxe din țări comuniste și foste comuniste, care s'au eliberat recent de sub spectrul secerei și ciocanului.

Subliniind dintru început că, din nefericire, străbunul nostru plai mioritic e încă pârjolit de domnia secerei și... ciomagului, așa cum exact se exprima un **remarcabil săptămânal românesc din exil,** fie-mi permis să prezint punctul 4 al amintitului articol și'n continuare să prezint câteva observații care se impun.

"Privitor la relațiile dintre Biserică și Stat, ele trebuie să aibă la bază principiul enunțat de împăratul Justinian (sec. VI) și anume acela al 'simfoniei'. Conlucrarea dintre Biserică și Stat e absolut necesară. Căci dacă Statul prin legile lui nu **poate** decât să împiedice ca o societate să devină iad, Biserica, prin mijloacele ei dum**nezeiești, poate ajuta societatea să devină un adevărat rai pământesc.** S'a recomandat ca Biserica să nu se angajeze în nici un partid politic dar să judece și să condamne acțiunile Statului sau ale **par**tidelor când acestea nu sînt conforme spiritului Evangheliei. In prezent se lucrează în multe țări la o nouă legislație privind Biserica. Ea va trebui să țină neapărat seama de imensul potențial spiritual pe care-l reprezintă Biserica și să-i creeze **posibilitatea** de a-l pune în slujba societății fără nici un fel de opreliște."

Mai întâi se impune o întrebare: Principiul "simfoniei" promulgat de împăratul Justinian, n'a fost cunoscut în perioada cumplitei terori comuniste care-a devastat popoarele atinse de ghiara-i ucigașe? Cu siguranță, da. Si, **cu toate acestea, în special în România s'a realizat cea mai distructivă simfonie** între satanicul regim ateo-comunist și Ierarhia Bisericii **Ortodoxe** Române. Cât de **incriminante** apar pentru această ierarhie cuvintele lui M. Eliade: "Cel care cunoaște pe Christ e un om cu măduva spinării întreagă." Cine are urechi de auzit, sa audă!

O altă întrebare: Cum a **împiedicat** sau împiedică un Stat comunist ca o societate să devină iad, când e îndeobște cunoscut că "doctrina" comunistă e religia lui antihrist iar societatea creată de ea e o imagine terestră a iadului? Care ideologie, vreodată în istorie, s'a fundamentat pe ură, minciună, crimă, teroare, ca moduri de existență, pentru atingerea scopului ei diabolic? Machiaveli rămâne un inocent pe lângă Lenin care a putut să afirme că, dacă va fi necesar, pentru a se impune, comuniștii nu trebue să ezite să ucidă până la 75 din populația unei țări!!! Iar dacă **conlucrarea** lintre Biserică și Stat e necesară, în ce mod a ajutat Biserica Ortodoxă Română ca societatea durată pe cele mai genuine, chiar apostolice, temelii creștine, să devină un rai pământesc? Prin închinarea celor mai inediți ditirambi și a celor mai scăpărătoare expresii encomiastice Fiarei care lucra consecvent la distrugerea neamului? Sau prin prosternarea în **fața** unui Cezar paranoic, uitând că acest lucru se cuvine numai lui Dumnezeu?

Nimeni nu a pretins vreodată ca Biserica să se angajeze în vreun partid politic chiar dacă, în același număr al **Telegrafului Român, se relevă pentru** Andrei Saguna, pe lângă calitatea de mare Ierarh, și aceea de mare om politic, fără a fi stigmatizat pentru asta. Si totuși, în aceeași perioadă de beznă, când parcă **destinul neamului se fixase în imposibil,** ilustrând dureros de real dimensiunea tragică a existenței sale, cum a judecat și, mai ales, când a condamnat Ierarhia Bisericii **Ortodoxe** Române **acțiunile Statului sau ale partidului, care prin nici o** "literă" nu erau conforme spiritului Evangheliei?

Cu câteva sute de ani înainte de venirea Mântuitorului, Socrate, Platon și, mai ales, Artistotel, părintele celebrei expresii prin care-l definea pe om ca fiind o "ființă politică", au fost de acord că menirea Statului e să facă posibilă realizarea fericirii, a virtuții și a binelui în lume. Ce fel de "ființă politică" ești, dacă în baza unei **histrionice** aserțiuni, - că nu faci politică, - ca și cum ai spune că nu ai rațiune, refuzi să vezi imensa groapă cu lei, **(cât o țară!)**', în care comunismul a aruncat întregul neam? Cum au condamnat capii Bisericii Ortodoxe Române **acțiunile** antihristice ale Statului ateu și totalitar, cum au ilustrat ei înșiși noțiunea de creștin, de oameni care poartă **firea lui Hristos, Care-a "biruit lumea",** dacă s'au temut să facă cel mai mic gest de opoziție tâlharilor acestui veac, comuniștilor, care-au urmărit mutilarea și distrugerea ființei neamului? Nicicând struțul n'a înscris pagini memorabile în istorie, pentrucă, ținându-și **capul** îngropat în nisip, el nega tocmai aspectul principal al "ființei politice" aristotelice, aspect subliniat și asimilat și de doctrina Bisericii **Ortodoxe**: - trăirea în comunitate implică și angajarea în problemele ei nu numai pe verticală, ci și **pe orizontală. Fără sublinierea acestui** aspect, însăși întruparea lui Hristos n'ar fi motivată deplin. El a venit nu numai pen**trucă omul se înstrăinase de Dumnezeu,** ci și de semenul său.

Dar eticheta "nu fac politică" vrea să mascheze o altă atitudine extrem de condamnabilă a capilor Bisericii Ortodoxe Române: colaborarea cu antihrist și pen**tru sfâșierea și dominarea exilului românesc. Cei cinci semnatari ai Apelului publicat în Februarie curent de** Cuvântul Românesc am fost întrebați la Vatră de cei ce se simțeau vizați de intervenția noastră, de ce nu "atacăm" Arhiepiscopia misionară și pe preoții ei. Răspundem aici, acolo nu ni s'a permis: pentru că noi considerăm respectiva Arhiepiscopie un non-sens. Cu ce drept pretinzi să te îngrijești de Românii din diasporă, dacă pe cei de acasă i-ai abandonat? Pe ce bază morală **binecuvântezi** zidirea de sfinte locașuri în străinătate **dacă** pentru cele de acasă ți-ai dat "binecuvântarea" spre a fi dărâmate? Găsiți ceva mai absurd? E ca și cum te-ai îngriji de ordinea din casa vecinului în timp ce la tine domnește haosul și anarhia! Dar, deși pretind că nu fac politică, capii Biericii strămoșești și-au dat binecuvântarea pentru împânzirea exilului cu agenți în sutană, care au năvălit nu numai în eparhiile "sponsorate" de "Ministerul Urii, al Terorii și al Dezinformării", (pentru a folosi expresia unui mare Român, Domnul V. Frunză), ci și în aceea a cărei **rațiune** de a fi a fost tocmai de a se opune colaborării dintre Ierarhia din țară sau **diasporă** cu satanicul regim ateu. A afirma că nu faci politică în condițiile tragice, pe care le-a îndurat și le îndură încă sub neocomuniști poporul român, e cel puțin echivalent cu atitudinea preotului și a levitului din Evanghelie. Dacă nu cumva devii asociat, conștient sau inconștient, cu tâlharii acestui veac, comuniștii. Iar dacă în justiție se pedepsește nu numai complicele la o faptă ci și tăinuitorul ei, de ce n'ar fi acuzați de cârdășie toți cei care **aici, în libertate, sau în țară, au tăinuit** abominabilele crime ceaușiste îndreptate atât împotriva neamului cât și a Bisericii sale?

Cine are dreptul să-ți interzică să-l demaști pe antihrist? Dacă strigi împotriva celui care atentează la ființa **Bisericii lui Hristos înseamnă că faci** politică?!? De unde această optică diabolică? Iată ce spune Mântuitorul despre cei care contravin flagrant voinței divine, antihriștii de astăzi: "Voi sunteți din tatăl vostru, diavolul, și vreți să faceți poftele tatălui vostru. El, dela început, a fost ucigător de oameni și nu a stat întru adevăr, pentrucă nu este adevăr întru el. Când grăiește minciuna, grăiește dintre ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii." (Ioan 8:44). Minciuna, păcatul capital prin care au fost înșelați și protopărinții noștri, una din rațiunile de a fi ale comunismului. Dar iată ce spune Sf. Apostol Ioan: "Orice duh, care nu mărturisește pe Iisus Hristos, nu este dela Dumnezeu, ci este duhul lui antihrist, despre care ați auzit că vine și acum este în lume" (Ioan 4:3). Sau alt cuvânt al aceluiași Apostol: "Cine nu crede în Dumnezeu, L-a făcut mincinos, pentrucă n'a crezut în mărturia pe care a mărturisit-o Dumnezeu pentru Fiul Său" (Ioan 5:10). **Cum te poți asocia, ca slujitor al Bisericii lui Hristos, Ierarh sau** preot, cu cei care, în cel mai agresiv mod, negând pe Dumnezeu, luptă împotriva răspândirii învățăturii mântuitoare pe care tu o propovăduiești? Dacă o asemenea **atitudine ar friza numai absurdul, n'ar fi** nimic, dar ea se constituie într'un păcat strigător la cer!

S'au scurs **aproape opt luni dela Revoluția** din Decembrie trecut. In această perioadă am asistat la cele mai oribile crime comise de reprezentanții Internaționalei comuniste, care doar întâmplător mai au în vene sânge de Român. Dela confiscarea Revoluției, la violentarea și falsificarea alegerilor și până la asasinatul deschis, în plină stradă. In această perioadă de recrudescednță socială, minciuna, provocarea, manipularea, mistificarea, demagogia, diversiunea, trădarea, dezinformarea, crima, teroarea, s'au **constituit** în armele de bază ale arsenalului bandei de tâlhari și trădători care s'a cramponat de putere având ordinul secret, lesne de deconspirat, de a menține comunismul în România. In țara celui mai anticomunist popor! "Divide et impera!" era, de asemenea, la el acasă! Foi religioase ca Telegraful Român, editate de alte centre eparhiale din România, mi-au căzut întâmplător în mână. In nici una din ele n'am întâlnit o fermă luare de poziție pentru demascarea flagrantelor crime neocomuniste. Așa că, afirmația că Biserica va condamna **acțiunile** Statului când contravin spiritului Evangheliei rămâne, și de data aceasta fără acoperire factică, o vorbă goală. Așa cum au rămas și cuvintele Patriarhului rostite imediat după Revoluție, pe când era încolțit de strigătele acuzatoare ale mulțimii. Singurul lucru care s'a "**realizat**" în această perioadă a fost alegerea unor noi Ierarhi, în special vicari, alegere care, în **anumite locuri, se impunea cu stringență. Dar, pentru revigorarea vieții Bisericii, acest act rămâne fără repercursiuni prac**tice, dacă nu se conjugă cu abandonarea mentalității de capotare în fața lui antihrist prin servilism, demagogie, colaboraționism, compromis, trădare.

In lumina sacră a doctrinei evanghelice, trebue să spunem răspicat celor ce poartă aceeași haină cu noi și au umerii apăsați de povara aceleași sfinte misiuni că, indiferent cât de mare a fost greșeala lor, noi nu mai avem timp pentru ură. E atâta nevoie de iubire în lume! E și porunca divină a lui Iisus: "Poruncă nouă vă dau vouă: Să vă iubiți unul pe altul!" (Ioan 13:34). Dar credem că a sosit și **pentru** ei timpul să se rupă real de cel care "este antihristul, cel care tăgăduiește pe Tatăl si pe Fiul" (I Ioan 2:22), după cum se ex**primă același Apostol și Evanghelist Ioan.**

Siliți să luăm drumul pribegiei, din cauza urgiei ce ne pustia vatra natală, am realizat tot mai profund cât de sfânt ne e tot ce se implică în sacra noțiune de Român, chiar dacă s'a atentat la desacralizarea ei de către monștri cum rar **a cunoscut istoria umană. Ne e prea scumpă "comoara" limbii noastre în care** fiecare am pronunțat pentru prima dată cuvântul Dumnezeu! Cu cât suntem mai departe de plaiul mioritic, simțim tot mai adevărat că nimic nu arde mai tainic de adânc, până'n unghiuri de conștiință, ca dorul de țărâna natală sub care odihnesc, pe muchii de legendă osemintele străbunilor noștri, ale meșterilor Manole și ale ciobanilor Mioriței, ale lui Stefan, Mihai Eminescu și Andrei Saguna și ale tuturor celorlalți care și-au durat candele din lumina veșnică. Intrebat de ce-și scria o parte o operei sale, în special cea **beletristică, în limba română,** M. Eliade **răspundea: "Ca să-mi păstrez sănătatea." Pentrucă tot el spunea: 'Patria este limba maternă".**

A venit timpul ca toți slujitorii Bisericii **Ortodoxe** Române, Ierarhi și preoți din țară, să înțeleagă că noi împreună avem același adversar comun: antihrist, tatăl minciunii, stăpânitorul întunericului, cel care atentează continuu la distrugerea chipului lui Dumnezeu în ființa umană. E exclus să-l putem învinge trăind în discordia și dezbinarea pe care el însuși le impune. Pentru a-i putea opune rezistență trebue să fim și să rămânem uniți. Este provocarea-propunere pe care-o adresăm slujitorilor Bisericii strămoșești din țară! B. Franklin spunea: "We must hang together, for surely we shall all hang separately!" Numai așa vom reuși să unim și exilul românesc și să-l determinăm să-și îndrepte întregul potențial spiritual pentru revigorarea și însănătoșirea **vieții** morale a neamului din patria natală pe coordonatele **bi-milenarei** noastre Ortodoxii.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

VLAICU IONESCU
–PROFEȚIILE LUI NOSTRADAMUS ASUPRA ROMÂNIEI–
(Partea a doua)

VI-7

2. PRIMUL RAZBOI MONDIAL. ROMANIA CA LIMITA A FRONTULUI DE EST

Norneigre, Dace et Isle Britannique
Par les unis frères seront vexées,
Le chef Romain issu de sang Gallique,
Et les copies aux forests repoussées.

Traducere literală:

Norneigre, Dacia și Insula Britanică
Vor fi atacate de frații cei uniți.
Un cap la Roma născut din sânge Galic
Si armatele lor vor fi respinse până la păduri

Interpreții care au încercat să descifreze acest catren, mai ales cei americani, au căzut în divagări atât de penibile, încât îmi e jenă a-i cita. In special termenul "Norneigre" le-a dat de furcă. In general ei l-au tradus prin Norvegia. In infatuarea lor, ei n'au relizat că pentru a interpreta corect textele nostradamiene nu trebue să cânți după ureche, ci trebue să înveți a citi o partitură. N'au înțeles că pentru a pătrunde limbajul profetului trebue să procedezi ca în matematică, să aduci adică demonstrații bazate pe axiome și teoreme întemeiate și nu pe supoziții. Ei n'au înțeles că Nostradamus a folosit metode de ocultare precise și în număr limitat, că deci desocultarea trebue făcută cu operații clare și verificate prin comparația textelor.

Faptul că acești interpreți au citit "Norneigre" ca Norvegia e un exemplu al lipsei lor de metodă. Ei au tras concluzii după simple impresii auditive și n'au căutat a găsi care din operațiile de ocultare nostradamiene a fost aplicată în acest caz.

In realitate e vorba aici de operația numită "metaplasmă": din două nume se ia câte o parte, se pun laolaltă și se formează un nou termen, care exprimă sinteza primelor două.

Nostradamus găsește, spre exemplu, un nume mitologic ca "Arethusa" pentru a oculta noțiunile "Statele Unite" și "război", deci ideea de U.S.A. în stare de război. Intr'adevăr, avem: ARETH-USA= ARES U.S.A., Ares sau Marte fiind zeul războiului. In alt catren, el folosește pentru aceeași idee un nume care, în sine, nu corespunde la nimic: "Ambellon", dar care ascunde de fapt "AMericae Bellum"= războiul Americii.

In mod analog, în cazul nostru, "Norneigre" e compus din "Noricum" și "Montenegro": NORicum+monteNEGRO= NOR-NEGRO.

Noricum era o regiune cuprinzând Sudul Austriei și Ungariei până la Dunăre iar Montenegro era un stat constituit în 1878 între Serbia și Austria și care a fost alipit la Iugoslavia în 1918.

Prin simpla aluzie la un stat care n'a durat decât pentru o scurtă perioadă, Nostradamus ne și dă posibilitatea verificării soluției propuse pentru catren.

O altă posibilitate de verificare e dată prin menționarea unui rege italian "de sânge galic". Ori, se știe că în timpul Războiului Prim Mondial, în Italia domnea Victor Emmanuel III, din casa de Savoia, deci de sânge francez.

Intelesul catrenului se desenează acum cu claritate: e vorba de limitele până la care au ajuns puterile centrale pe cele trei fronturi: la Apus Anglia, la Sud Italia și regiunea nordică a Iugoslaviei iar la Răsărit România.

Scholie

Tările europene vor fi atacate (seront vexées) de către cele două imperii germanice unite, Prusia și Austro-Ungaria (par les unis frères). Limitele avansării lor vor fi: către Apus Anglia (Isle Britannique), către Răsărit România (Dace) iar către Sud regiunea Noricum-Montenegro (Norneigre) și Italia, unde, la acea vreme, va domni un rege de sânge francez (le chef Romain issu de sang Gallique).

Armatele Puterilor Centrale vor fi respinse (les copies repoussées) până în teritoriul german (aux forests).

3. AL DOILEA RAZBOI MONDIAL. BOMBARDAMENTELE DELA PLOIESTI SI BUCURESTI

După cum se știe, orașul Ploiești era considerat centrul celei mai importante regiuni petroliere din Europa (cu excepția Uniunii Sovietice).

In timpul războiului și mai ales în timpul ofensivei germane din Rusia, petrolul românesc era aproape singura sursă de combustibil pentru armatele lui Hitler pe frontul răsăritrean.

In Martie 1943, Comitetul de Analiză al Operațiilor din Washignton a declarat petrolul ca al treilea între cele mai importante obiective de atacat, după industria de război și depozitele de muniții ale inamicului. Același comitet raporta că 60% din petrolul brut al armatelor Axei provenea din regiunea Ploiești.

Astfel se explică pentru ce, puțin după intrarea Americii în război, unul din primele obiective ale Comandamentului Aliat a fost de a ataca această regiune.

Atacul "Halpro"

Primul atac a fost efectuat la 12 Iunie 1942. In Mai, o flotilă aeriană americană, care trebuia să lupte cu Japonezii în China ("Halverson Project" sau "Halpro"), este trimisă în Egipt, la Sud de Canalul de Suez.

Plecând dela această bază, sub comanda colonelului Halverson însuși, 13 avioane B-24 sosesc via Marea Neagră și atacă portul Constanța și regiunea Ploiești.

Din cauza ambiției colonelului Halverson, care refuzase colaborarea Englezilor și nu dăduse suficiente instrucții piloților cu privire la obiective, această operație a fost un eșec.

Atacul "Tidalwave" (Val de Maree)

Al doilea atac a fost executat anul următor de către forțele americane și engleze reunite. Planul a fost decis la conferința "Trident" iar numele secret al misiunii a fost "Tidalwave" (Val de Maree).

După cum se știe zeul mărilor (deci și al mareelor) precum și al zăcămintelor petroliere e Neptun, purtătorul tridentului. Iată dece Nostradamus pomenește de Neptun într'unul din catrenele referitoare la atacurile dela Ploiești. Prin menționarea acestui zeu planetar, care în ultima vreme face atâtea ravagii pe mare, prin cantități uriașe de petrol vărsate din tancuri (accidente explicabile prin conjuncția acestei planete cu maleficele Saturn și Uranus), Nostradamus face o triplă aluzie: la Conferința "Trident", la misiunea "Tidalwave" precum și la scopul acestei misiuni: petrolul.

(Această conjuncție a provocat și schimbările din sânul comunismului, căderea zidului Berlinului și moartea lui Ceaușescu).

Conform aprobării lui Eisenhower, s'a început în Mai 1943 instructarea echipajelor. In Iulie s'a executat în deșertul egiptean o repetiție generală asupra unor obiective simulate, constituite după modelul celor reale dela Câmpina și Ploiești.

Atacul a fost îndeplinit de o escadrilă de 178 avioane, care au decolat din Bengazi (Cirenaica), prin Albania și Jugoslavia, și au ajuns la 1 August la Ploiești.

Nu e locul aici de a expune nici în rezumat peripețiile acestor zile, care au întipărit impresii de neuitat în sufletele supraviețuitorilor pentru tot restul vieții. Neprevăzutul, nenorocul și mai ales forța defensivă româno-germană, au făcut ca această bătălie să rămână în isotria războiului ca una din cele mai eroice, mai dramatice și mai spectaculare.

Lovitura dată instalațiilor petroliere de către "Tidalwave" a fost considerabilă, dar totuși mult sub așteptări, mai ales dacă se socotesc pierderile: 523 aviatori morți, 54 avioane B-24 pierdute și încă 58 după cum vom arăta în capitolele următoare.

1) "Aceste machete au fost executate cu toate aspectele naturii înconjurătoare, relieful terenului și arborii foarte fidel reproduși, S'au făcut apoi, după fiecare obiectiv, 15 fotografii la scară largă și schițe în perspectivă. Fiecare echipaj a primit schițele, hărțile și fotografiile pentru obiectivele fiecăruia și pentru orientarea atacului.
Aceste machete au fost constuite sub supravegherea strictă a Securității din Royal Air Force, făcându-se și filme pentru a da echipajului o clară idee asupra îndeplinirii atacului. Filmele erau cu comentarii explicative diferite, după specialitatea fiecărui membru al echipajului.

Esitența acestei colecții de filme atât de elaborate, machete și hărți, subliniază prin ele însele profunzimea proectului și importanța acordată acestei singur operații" (Ploiești Oil Strike", pag. 96).

Colonelul Leon JOhnson, care a obținut Medalia de Onoare dela Congresul American pentru Ploiești, declarase, după acel antrenament. "Nu mai avem probleme în ce privește precizia... putem lovi o țintă de mărimea unei uși de casă". După atac, un pilot spunea: "Când am ajuns deasupra adevbăratului Ploiești, mișcările noastre erau aproape automate" (Ibid.

2) Când un ofițer întors la bază a fost întrebat asupra impresiilor sale, el a răspuns: "Am scăpat din gura infernului" (Ibid. pag. 137). Vom vedea că Nostradamul folosește aceeași imagine. clasate ca scoase din uz.

Marile raiduri din 1944.

Acesta a fost motivul pentru care anul următor a trebuit să se întreprindă nu numai un atac, ci mai multe și de mai mare anvergură.

In intervalul dela 4 Aprilie la 19 August au avut loc 20 de raiduri de zi și de noapte, cu formații mai numeroase și la foarte mare înălțime.

Rezultatele acestei acțiuni aveau să aibă efecte dezastruoase pentru armatele germane de pe frontul sovietic.

Vom arăta acum felul în care Nostradamus ne-a descris aceste atacuri, pe care le-a socotit atât de importante, încât le-a dedicat trei catrene, din cele mai importante și mai pasionante ca inventivitate criptografică.

VI-97

Cinq et quarante degrez ciel bruslera,
Feu approcher de la cité neuve:
Instant grand flamme esparse sautera,
Instant grand flamme esparse sautera,
Quand on voudra des Normans faire preuve.

Traducere literală:

Patruzeci și cinci de grade cerul va arde,
Focul se va apropia de marea cetate nouă:
Intr'o clipă, flăcări mari vor izbucni și se vor întinde,

Atunci când se va plănui să fie puși la încercare cei din Normandia.

Orașul Ploiești e indicat aici prin paralela de 45° care trece în adevăr cu mare precizie prin această localitate. Nici un alt oraș de o anumită însemnătate din Europa nu se află pe această paralelă.

Al doilea vers ne spune că focul bombardamentelor se va apropia de "marea cetate nouă". Expresia se potrivește bine cu cetatea lui Bucur, care e una din cele mai recente capitale din Europa. Ea devine capitală doar după ce la 1660 (un secol după moartea lui Nostradamus), Târgoviștea e distrusă de Turci.

Să remarcăm acum exactitatea datelor acestui catren. Avioanele anglo-americane au bombardat, în adevăr, mai întâi Ploiești, pentru a coborî apoi spre București, unde au bombardat Gara de Nord: "Focul se va apropia de marea cetate nouă."

Al treilea vers arată cum incendiul a izbucnit deodată (instant) și cum s'a întins subit pe o mare întindere (flamme esparse sautera).

In sfârșit, pentru a nu rămâne nici o îndoială asupra circumstanțelor istorice ale acestor atacuri, ultimul vers ne spune că acestea se vor face când se va plănui tentativa din Normandia. Si într'adevăr, după cum am arătat, suprimarea sursei de petrol românesc a fost printre principalele măsuri strategice, care trebuia să preceadă invaziunea din Normandia.

Scholie

Asupra orașului Ploiești - situat pe paralela de 45° - se va face un mare atac aerian incendiar (cinq et quarante degrez ciel bruslera).

Focul bombardamentelor se va apropia apoi de București (la grande cité neuve).

Intr'o clipă (instant) imense flăcări vor izbucni (grand flamme sautera), incendiul întinzându-se pe o mare întindere (esparse).

Continuare în pag. 23

50 DE ANI DELA CEDAREA CADRILATERULUI

-August 1940-

Zahu PANĂ

Intâi s'a crezut că este un simplu zvon, așa cum circulau cu sutele după cedarea Basarabiei.

Ziarele erau pline de hărți etnografice, articole și documente despre drepturile noastre asupra Transilvaniei, pentrucă Ungurii cereau deschis, Ardealul. Nu se scria nimic despre cererea Bulgarilor de cedare a Dobrogei Noi - județele Durostor și Caliacra - cunoscută sub numele de Cadrilater. Declarațiile oficiale ale "marelui străjer" că nu cedăm nici o brazdă erau acoperite de jalea refugiaților veniți de peste Prut și nimeni numai credea în ele, deși la radio și în presă se anunța mobilizarea celor ce aveau ordine de chemare cu diferite litere și stele, coduri secrete ale politicii pisicii cu clopoței.

Intr'o noapte însă, s'au auzit focurile de arme automate în primul sat de coloniști atacat de comitagii bulgari: Frașari! Năvăliri în case, spargeri, distrugeri, chinuirea bătrânei Gaci, singura care a fost găsită în casă și retragerea comitagiilor în noapte după dangătul de alarmă al clopotului dela biserică.

A doua zi a venit și ordinul fatal: Evacuarea!

Târziu, după apusul soarelui, forfota satelor era fără astâmpăr. Primele care trebuiau evacuate erau oile, bogăția de bază a picurarilor aromâni, adusă în Dobrogea din munții Macedoniei. Turmele satelor, strânse laolaltă au pornit în acea noapte de August pe drumul fără întoarcere. A plouat mărunt toată noaptea și prin miriștile nepăzite de nimeni, în zori, se întindea cât vezi cu ochii, covorul mobil, uriaș mozaic de lână, întins pe dealurile Cadrilaterului...

Soselele, imens fluviu de care, alimentat de toate drumurile lăturalnice de țară, părea că se revarsă din matca șanțurilor. Căruțe trase de cai, care grele, simple sau cu coviltir, trase de boi sau bivoli, toate încărcate cu oameni, păsări legate de picioare, covoare țărănești, tipsii, mașini de cusut, grâu nou recoltat, războaie de țesut, cazane, vase, câte un șifonier cu oglinda spartă,dulapuri, haine, urziți și bătătură de țesut, ițe, spete, plăpumi, perne și multe, multe altele, toate lucrurile de gospodărie ce au putut fi adunate în grabă, erau încărcate, stivă înaltă pe patru roți, printre care apăreau capete de femei și copii, grijulii să nu se prăbușească prin hârtoapele drumurilor desfundate.

Dacă pentru cei din Caliacra refugiul era mai bine dirijat,Românii din acel județ aveau ca primă etapă de refugiu satele și orașele din județul Constanța, cei din județul Durostor, care se refugiau temporar în județul Ialomița, aveau marele inconvenient al trecerii Dunării. Nesfârșitele coloane care invadaseră portul Silistrei, stăteau într'o stare apatică după zilele de disperare, așteptând docile șlepurile care nu puteau face față să treacă la Călărași.

Starea de confuzie, revolta oamenilor și stupida atitudine a oficialităților, măreau mai mult haosul. In zadar se striga: "Nu cedăm, să luptăm", pentrucă ordinul "de sus" recomanda liniște, pentru a salva...Ardealul!Indecent de elegant, Comandantul Legiunii de jandarmi, maiorul Dinulescu, cel care cu mai puțin de doi ani în urmă a condus cel mai oribil asasinat politic din istoria României în pădurea Tâncăbești, încerca să aplaneze revolta oamenilor porniți să curețe întreaga pădure Caracuz și Deliormanul de comitagiii bulgari, infiltrați de organizația teroristă DVRO (Organizația internă a revoluționarilor dobrogeni), finanțată de cercurile iredentiste dela Sofia. Nu știam atunci că acel maior criminal lucra mână în mână cu iredentiștii bulgari, pentru a-și asigura un azil în Bulgaria, după evenimentele pe care le vedea că sunt în curs de desfășurare. Atunci aveam în fața ochilor doar capul zdrobit cu patul armei, al consăteanului meu Tașa, răpit de pe tarlaua lui din Cazimir și maltratat pentru a băga groaza în coloniști să fugă mai repede, lăsând toate bunurile în satele care urmau să fie cedate. Nu știam nici că trupurile încă neputrezite ale lui Nisa Memu, Cola Nastu și Coste Manganița, pe care le dezgropaseră familiile ca să nu-i lase pe pământ străin, dupa ce au fost asasinați cu un an înainte, erau opera aceluiași maior Dinulescu. Călăul și victimele trebuiau să părăsească Dobrogea...

Odată cu începerea tratativelor dela Craiova și acceptarea României de a ceda, ordinele dela Sofia au fost de reducere a acțiunilor teroriste pentru a nu periclita mersul tratativelor. Sporadicele atacuri și încăierări erau mai mult locale, între aroganța unor Bulgari și izbucnirile Românilor insultați și jigniți.

N'am putut înțelege niciodată de ce a fost necesară sacrificarea Cadrilaterului pentru a salva Ardealul, când Ardealul tot n'a putut fi salvat în 1940. Stiam că Germania hitleristă căuta să-și recompenseze aliații din Primul Război Mondial, Ungurii și Bulgarii. Cine putea fi naivul care ar fi crezut că o întoarcere în ceasul al doisprezecelea alături de Germania, ar fi putut schimba situația? Polonia și Iugoslavia au știut că nu pot face față armatelor germane, dar n'au acceptat să cedeze de bunăvoie teritorii și au luptat, chiar dacă în prima perioadă au fost învinse. Faptul că după războiu au fost aruncate în

"Ecrene"

brațele comunismului nu este vina lor și chiar după cincizeci de ani se ridică mândre, cu fruntea sus.

Din desfășurarea evenimentelor de atunci, am notat că guvernul român a fost acela care la 17 August 1940, înmânează guvernului bulgar o notă, la care guvernul bulgar dă un comunicat prin care anunță începerea tratativelor, luni 19 August 1940, la Craiova, care începea cu fraza: "In urma propunerilor guvernului român"...

Delegația română la tratative era compusă din Crețeanu subsecretar de stat, Crutescu, ministru plenipotențiar și Grigorescu, fostul primar al Constanței.

La 18 August, regele Boris al Bulgariei a primit în audiență delegația bulgară care pleca la Craiova, iar în urma ei, pe ministrul român la Sofia. Tratativele au început la 19 August în Palatul Mihail din Craiova, paralel cu celelalte tratative dela Turnu Severin, ce se duceau cu delegația ungară.

După patru zile de tratative, la 23 August (iar 23 August) ședințele s'au întrerupt pentru instrucțiuni. In aceeași zi, șeful delegației române a fost primit în audiență de Carol al II-lea, Primul Ministru Gigurtu și Ministrul de externe, Manoilescu, iar secretarul delegației bulgare a remis prin curier special un raport guvernului bulgar, care apoi a ținut un Consiliu de Miniștri. In aceeași zi are loc la București un Consiliu de Coroană sub președinția lui Carol al II-lea. Primul Ministru a expus bazele tratativelor cu Ungaria și Bulgaria, iar șefii delegațiilor române au dat un raport asupra mersului tratativelor dela Turnu Severin și Craiova. Din comunicatul oficial rezultă că Consiliul de Coroană a aprobat politica guvernului ca fiind în interesul poporului român. (Atunci ca și acum sub comuniști. Nimic nou).

Dacă în privința Ardealului mai erau discuții, soarta Cadrilaterului fusese pecetluită. După această dată comisiile comune româno-bulgare continuau să lucreze nu în privința frontierelor - care fuseseră stabilite - ci a elementelor de detalii ale evacuării și cedării. Grava problemă a Ardealului, asupra căreia era îndreptată atenția întregii țări, a făcut ca cedarea celor două județe dobrogene să treacă aproape neobservată în țară; nu același fapt se întâmpla cu zecile de mii de Români refugiați, obligați prin schimbul de populație să-și părăsească vatra și să plece spre necunoscut în țara bântuită de toate nenorocirile.

Eșecul tratativelor cu Ungurii a făcut ca la 28 August 1940, miniștrii de externe ai Germaniei și Italiei, von Ribbentrop și Contele Ciano, să invite la Viena pe miniștrii de externe român și ungur, Prof. Manoilescu și Contele Csaki, pentru a discuta "probleme" de interes comun". La 30 August a avut loc la Viena ultima ședință a miniștrilor de externe german, italian, român și ungar, prin care s'a "dictat" României, cedarea Ardealului de Nord Ungariei. La București a avut loc un Consiliu de Coroană la care au mai participat Dinu Brătianu din partea Partidului Național Liberal și Ion Mihalache din partea Partidului Național Țărănesc. Comunicatul care s'a dat în urma acestui Consiliu de Coroană, a fost că România a acceptat arbitrajul Germaniei și Italiei.

Aceste acte de totală iresponsabilitate politică din partea unui monarh imoral, corupt și aventurier, nu mai puteau fi tolerate la nesfârșit. Intregul Ardeal s'a ridicat impotriva dictatului dela Viena. La București, Brașov și Constanța, tineretul a început rzmerița. Inspăimântat, Carol îl cheamă din surghiun pe generalul Ion Antonescu, pentru a-i încredința formarea guvernului și acesta depune jurământul în fața regelui în noaptea de 5 Septembrie 1940. Pentru această nouă investitură, Carol a semnat două decrete: primul a suspendat camerele legiuitoare ale fantomaticului Partid al Națiunii, iar al doilea a suspendat Constituția din 1938, dând puteri depline generalului Antonescu, regele rămânând la prerogativele dinainte de 1938.

Era însă prea târziu. Țara se revoltase împotriva regelui și camarilei și singura soluție era abdicarea. Huiduit și urît de întregul popor, Carol, Lupeasca și anturajul lor au părăsit Bucureștiul la 7 Septembrie, cu un tren special de 30 de vagoane pline cu lucruri de mare valoare. Omul care cu zece ani mai înainte venise doar cu o valiză și lăsa țara dezmembrată în haos, pleca cu asigurarea unui viitor îmbelșugat.

In ziua de 6 Septembrie, guvernul bulgar a admis propunerea guvernului român ca iscălirea convenției să se efectueze până la 10 Septembrie, ratificarea având loc la 16 Septembrie, administrația urmând să fie predată la 17 Septembrie, iar la 20 Septembrie urmează să intre trupele bulgare în Dobrogea de Sud. Cu aceste date s'a iscălit la Craiova convenția dintre România și Bulgaria. Se ceda Bulgariei un teritoriu de 7726 km patrați, cu 378.000 de locuitori în care intrau orașele Balcic, Bazargic, Silistra și Turtucaia. Toți cetățenii de origine etnică română erau obligați, pe baza schimbului de populație prevăzut în tratat, să părăsească teritoriul Cadrilaterului.

Rămâne și acum de neînțeles, de ce generalul Antonescu, văzând că Ardealul nu putea fi salvat pentru moment, nu s'a opus cedării Cadrilaterului, pentrucă, oricum, putea fa ce față unui eventual război cu Bulgaria, după ce a cedat Rușilor și Ungurilor.

Avea oare vreun drept Bulgaria asupra Cadrilaterului?

Prin tratatul de pace dela București din 28 Iulie 1913, România a dobândit - în urma războiului balcanic - cele două județe Durostor și Caliacra, pentru care Bulgaria, stat limitrof cu Turcia, a primit în compensație un teritoriu dela Turci, în Tracia.

Acest teritoriu - Cadrilater - cuprinzând chiar Varna și Rusciukul, a mai fost oferit României în 1878, înainte de constituirea statului bulgar independent, dar atunci România nu l-a primit pentru a nu-și pierde printr'o tranzacțiune, dreptul ei asupra Basarabiei de Miazăzi. (Gh. Brătianu 4 Septembrie 1934, Comunicare în Camera Deputaților).

Elementul bulgăresc a fost adus în Dobrogea, din inițiativă rusească, în prima jumătate a veacului al XIX-lea și mai târziu după războiul din 1878, din voința de colonizare a Cadrilaterului, a guvernului dela Sofia.

Iată ce spun doar câteva surse bulgărești:

"Dr. Miletici, în studiul său documentat asupra populației bulgare din Dobrogea, publicat înainte de 1913, scrie: "Să credem că în Dobrogea, exceptând orașele, este o populație veche bulgărească, ar fi să ne înșelăm singuri. Bulgari autohtoni întâlnim numai dela linia Rusciuk - Varna spre Sud".

Iar pentru Dobrogea de Sud scrie: "N'am putut găsi o singură localitate cu populațiune indigenă bulgară". Tot acest filolog bulgar, Dr. Miletici scrie că "Populația bulgară a Dobrogei și din jurul Varnei, Silistrei și a Sumlei provine în marea sa majoritate dela Sudul Bulgariei și din regiunile muntoase ale Balcanilor".

Istoricul bulgar C. Jencek, fost ministru al Instrucțiunii Publice, scria în 1911, vorbind despre structura populației Bulgariei orientale că: "Elementul bulgăresc între Iantra și Marea Neagră este foarte slab reprezentat"...iar "în regiunea Târnovo, Sumla, Silistra, se călătorește ca într'o regiune turcească".

D-rul St. Romansky, profesor la Universitatea din Sofia, care și el a ajuns la aceleași concluzii ca d-rul Miletici, Jarecec, etc, scrie: "Creșterea numărului Bulgarilor în regiunea Varna-Silistra în ultimii 30 de ani se datorește faptului că Bulgarii, originari din alte ținuturi, i-au înlocuit pe Turcii ce emigrau.

Surse străine:

In comentariile marelui atlas al Imperiului Otoman,publicat de Francezul L. Pelle în 1840, se constată că "Dobrogea este locuită de Turci. Francezul Camille Allard, care a călătorit în Dobrogea în 1856, a găsit foarte puțini Bulgari în aceste provincii.

Intr'un raport oficial trimis în 1856 marelui vizir de guvernatorul Dobrogei, Mirza Said Pașa, se spune că populația acestei provincii este compusă din Turci, Tătari, Circasieni, Români, Lipoveni și Găgăuți. Bulgarii nu sunt trecuți în

Continuare în pag. 23

DESPRE ARMA PERFIDĂ A DEZINFORMĂRII

—Erast CĂLINESCU—

Motto: "Cheia libertăţii este refuzul de a participa personal la minciună"

Alexandr Soljeniţin

Dezinformarea a devenit în epoca noastră un subiect de mare actualitate, fiind practicată în mod curent şi având posibilităţi de acţiune practic nelimitate. Această plagă a societăţii contemporane foloseşte ca singur instrument, răspândirea minciunii.

Unul dintre principalii teoreticieni ai dezinformării, Vladmir Volkoff, o defineşte ca "un procedeu de condiţionare a spiritelor, care se adresează unor populaţii întregi".

Datorită eficacităţii sale, dezinformarea este folosită în mod frecvent pentru **manipularea mulţimilor**, fenomen prezent în aproape toate revoluţiile, pentru a canaliza elanul sau disperarea maselor revoltate în direcţia dorită. Nici revoluţia românească din Decembrie 1989 nu a fost scutită de influenţa nefastă a **dezinformării.** Deocamdată, însă, ţesătura faptelor este prea recentă pentru a putea fi apreciată în toată complexitatea ei, în mod obiectiv şi cauzal.

Dezinformarea a fost practicată în toate timpurile. Dar dacă în trecut instrumentul principal de influenţare a maselor era doar lansarea orală a zvonurilor, care circulau, cum spune Românul ,"din gură în gură", odată cu apariţia şi dezvoltarea presei, radioului şi a televiziunii, acestea au devenit cele mai facile mijloace de **dezinformare**.

De altfel, această realitate nu i-a scăpat înţelepciunii Românului de pe stradă, care a sintetizat-o în patru cuvinte: "Minţi ca o gazetă!"

Dezinformarea are o serie întreagă de caracteristici, menite să-i asigure eficacitatea. Astfel, ea se exercită asupra mulţimilor neorganizat şi nu se exercită niciodată în contra-curent, ci se aliniază tendinţelor existente. De asemenea se execută în timp, şi nu în mod pripit. Pentru a putea manipula opinia publică, ea foloseşte "dialectica firului de sârmă" (care pentru a putea fi rupt, trebue răsucit ba **într'un** sens, ba în celălalt). Dezinformarea nu loveşte niciodată direct, ci numai indirect. Ea nu luptă nicicând pe teren propriu, nici pe terenul adversarului, ci pe teren neutru: în altă ţară, în alt context social decât cel în care există conflictul, în realitate.

O condiţie indispensabilă pentru reuşita dezinformării este asigurarea **credibilităţii.** In acest scop se publică imagini şi interviuri, care au darul de a aduce autenticitatea în informaţie.

Pentru ilustrarea caracteristicilor dezinformării, vom folosi un caz recent.

In timpul tulburărilor care s'au **produs** în Transilvania în cursul lunii Martie a.c., presa şi televiziunea au difuzat în mod repetat imaginea unei scene petrecute la Târgu Mureş, în care un bărbat este maltratat în stradă, de către manifestanţi, înarmaţi cu ciomege. Această imagine a fost difuzată de fiecare dată, pentru ilustrarea unor comentarii **despre** actele de violenţă comise de către Români împotriva minoritarilor maghiari din România.

Astfel cotidianul "La Presse" din Montreal (22 Martie 1990) foloseşte imaginea acestei scene ca ilustraţie la articolul "**La Roumanie et la Hongrie tentent de calmer le jeu en** Transylvanie" (după agenţiile de presă AFP şi Reuter, Viena).

In prima parte a articolului se fac afirmaţii ca: "agresiunile contra minorităţii ungare în România" sau "violenţele revoltaţilor, **contra** Ungurilor", sau "să se pună capăt violenţelor contra minorităţii ungare din România". Prin alăturarea fotografiei amintite, nu se afirmă textual, dar se dă de înţeles că este vorba de maltratarea unui Maghiar de către Români.

In mod cu totul **întâmplător**, în Cuvântul **Românesc apărut** în **Aprilie crt.**, **este reprodusă** după ziarul România Liberă, relatarea unui martor ocular al scenei din fotografia menţionată. In articolul "Târgu Mureş: groază, ură", Tudor Artenie, descriind înfruntarea dintre Români şi Unguri, scrie: "Un Român prins este maltratat cumplit chiar sub ochii noştri. Este lovit cu bâtele, cu pumnii şi picioarele până cade într'o baltă de sânge. Atrocitatea nu se opreşte aici. Un tânăr se opreşte lângă corpul căzut şi cu un obiect asemănător unui cuţit, **ţinut cu ambele mâini, îl** loveşte cu cruzime de mai multe ori. Omul are capul **spart** şi nu mişcă. Ii zvâncneşte doar mâna stângă. Unii îi aruncă pe faţă o bucată de placaj tricolor. Cei ce trec îl lovesc cu piciorul şi îl scuipă."

Comparând imaginea fotografică cu scena descrisă de Tudor Artenie, este clar că este vorba de acelaşi incident, deci de maltratarea unui Român de către Unguri şi nu invers, cum lasă să se înţeleagă agenţiile citate de "La Presse".

Ţesătura cazului expus respectă întocmai regulile dezinformării. Astfel, **acţiunea nu a fost dusă în** contra-curent ci s'a înscris în curentul existent: conflictul dintre Români şi Unguri; lovitura nu a fost dată direct, ci în mod indirect, căci nu s'a afirmat că fotografia ar reprezenta maltratarea unui Ungur; dar imaginea a fost folosită pentru ilustrarea informaţiilor despre violenţele Românilor contra Ungurilor; dezinformarea nu s'a făcut pe teren **pro**priu sau pe terenul adversarului, ci **imaginea**, împreună cu textul articolului, au fost **difuzate massmediilor internaţionale** pentru a fi publicate în ţări cu un context social diferit de al României sau de al Ungariei, care sunt partenerele reale ale conflictului. In sfârşit, folosirea imaginii a sporit credibilitatea informaţiei denaturate.

Partea a doua a aceluiaşi articol publicat în cotidianul "La Presse" o constituie capitolul "Manipulări ale elementelor extremiste". Sunt reproduse declaraţiile primului ministru Petre Roman referitoare la aceleaşi incidente sângeroase. Reproducem textual:

"Petre Roman a insistat **îndelung asupra manipulărilor elementelor extremiste şi a sosirii în România a 9.000 de cetăţeni unguri.**

Dl. Roman şi-a **manifestat de altfel iritarea, expulzând în aceiaşi lună trei cetăţeni canadieni de origine română, acuzaţi** după el, de a fi posedat elemente de propagandă fascistă". După cum se ştie este vorba despre echipa de redactori ai Cvântului Românesc, care aveau asupra lor ultimul număr al ziarului precum şi cărţile "Piteşti" de D. Bacu şi "Poezii din închisori" de Z. Pană.

Si în acest caz tehnica dezinformării este respectată întocmai. Astfel, nu se afirmă în mod direct că cei trei Români sunt "elemente extremiste", care ar fi manipulat mulţimea în incidentele sângeroase din Transilvania. Prin includerea, însă, a cazului celor trei Români în capitolul "Manipulări ale **elemen**telor extremiste", cât şi prin alăturarea celor două declaraţii ale lui P. Roman (despre cei 9000 Unguri şi despre cei trei Români expulzaţi) cititorul articolului rămâne cu ideea că cei trei Români au contribuit la manipularea conflictului din Transilvania, cel puţin prin difuzarea unor materiale "fasciste" de propagandă.

Cazul folosit pentru exemplificarea dezinformării nu este singular. Asemenea cazuri se întâlnesc în mod frecvent în presă, la radio şi la televiziune. Si **toate** aceste cazuri se folosesc de condiţionarea prin imagine şi prin deformarea tendenţioasă a limbajului.

Actualitatea şi eficacitatea dezinformării ridică problema apărării împotriva acestei plăgi contemporane. **Renunţarea** la folosirea **massmediilor**, ca surse de informare este de neconceput în zilele noastre. Ceea ce este posibil, însă, este să privim **informaţiile marilor agenţii** cu prudenţa, pentru a putea "alege grâul de neghină", pentru a identifica minciuna şi calomnia, pentru a nu participa personal la minciună prin indiferenţa noastră şi să ne facem o datorie de onoare din a nu-i lăsa nici pe alţii să fie dezinformaţi.

CADRILATERUL

Urmare din pag. 22

acest raport - dovadă că numărul lor era neînsemnat.

Iată ce scria în studiul său etnograful francez Lejean, care a studiat structura etnografică a imperiului otoman de acum câteva decenii: "Rasa bulgară n'are decât o slabă minoritate în Dobrogea".

Germanul Kanitz, în lucrarea să publicată în anul 1883, la Leipzig, înregistrează un număr neînsemnat de Bulgari în Dobrogea." (Const. Papanace, Probleme şi studii).

Din cele citate mai sus, reiese clar că Bulgarii nu aveau nici un drept asupra Cadrilaterului. Disputa acestui teritoriu a făcut ca relaţiile de prietenie şi ajutorare dintre cele două popoare, român şi bulgar, care s'au cimentat de-a lungul veacurilor în lupta comună împotriva hegemoniei greceşti dirijată în special de Patriarhia dela Constantinopol, a fost foarte grav afectată, ducând la ciocniri armate şi sacrificii omeneşti. Cedarea Cadrilaterului n'a fost cea mai fericită soluţie pentru împăcarea şi prietenia dintre cele două **ţări. Nu demult, sub influenţa Ruşilor, Bulgarii au emis pretenţii şi asupra restului Dobrogei de Nord, pentru a face o legătură cu Uniunea Sovietică, eliminând complet România, dela ieşirea spre mare.**

Panslavismul exagerat , nesusţinut de adevărul istoric- şi şovinismul exacerbat de tipul celui care a dus acum un an la exodul Turcilor din Bulgaria, nu poate să le fie de nici un folos Bulgarilor. Supuşenia până la anularea totală faţă de Ruşi, nu le va aduce nici un rezultat. O scormonire mai adâncă în **istorie**, unde îşi vor găsi izvorul tracic şi drumul care a dus la acel puternic imperiu **româno**-bulgar, de pe vremea Asaneştilor, este singura garanţie a prezenţei şi dezvoltării lor în Balcani. Să nu treacă prea uşor cu vederea că acei celebri sfinţi ai lor, Chiril şi Metodiu, proveneau din Sărună (Salonicul de azi) unde nu **prea se găseau pe vremea** aceea Bulgari după "opera" lui Vasile Bulgaroctonul, dar oraşul era plin de Aromâni, fiind socotit chiar **capitala lor. Si să calce uşor prin cripta capelei "Stela Maris" din Balcic, să nu tulbure vraja locului ,unde o Mare Regină şi-a lăsat de veghe, inima!**

Zahu PANĂ

PROFEŢIILE LUI NOSTRADAMUS

Urmare din pag. 21

Aceasta se va întâmpla când Comandamentul Aliaţilor vor proiecta (quand on voudra) tentativa de debarcare în Normandia (des Normas faire preuve).

X-49

Jardin du monde auprès de cité neuve,
Dans le chemin des montagnes cavées
Sera saisi et plongé dans la Cuve
Beuvant par force eaux soulphre envénimées.

Traducere literală:

Grandină a lumii aproape de cetatea cea nouă,
In drumul către munţii cei **foraţi**,
Va fi surprinsă şi înnecată în Cazan,
Cu forţa bând apele înveninate de sulf.

Iată un catren care este el însuşi o metaforă dela început până la **sfârşit**. Pentru a-l descifra, să observăm că metafora consistă într'o descriere plastică a iadului. Aici, după tradiţia populară, păcătoşii sunt afundaţi în cazane largi ("cuves") umplute cu smoală şi alte substanţe otrăvitoare şi unde nu lipseşte focul de sulf al demonilor.

In acest context, nu e greu de văzut că "monde" (lume) e o anagramă pentru "demon", iar cu schimbarea unei singure litere (ceea ce e permis după regulile clasice ale anagramei), adică păstrând or**dinea literelor şi făcând doar substituirea** m / s, avem:

MONDE = SONDE

Grădina sau parcul demonilor cu cazanele lor de smoală e o imagine nu lipsită de humor a parcului de sonde, unde **păcura zace la adâncimile iadului.** Să observăm că sinonimele: grădină, parc sau câmp (de sonde) ne sugerează "Câmpina" (o feminizare a cuvântului "câmp"), **cunoscuta** localitate petrolieră la Nord de Ploieşti, chiar pe dealurile muntoase ale **Bucegilor ("des montagnes cavées").**

Pentru a reda în mod evocator şi dramatic imaginea bombardamentelor incendiare, Nostradamus ne spune că acest câmp de sonde va fi aruncat în cazanul cu ape înveninate de sulf, substanţa combustibilă, satanică prin **excelenţă**, după tradiţie.

Dar cuvintele "saisi et plongé" par a fi **alese cu intenţia de a ne spune în mod crip**tic că e vorba de petrolul dela Ploieşti. Ele formează o anagramă deosebit de ingenioasă, căci partea centrală (perfect simetrică de o parte şi de alta a lui "et") a acestei expresii e chiar o anagramă pentru "Ploieşti":

saISI ET PLOngé = sa - PLOIESTI - ngé

iar anagrama completă:

SA - PLOIESTI - NGE = GAS EN PLOIESTI

Există în acest catren şi o altă indicaţie criptică. E vorba de acea "cité neuve" **adică Bucureşti, sau în franceză: BUCAREST.**

Acest nume e ascums în ultimul **vers**, după o metodă criptografică pe care am **mai** întâlnit-o şi în catrenul despre unirea principatelor. De data aceasta, trebuind a pune 8 litere în 6 cuvinte, autorul pune în primul şi în ultimul cuvânt al versului câte două litere şi anume (în mod similar), prima şi ultima literă a acestora. In celelalte patru cuvinte va pune doar câte o literă, având grijă să fie şi aici o regulă **simplă: penultima literă a fiecărui termen:**

BEUVANT PAR FORCE EAUX
B T A C U
SOULPHRE ENVENIMEES
R E S

E clară acum anagrama: BTACURES = BUCAREST.

CONTINUARE ÎN NUMĂRUL VIITOR

FARA ARMÂNEASCĂ

NICOLAS CARANICA: LES AROUMAINS

Recherches sur l'identite d'une ethnie

Bibliografia despre Aromâni s'a îmbogățit cu o valoroasă lucrare științifică, teza de Doctorat în Litere a cunoscutului Doctor Nicolae Caranica din Paris, rudă cu profesorul și poetul Nicu Caranica, tot din Paris.

Susținută la 28 Iunie 1990, la Universitatea de Besançon, lucrarea a obținut mențiunea "Tres honnorable avec la felicitation du Jury", iar din juriu făceau parte: Decanul Facultății de Litere, Profesorul Pierre Leveque, conducătorul lucrării, Profesor Antonetti dela Universitatea din Padova - Italia și Profesor Marie-Madeleine Mactoux, dela Universitatea de Franche Comte.

Voluminoasa lucrare de peste 500 de pagini este împărțită în două părți și 11 capitole mari, la care se adaugă concluziile generale și anexele despre preistorie și protoistorie.

Scriind în cel mai riguros stil științific, autorul a eliminat orice înclinare subiectiv sentimentală, slăbiciune de care suferă mulți autori sau, ce este mai rău, crase exemple de rea credință, cum sunt unii autori care au publicat cărți despre Aromâni, editate în ultima perioadă în Grecia, cărți care nu depășesc nivelul unei ridicole propagande șoviniste.

Diferit de alte lucrări despre Aromâni apărute până acum, unde accentul se punea mai mult pe istorie, sociologie, folclor sau economie, Nicolae Caranica, pasionat pentru studiul analitic și științific, se ocupă pentru prima dată de aspectele ecologice ale Peninsulei Balcanice, cu precădere pentru sistemul ecologic al Greciei, după care trece la analiza antropologiei fizice, anatomice și culturale.

In capitolul despre Preistoria Balcanică, pornind dela o cronologie generală privind perioadele Paleoliticului, Mezoliticului, Neoliticului și Chalcoliticului, trece prin cultura Pelasgilor și ajunge la istoria lingvistică și cultura indo-europeană, de unde își trag izvoarele prin Traci, Macedoneni și Romani, Aromânii.

In legătură cu apariția etnonimului de Vlah, autorul scrie că, deși prezența Vlahilor este atestată din a doua jumătate a secolului al VIII-lea, ei sunt cu mult mai vechi. "Numele lor era Romaioi (ca Remeri în Albania) și cuprindea până la decretul lui Caracalla (212) pe toți cei care erau Romani și vorbeau limba latină.

Deși dreptul roman a cuprins pe toți oamenii liberi din imperiu, textele grecești continuau să facă o deosebire între Romei și Elini. Când Constantinopolul deveni "A doua Romă", având în fruntea sa împărați greci și ca limbă oficială greaca, Elinii și-au atribuit lor numele de Romei. Acest nume cuprindea deci atât pe adevărații Romani, cât și pe Grecii care s'au considerat singurii moștenitori ai Imperiului Roman. Bilingvismul inițial al imperiului ținea cont de această realitate. Dar, pentru a marca deosebirea lingvistică s'a folosit forma Romanoi sau Latinoi, pentru vorbitorii latinofoni negreci. A. Ambruster crede că numele de Vlahi a apărut în momentul când aceștia (Vlahii) s'au degajat de comunitatea Romeilor, care erau Greci sau Apuseni.

Această conștiință de latinitate a Vlahilor a fost cauzată de vechiul lor statut de cives romani (cei care trăiau după obiceiurile și legile lor vechi) dar mai ales de mărirea impozitelor și a rechizițiilor militare impuse de împărații "macedoneni" ai Bizanțului. Aceasta a fost de altfel, și cauza principală a revoltei din 1066 contra lui Constantin al X-lea Ducas" (pag.269).

Cu o meticulozitate de mozaicar, Nicolae Caranica analizează mai departe Regatele Latine ale Bizanțului dintre 1204 și 1261, Despotatele Bizantine și Vlahia Mare, dominația turcească și Diaspora. Un capitol special este rezervat trezirii conștiinței Aromânilor, iar altele două se ocupă de problemele privind limba vorbită de Aromâni.

Studiul LES AROUMAINS, al Doctorului Nicolae Caranica, trebue prezentat în detaliu (dacă nu poate fi tradus și în limba română) pentrucă, chiar dacă în Apus sunt cercetători care cunosc limba franceză, el este necesar să fie cunoscut de marea masă de Români și Aromâni, atât din străinătate cât mai ales din România, unde acum se poate continua activitatea culturală a vechii Societăți de Cultură Macedo-Română, întreruptă de regimul comunist.

ARHIVA STUDIILOR CUȚOVLAHILOR

GRAMATICA LIMBII CUȚOVLAHICE COMUNE

N.KATANI ȘI C. DINA

SALONIC 1990

Corespondentul nostru din Atena, Domnul G. Padiotu, ne-a trimis în traducere prefața unei gramatici "cuțovlahice" pe care au redactat-o la Salonic N. Kațani și C. Dina. Citind această prefață în care autorii își exprimă țelul, metoda și concluziile pe care le-au tras la alcătuirea ei, din capul locului avem impresia că nu este vorba de o lucrare profesională (nicidecum științifică) ci un manifest filogrecesc al unor renegați, care cu zelul neofiților, încearcă să fie mai greci decât Patriarhul Constantinopolului. Izolând în mod arbitrar comunitatea aromână din întreaga Peninsulă Balcanică, autorii încearcă să tragă niște concluzii doar studiind unele comunități și acelea nereprezentative ale vorbirii aromâne.

In materialul bibliografic pe care îl prezintă, trezesc compătimirea pentru "erudiția" lor, rămasă cu mult în urmă "la calendele grecești". Autorii se feresc ca de foc să citeze cel puțin faptul că au luat cunoștință de singura și cea mai monumentală lucrare privind pe Aromâni "Dicționarul Dialectului Aromân, general și etimologic" al lui Tache Papahagi, apărut în două ediții în cadrul Academiei Române. Explicația este foarte simplă. Autorii țin morțiș să demonstreze că Aromânii sunt Greci vlahofoni și orice legătură de orice fel cu Dacoromânii le sare ca sarea în ochi.

Lipsită de orice valoare științifică această gramatică a limbii "cuțovlahice", inventată de N. Kațani și C. Dina, nu poate fi luată în considerație decât ca un document de genocid cultural al Grecilor împotriva populației aromâne. Asupra acestei probleme acute, vom mai reveni însă, pentrucă după intrarea Greciei în Comunitatea Europeană, la limpezirea apelor, la acest sfârșit de secol și mileniu, o națiune nu poate fi ștearsă cu buretele la simpla dorință a unor politicieni șoviniști.

Zahu PANĂ

GRAIUL NOSTRU

Cătă vreme vor fi încă Români care se găsesc în afară de hotarele Țării, cătă vreme sunt Români care nu știu românește, Români cari știu rău românește, Români cari nu se împărtășesc de cultura românească, Români din clasele de sus cari, știind românește, nu vorbesc limba lor și nu citesc cărțile în acest graiu, care trebuie să le fie cel mai scump și cel mai drag, societatea noastră are încă o însemnată și grea misiune de îndeplinit.

N. Iorga

(Discurs la punerea pietrei fundamentale la casa Ligii Cuturale)

GRAIE ARMÂNEȘTI

adunati di Pericle Papahagi la 1905

Tu guva di acu treațe.
Păn tu ac îl'deadiră.
Bâneadză cu aclu.
Adună cu aclu și-l da cu saclu.
Am ac tră tâmbarea ta.
Am ac tră tine.
Mași aclo nu-lli gioacă calu.
Mași aclo nu-lli treațe.
Ni se-acri.
No-are acumti.

HARTĂ REPREZENTÂND ROMÂNITATEA ORIENTALĂ ÎN ZILELE NOASTRE

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - Mihail EMINESCU

UN ROMÂN S'A ÎNTORS DIN GULAG

Părintele VASILE ŢEPORDEI s-a născut la 5 februarie 1908, în Cîrpeşti-Cahul. Dedicîndu-se carierei eclesiastice este hirotonisit preot în 1939, desfăşoară o bogată activitate misionară şi de educaţie religioasă, editînd din 1932 pînă în 1944, la Chişinău şi Bucureşti, săptămînalul „Raza". De peste două decenii — preot deservent la Biserica Mărcuţa. Activează în Liga culturală pentru unitatea românilor de pretutindeni ca vicepreşedinte şi în Asociaţia Pro Basarabia şi Bucovina în aceeaşi calitate.

— O convorbire cum este cea pe care v-am rugat să o acceptaţi, părinte Vasile Ţepordei, ar trebui să înceapă cu întrebarea formală de ce şi cum aţi ajuns în **gulag**. În cazul celui ce vă vorbeşte o asemenea întrebare ar fi însă un facil artificiu gazetăresc. Cunosc îndeaproape publicistica dumneavoastră din perioada antebelică şi îmi dau seama pentru ce aţi ajuns în **gulag** : pentru articolele dumneavoastră împotriva comunismului, a imperiului care întruchipa această tragică utopie socială, articole care, aşa cum spunea cineva elogiindu-vă la a optzecea aniversare a zilei de naştere, aveau în ele „focul şi fierbinţeala vulcanului în fierbere, cremene şi scîntei, tunete şi fulgere..." Am descoperit nu o dată, în colecţia săptămînalului „Raza" la Biblioteca Academiei, semnătura dv. subliniată cu creion roşu, cu o sete de răzbunare şi o satisfacţie sadică ce se divulgau chiar din acea subliniere. ...Altceva aş vrea să vă întreb : sînteţi cetăţean român, cum aţi ajuns în **gulagul** sovietic ?

— Timp de cîţiva ani, după 23 August, România a fost practic ocupată de trupele sovietice. Puternicii noştri „aliaţi" îşi puteau îngădui orice ; ar fi putut ei să se sinchisească dacă eram sau nu cetăţean român ! Mai ales că, din punctul lor de vedere, „dosarul" meu era foarte încărcat ; puteau ei să uite că în prima zi a războiului publicasem un articol intitulat „Criminalul din Piaţa Roşie" ?

— Asemenea calificative la adresa lui Stalin sînt astăzi frecvente în presa sovietică...

— Sau că, număr de număr, în gazeta pe care o scoteam am denunţat deportările, regimul exterminator din lagărele de muncă forţată, în timp ce propaganda oficială sovietică susţinea că ele nu există.

— Cînd v-au arestat ?

— La 28 septembrie 1948.

— Pînă atunci ce-aţi făcut ?

— Am predat religia la Liceul „Regina Maria" din Bucureşti sub un nume de împrumut, Pandele Teodor. Îl supliniam pe titularul... Vasile Ţepordei, care „era internat la un sanatoriu de tuberculoşi din Banat". Asemenea subterfugii au mai fost posibile pînă cînd regimul comunist s-a instalat de-a binelea în România. La data menţionată am fost arestat, ţinut în detenţie, iar la 20 iulie 1949 — de Sfîntul Ilie — judecat şi condamnat ilegal de un tribunal militar sovietic care funcţiona la Constanţa, unul destinat „în principiu" infractorilor din trupele sovietice dislocate în sud-estul Europei...

— Ce condamnare vi s-a dat ?

— Am avut noroc să scap cu viaţă. La ora 10 am fost condamnat la moarte, iar la 12, la 25 de ani muncă silnică.

— Condamnarea la moarte era un şoc psihologic premeditat, ca în cazul lui Dostoievski ?

— Nu. Vestea abrogării pedepsei capitale a ajuns la respectivul tribunal chiar în acea zi, după ora 10... La 14 octombrie 1949, de Sfînta Paraschiva, am trecut graniţa...

— Pohod na Sibir !

— Mai rău ! Înainte însă de a ajunge la „destinaţie" am parcurs două etape : la închisoarea de tranzit de la Dnepropetrovsk, la lagărul de la Azarka aflat în raza oraşului Tavda, regiunea Sverdlovsk. Acolo am rămas pînă în 1951 cînd, din ordinul lui Stalin, cetăţenii străini, printre care mă aflam, au fost transferaţi în lagărul de muncă de la Vorkuta, dincolo de cercul polar.

— De ce aţi specificat „cetăţenii străini" ?

— Se zvonea că ar fi evadat nişte japonezi aflaţi în situaţia noastră, într-un lagăr mai „apropiat", care au putut ajunge acasă şi au denunţat regimul de exterminare la care fuseseră supuşi. Din Vorkuta nu se mai putea evada.

— **„Vorkuta, oraş în Nord-Estul Republicii Sovietice Socialiste Autonome Komi, punctul terminus al noii căi ferate Severoleciorsk. Datează din anii puterii sovietice. Principalul centru de prelucrare a cărbunelui din bazinul carbonifer Peciora"**... Am citat dintr-un dicţionar enciclopedic. Dumneavoastră ce vă evocă Vorkuta ?

● În aceeaşi zi, condamnat de două ori : la moarte şi la 25 de ani de detenţie ● Fiecare traversă de cale ferată, sprijinită pe cinci schelete ● Vorkuta în grevă ● Soluţii pentru a supravieţui.

— Geruri de minus 45 de grade, trei luni noapte, trei luni zi, şase luni şi zi şi noapte — şi, „prima impresie" — în loc de „Bine aţi venit" sau „Munca înseamnă libertate" ca la Auschwitz, eram întîmpinaţi cu cuvintele : „Lagărele morţii" ! Iar despre calea ferată, construită, evident, „în anii puterii sovietice" se spunea că fiecare traversă a ei se sprijină pe cinci schelete : acesta este preţul său în jertfe omeneşti.

— Există o bogată literatură a **gulagului**. Mi-aţi spus că şi dumneavoastră pregătiţi un volum de memorii care se va intitula „Şi totuşi m-am întors din **gulag**". Cum se putea, totuşi, supravieţui în **gulag** ?

— Exprim, fireşte, o părere personală, fiecare dintre cei ce au cunoscut din proprie experienţă instituţia de tristă memorie de care vorbim ar putea oferi o soluţie. Depindea de multe : de o bună condiţie fizică şi psihică, de faptul dacă erai sau nu sociabil, adică dacă ştiai să te apropii de oameni, de cei ce sufereau ca şi tine dar şi de unii dintre cei puşi că te păzească, mulţi dintre gardienii noştri fiind şi ei victime ale sistemului concentraţionar ; depindea de solidaritatea omenească şi, nu în ultimul rînd, de noroc. În multe privinţe te ajuta să supravieţuieşti sistemul însuşi ! Este un paradox ! dar o să mă explic ; sistemul în mic şi în mare, lagărul şi ţara întreagă, în fond şi ea un lagăr, sistem bazat pe minciună, duplicitate, fraudă, pe „principiul" că dacă statul îl înşeală pe cetăţean, este firesc ca şi cetăţeanul să înşele statul, să se descurce cum poate... Eu am „supravieţuit" prin faptul că, în urma unei puternice distrofii, am fost clasat la o categorie care mă obliga la o muncă mai uşoară. Fusesem într-adevăr distrofic, dar în ciuda unor membri ai comisiei medicale care mă voiau trecut la categoria întîi, a celor apţi de muncă, am avut şansa providenţială să întîlnesc o doctoriţă care s-a zbătut să mi se atribuie categoria a treia. Avea să-mi spună, conjurîndu-mă să nu divulg acest secret, că m-a ajutat fiindcă era fiică de preot. Am purtat haina preoţească timp de trei ani după arestare, pînă la Vorkuta. Am avut noroc şi acolo de un doctor care mi-a pus un diagnostic fictiv : angină pectorală. I-am spus că mă tem să nu fiu descoperit : dacă mi se face o electrocardiogramă. A rîs, de unde electrocardiograf la Vorkuta ! Tot el m-a ajutat să mă calific felcer. Un alt om de suflet ne ajuta să ne realizăm normele, exagerat de mari, la extracţia de cărbune sau la adunat de conuri de brad din pădure. Se raportau rezultate fictive. Se apela la tot felul de şiretlicuri : se susţinea bunăoară că a izbucnit un incendiu în care a ars o bună parte din conurile de brazi adunate... Bineînţeles nu pretutindeni se întîmpla aşa. Vreau să spun însă că între deţinuţi — majoritatea provenind din diferite ţări sau dintre cetăţeni sovietici de dată recentă, ucraineni din teritoriile care aparţinuseră Poloniei, din republicile baltice, exista o exemplară solidaritate determinată de aversiunea noastră comună faţă de comunism, de Stalin, de sistemul totalitar. Era o atitudine făţişă. Nu exista lecţie de educaţie politică la care să nu se „murmure", să nu se vocifereze, cel puţin în surdină... Noi ştiam că n-avem ce pierde, iar ei că n-aveau ce ne face ; aveau nevoie de noi ca mînă de lucru ; ne mai consemnau uneori la carceră. Dar, în virtutea sistemului de care vorbeam, conducerii lagărului nu-i convenea să se afle „la centru" că ar exista „probleme". Şi pentru că am vorbit de solidaritate trebuie să vă spun că la un moment dat ni s-a permis să purtăm corespondenţă şi să primim colete. Am scris şi eu cîteva scrisori în Basarabia mai mult la întîmplare şi am primit scrisori şi colete, unele de la nişte simple cunoştinţe. Un preot, Misail Chiriţă, care fusese şi el deportat dar îşi ispăşise pedeapsa mi-a trimis un colet şi o scrisoare în care îmi spunea : **„vino mai repede părinte, să scoţi „Raza" că avem mare nevoie de ea..."**. A existat însă un moment deosebit de critic care n-a mai putut fi „acoperit" : o grevă declanşată în scurt timp după moartea lui Stalin ; ne-am dat seama că este momentul să prindem glas, să cerem să fim eliberaţi, să fie aplicate corect legile. Luate prin surprindere, autorităţile au ripostat cu o neînchipuită violenţă. De la o singură mină — mina 29 — au fost ucişi, reţineţi, în numai 2 minute, 450 de oameni.

— Probabil împuşcaţi cu mitraliera...

— Acestea au fost victimele datorate aparatului represiv ; au fost şi victime ale vindictei deţinuţilor : dintr-o singură baracă au fost ucişi 200 de delatori. Am văzut cu ochii mei cum li se despicau capetele cu securea.

— Trebuia să ai nervii tari pentru a suporta asemenea momente...

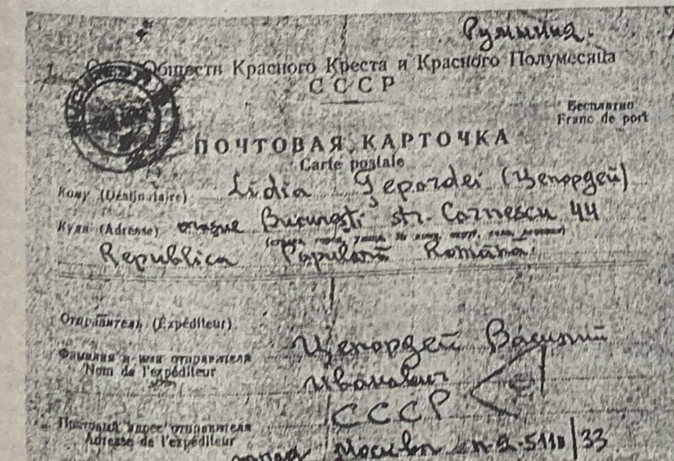
— Şi să nu disperi. Cînd am ajuns la Vorkuta toţi plîngeau şi spuneau : nu mai scăpăm de aici ; aici ne vor rămîne oasele ! Eu le spuneam că o să ne întoarcem şi credeam acest lucru. Ne-am întors, unii dintre noi, ca să dăm slavă lui Dumnezeu şi să-i mulţumim. Mulţi nu s-au mai întors, zac îngropaţi în morminte comune, în pămîntul îngheţat. Mureau cam 50 pe săptămînă. Lagărul avea la început vreo zece mii de deţinuţi. Mai tîrziu li s-a oferit acestor nefericiţi ipotetica şansă de a se afla cîndva cine au fost : li se introduceau în corp o eprubetă cu datele personale.

— Eraţi mulţi din părţile noastre ?

— Am fost destui. Au fost şi români care nu avuseseră nici o legătură cu teritoriile cedate în 1940, „regăţeni" get-beget care au făcut atunci cunoştinţă cu „...marea ţară a socialismului". După opt ani de Vorkuta am fost pus în libertate prin amnistia generală dată de Hruşciov. Nu înainte însă de a fi supuşi unei perioade de aclimatizare, timp în care s-a nimerit să stau şi în casa în care fusese ţinut prizonier mareşalul Von Paulus, învinsul de la Stalingrad. Apoi am fost cercetat din nou pentru a se constata dacă nu sînt... cetăţean sovietic, această calitate revenind, potrivit legislaţiei sovietice celor ce avuseseră neşansa să se afle în Basarabia în anii 1940—'41. Eu nu mă număram printre aceia.

— Tot ce mi-aţi povestit va trezi desigur un mare interes pentru memoriile de lagăr pe care le-aţi încredinţat, aşa cum mi-aţi spus, Ligii pentru unitatea culturală a românilor de pretutindeni care intenţionează să patroneze şi o editură. Vă dorim mult succes şi putere de muncă în tot ce vă propuneţi să realizaţi.

Convorbire consemnată de BORIS BUZILĂ

Румыния.

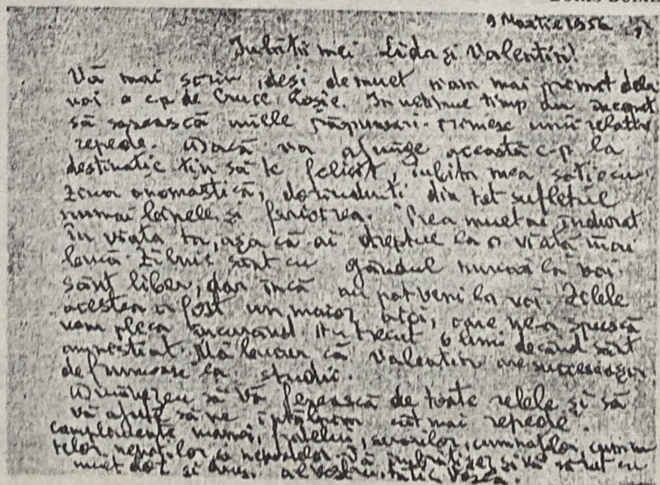
Общества Красного Креста и Красного Полумесяца СССР

Бесплатно
Franc de port

ПОЧТОВАЯ КАРТОЧКА
Carte postale

Кому (Destinataire) Lidia Ţepordei (Цепордей)
Куда (Adresse) Bucureşti str. Cornescu 44
Republica Populară Română

Отправитель (Expéditeur)
Фамилия и имя отправителя / Nom de l'expéditeur: Цепордей Василий Иванович
Почтовый адрес отправителя / Adresse de l'expéditeur: СССР

9 Martie 1956

Iubiţii mei Lida şi Valentin!

Vă mai scriu, deşi de mult n-am mai primit de la voi o c.p. de Cruce Roşie.

Asemenea cărţi poştale nu parveneau din Gulag. A fost o favoare acordată doar după plecarea de la Vorkuta, în timpul îndelungatului „purgatoriu" care a precedat reîntoarcerea în patrie.

REPRODUCERE DIN SUPLIMENTUL "ACASA" AL ZIARULUI "ROMANIA LIBERA"

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

DECLARAŢIE

Foştii deţinuţi politici români, care au supravieţuit închisorilor de exterminare comuniste, refugiaţi în Occident, declară următoarele:

Noi pornim dela evidenţa că "Declaraţia de independenţă americană", din 4 Iulie **1776, care a dus la prosperitatea unică a** Statelor Unite, conţine cea mai succintă şi inspirată formulare a principiilor democraţiei şi că ea conţine şi cheia redersării României.

Această declaraţie redactată de marele Thomas Jefferson, care a circulat în închisorile comuniste din România între anii 1948-1964, întreţinând flacăra speranţei, afirmă următoarele:

"Noi considerăm aceste adevăruri ca fiind evidente dela sine, şi anume, că toţi oamenii au fost creaţi egali, că ei au fost înzestraţi de Creator cu anumite drepturi inalienabile, între care se află dreptul la viaţă, la libertate şi aspiraţia la fericire: că pentru asigurarea acestor drepturi s'au instituit guverne din oameni a căror legitimă putere derivă din consimţământul celor guvernaţi; că ori de câte ori vreo formă de guvernământ se va abate dela aceste principii, poporul are dreptul de a o schimba sau de a o suprima,instituind un nou guvern bazat pe aceste principii şi **organizându-i** puterile în felul cel mai potrivit, pentru a înfăptui **siguranţa** şi fericirea tuturor."

Ion Iliescu, complice al lui Ceauşescu în distrugerea poporului român, a ajuns la conducerea României prin manipulări staliniste.

După ce a **manipulat** opinia publică mondială,în luna Decembrie 1989, (cu aşa zişii "terorişti", cu gropile comune şi tunelele subterane, cu procesul Ceauşescu), apoi cu faimoasa casetă video referitare la execuţia dictatorilor, **a organizat aşa zise "alegeri libere"**, cu o campanie electorală de pomină şi cu rezultatul scrutinului falsificat în mod samavolnic de către securitatea neîntrecută în dezinformare şi manipulare.

După alegeri, paranoicul Iliescu s'a crezut în drept să ia o măsură care a uimit pe Românii ce se **credeau eliberaţi** de **teamă**, a ordonat incendierea maşinilor Ministerului de Interne, apoi a trecut la uciderea şi schilodirea la lumina zilei a presupuşilor opozanţi, cu ajutorul minerilor şi al securiştilor deghizaţi. **Aceasta este o măsură unică în lume.** Iliescu, "Preşedintele ales", s'a comportat ca un adevărat terorist. El a pierdut pentru totdeauna încrederea poporului **român!** El are o singură cale de urmat: demisia imediată, pentru a reda ţării liniştea şi unitatea fără de care nu se poate realiza democraţia.

Să ia exemplu dela alţi comunişti din **nomenclatura ţărilor Europei de Est, care** au demisionat, spre cinstea lor, la prima contestare.

Numai Iliescu **procedează** ca şi Ceauşescu, cramponându-se cu dinţii de putere. Nu vrea el să tragă nici un învăţământ?

Conform principiilor "Declaraţiei de independenţă americane", poporul român are dreptul de a schimba sau suprima **actuala conducere românească, pentru** a înfăptui **"siguranţa şi fericirea tuturor"**.

Cerem eliberarea imediată a **deţinuţilor** politici în frunte cu Marian Muntreanu. Apoi, demisia urgentă a teroristului Ion **Iliescu, dictatorul care se consideră un nou "geniu al Carpaţilor", dar care, în nebunia** lui, întârzie intrarea României în **Europa.**

Sus inimile, Români!

Semnează 45 de deţinuţi politici

GEORGE BULUMETE

Am pierdut un om adevărat - modest, sincer, un prieten devotat, un suflet nobil, generos, un patriot desăvârşit. Soţ, părinte şi bunic înţelegător, iubitor şi mărinimos, George Bulumete şi-a făurit din casa lui o adevărată catedrală care încâta pe orice vizitator care îi trecea pragul. Acest om era un ţăran - aristocrat - bunul simţ, respectul şi spiritul său erau cu uşurinţă remarcate. George Bulumete era un credincios fervent prin însăşi natura, structura şi neamul său. Cu toate că părăsise România de tânăr, inima îi rămăsese acolo, aproape de apele Mării Negre, care îi scăldaseră tinereţea şi idealurile, aproape de fraţii şi sora lui, de mormintele părinţilor şi strămoşilor săi, aproape de suferinţa de veacuri a neamului românesc cu care se contopea întru totul, de suferinţa neamului care nu se mai sfârşeşte, de răstignirile şi morţii fără de sfârşit. George Bulumete a trecut în veşnicie, simplu, aşa cum a trăit, aşa s'a şi stins, ca o făclie ca să ardă de-a pururi în necuprins; desigur că acolo îi va regăsi pe toţi ai săi, dar aici, pentru noi care l-am cunoscut, apreciat şi iubit, a lăsat un mare gol şi o profundă durere. Consolarea noastră în general este însă că toţi plecăm pe acelaşi drum fără întoarcere, mai devreme ori mai târziu, atunci când clopotul eternităţii va bate pentru fiecare dintre noi. George Bulumete s'a pregătit, ca'n fiecare an, să fie prezent la Câmpul Românesc din Canada, unde era membru fondator şi suporter al ziarului "Cuvântul Românesc", apoi la sfârşitul lunii August să plece în România să-şi vadă fratele bolnav, sora şi nepoţii; dar Dumnezeu a vrut să nu se mai ostenească atât, ci să părăsească acest tărâm înnecat în durere, nedreptăţi şi patimi.

Cu câteva ore înainte de a părăsi viaţa aceasta, era vesel ca niciodată, că pleacă la Câmpul Românesc. Câteva ore mai târziu, aflam trista veste - despre acest prieten şi frate pe care nu-l mai aveam.

Numai Dumnezeu Işi cunoaşte tainele, numai El are grijă de vii şi de morţi, căci dacă noi suntem în trecere pe acest pământ, presărat cu păcate dar şi cu iubire şi frumuseţe, la El este sărbătoare şi odihnă veşnică.

Dumnezeule Sfinte, ridică vălul întunecat de pe sufletele noastre româneşti, îndurerate şi dă din vistieria Ta neamului nostru o clipă de lumină şi de înţelegere. Si-acum Doamne iartă-l şi primeşte-l la Tine pe robul Tău George Bulumete, pe bunul şi înţeleptul nostru prieten.

Gheorghe RĂDULESCU

CĂTRE FRAŢII NOŞTRI DIN EXIL

Societatea "Timişoara", fondată de scriitori şi gazetari participanţi la Revoluţia din Decembrie **este iniţiatoarea Proclamaţiei dela Timişoara**, care prin ideile ei generoase a avut şi are un mare ecou în ţară şi străinătate.

De asemenea, Societatea "Timişoara" a iniţiat Alianţa Naţională pentru Proclamaţia dela Timişoara, care a reuşit să reunească cea mai mare parte a forţelor democratice din ţară într'o unitate de **acţiune împotriva posibilităţii reinstaurării unui regim totalitar de tip comunist.**

Aşa cum ne-au arătat-o evenimentele din Ianuarie, Februarie, alegerile şi, în mod special, evenimentele din ultimele zile, acest pericol este real şi în acest **moment este periclitată nu numai fragila democraţie**, cucerită prin Revoluţie, ci însăşi societatea românească epuizată de aproape de jumătate de **secol de dictatură.**

Aşa cum se arată în punctul 12 al Proclamaţiei, noi nu blamăm în nici un fel pe cei care au fost nevoiţi să ia calea dureroasă a exilului, ci îi socotim fraţii noştri întru suferinţă. Ei au fost şi sunt din păcate catalogaţi de comunişti ca trădători şi vânzători de ţară. Opinia noastră este exprimată în Proclamaţia dela **Timişoara:** "După căderea dictaturii au fost invitaţi în ţară toţi Românii plecaţi în exil, pentru a pune umărul la reconstrucţia României. Unii s'au şi întors, alţii şi-au anunţat intenţia de a o face. Din păcate, instigaţi de forţe obscure, s'au găsit şi oameni care să hulească pe exilaţii întorşi, să-i **califice** trădători, să-i **întrebe tendenţios** ce au mâncat în ultimii zece ani. Este o atitudine care nu ne face cinste. In disperarea care ne-a stăpânit în ultimii patruzeci de ani, poate că nu a fost Român căruia să nu-i fi trecut prin minte măcar o dată, să scape de mizerie luând calea exilului. Mulţi dintre Românii aflaţi astăzi departe de ţară au plecat **după persecuţii politice** şi chiar după ani grei de închisoare. Ar fi ruşinos din partea noastră să-i hulim şi noi cu vorbele activiştilor comunişti de odinioară. Exilul românesc înseamnă sute de profesori eminenţi care predau la cele **mai mari universităţi** din lume, mii de **specialişti** preţuiţi la cele mai puternice firme occidentale, zeci de mii de muncitori calificaţi pe tehnologiile cele mai avansate. Să fim mândri de ei şi să transformăm răul în bine, făcând din trista şi dureroasa diasporă românească o forţă înnoitoare pentru România. Timişoara îi aşteaptă cu dragoste pe toţi exilaţii români. Sunt compatrioţii noştri şi, azi mai mult ca niciodată, avem nevoie de competenţa lor, de europenismul gândirii lor şi chiar de sprijinul lor material. De asemenea, cultura română va fi întreagă numai după ce se reintegrează în ea cultura din exil."

Din păcate, acest exod al populaţiei româneşti continuă, ceea ce dovedeşte că totalitarismul nu a dispărut din România. Facem un apel la toţi Românii aflaţi în străinătate să fie alături de noi nu numai cu gândul, pentrucă ştim că aceasta o fac, dar şi prin fapte. Fiţi cât mai uniţi, nu uitaţi că sunteţi Români şi faceţi tot ce puteţi să determinaţi străinătatea să înţeleagă ce vrea de fapt poporul român, să-i convingeţi să ne sprijine în lupta noastră pentru democraţie şi o viaţă mai bună.

Faceţi acest lucru dacă vreţi să puteţi afirma cu capul sus că sunteţi Români.

Societatea "Timisoara"

SCRISOARE DESCHISĂ D-LUI ION ILIESCU, PREŞEDINTE AL ROMÂNIEI

Domnule Preşedinte,

Am aflat cu groază şi dezgust ce au îndurat studenţii deţinuţi la Măgurele. Tineri în care neamul nostru îşi pune **speranţa, crema României de mâine, au fost bătuţi şi** schiloditi de mardeiaşii de sub ordinele dumneavoastră. Guvernul pe care îl conduceţi se teme oare în aşa măsură de gândul viu că a ajuns să îşi facă o specialitate din fracturarea craniilor? Ales cu o majoritate zdrobitoare, ne aşteptam ca el, în fine, să renunţe la patima zdrobitului.

Metodele la care recurgeţi şi-au pierdut eficacitatea, Domnule Preşedinte, şi sunt dispreţuite în acest sfârşit de mileniu. Nu vă mai bizuiţi pe ele, că faceţi România de ocară pe degeaba. **Era** splendidă în Decembrie, ca o Victorie **înaripată: De ce vreţi să o transformaţi acum în paparuda Europei?**

Săptămâni de-a lungul, cei a căror singură vină este că nu sunt de acord cu dumneavoastră au aşteptat în van să vă vorbească. Poate mai este încă timp să lăsaţi bâta, Domnule Preşedinte, şi să încercaţi să le răspundeţi omeneşte. In numele ţării de care ne leagă un dor nestins, vă rugăm să acceptaţi de urgenţă dialogul ce ar mai putea -o readuce în sânul lumii civilizate.

Cu mulţumiri anticipate,
Ion Toma, Preşedinte
Vasile Constantinescu, Prim Vicepreşedinte
Len Lutic, Vicepreşedinte
George Gorda, Vicepreşedinte
George Căldăraru, Vicepreşedinte
Anton Soare, Secretar şi **redactor al scrisorii**
Sandy Lutic, Trezorier

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

GRĂDINARII TOVULUI YO-YO ILIESCU

Recapitulări:

13 IUNIE: Din partea președintelui României: "Ne adresăm tuturor forțelor democratice ale țării, care și-au dat votul pentru libertate și stabilitate în România, cu chemarea de a sprijini acțiunea de lichidare a acestei rebeliuni legionare, de a conlucra cu forțele de ordine și cu armata, pentru restabilirea ordinei, izolarea și arestarea elementelor extremiste, care trebue aduse în fața justiției, pentru a da socoteală de cele comise."

(Notați: minerii n'au fost pomeniți, dar guvernul le-a pus la dispoziție trenuri, camioane, bâte, răngi etc. plus că le-a oferit casa, masa pe timpul vizitei de lucru, făcută în București)

15 IUNIE: Vorbind dela înălțimea balconului: "Dragi mineri, țin să vă mulțumesc din nou, pentru spiritul vostru de solidaritate și PENTRU TOATE CATE ATI FACUT IN ACESTE ULTIME ZILE (Sublinierile noastre), și în general, pentru atitudinea voastră de înaltă conștiință civică".

20 IUNIE: vorbind tot despre mineri, dela înălțimea "postului" de președinte al țării:

"Din păcate, în zilele de 14 și 15 Iunie, în procesul de restabilire a ordinei publice s'au înregistrat excese, violarea unor instituții, a unor sedii de partide, molestări ale unor cetățeni care nu aveau vreo legătură cu evenimentele din perioada precedentă. Ne disociem fără echivoc de toate acțiunile care au ieșit din cadrul legal."

Recent: într'un interviu acordat televiziunii italiene, care a fost reluat de TV-București, dl. Iliescu a explicat, foarte serios, că minerii au venit "de fapt, pentru a suplini grădinarii bucureșteni. In acest scop, ei au săpat și au pus flori în Piața Universității"! ("România Liberă").

Nu ne va mira, dacă mâine dl. Iliescu va jura c'a văzut, cu ochii lui, cum agenții capitaliști, au debarcat cu submarinele în mijlocul minerilor, apoi, deghizați ca mineri, au devastat Bucureștiul.

Cine spune că YO YO-ul Președinte n'are imaginație?

PRIN OCHELARII ALTORA

Scormonind gândurile celor care au văzut pentru prima oară Statuia Libertății și Câmpul Românesc:

Profesorul Apostol Stan, cercetător științific dela Institutul de Istorie Nicolae Iorga: "Am auzit despre Câmpul Românesc și bune și multe rele, dar am ocazia acum să mă conving de adevăr, că oamenii sunt pătrunși de puternice sentimente românești."

Ziaristul Tudor Octavian, dela săptămânalul Flacăra: "Nu e praf!"

Profesorul Nicolae Popinceanu dela Institutul politehnic din Iași: "Curățenie și risipă de mâncare. Păcat că marea majoritate a Americanilor vorbesc doar o singură limbă."

Dr. Todireanu (Iași): "Suferearn de bronșită, dar aci m'am vindecat, nu e praf și n'aveți anotimpuri. Găsești de toate, iar în magazinele alimentare am văzut varză împachetată!"

ÎNTRE DOUĂ MINUTE ȘI JUMĂTATE DE ORĂ

Când Japonezii au atacat Pearl Harbor, un canal de radio american și-a pus floare la căciulă: transmisese știrea după 2 minute dela începerea războiului între Japonezi și Statele Unite și cu 27 de secunde înaintea celorlalte posturi de radio.

"Rompres"-ul fesenist, fost "Agerpres"-ul ceaușist, a transmis știrea că minerii au găsit, la sediile partidelor de opoziție, arme de foc, bani falși, stupefiante etc., nu cu o întârziere de două minute, ci cu o jumătate de oră mai înainte ca minerii să ajungă la sediile partidelor istorice!

ZI AMARĂ 25 IULIE

Am pierdut doi dragi prieteni;

Ghiță Bulumete.

Era în drum cu avionul, dela Florida către Câmpul Românesc din Hamilton. Un atac fatal de inimă l-a oprit de a fi alături de cei dragi ai lui.

Cornel Popa.

Pe când pedala cu bicicleta, pe un drum de țară, din vecinătatea orașului Detroit, Michigan, a fost zdrobit de o mașină.

Am pierdut doi dragi prieteni!

Doi veterani încleștați în lupta pentru dezrobirea neamului.

Ne-am despărțit de ei trupește, dar sufletește ne vom întâlni printre ramuri și pe cărările umblate ale Vetrei și ale Mănăstirii "Sfânta Maria", de lângă Vatră.

"AMÂNAREA" PROCESELOR

O metodă ca publicul să piardă interesul în procesele intentate contra criminalilor este întreruperea procesului pe motiv că apărarea sau acuzarea n'au avut timp să-și prepare dosarele. Amânările au ca scop ca publicul să se plictisească de atâta așteptare și să nu-i mai intereseze dacă criminalii vor fi achitați.

ACEI OAMENI MINUNAȚI ȘI MICA LOR PATRIE

—Dr. Trifan CONSTANTIN—

Sunt 12 ani de când pribegia mi-a călăuzit pașii spre continentul de peste ocean, spre țara liman al libertății și alinării suferințelor psihice, morale și fizice, îndurate în purgatoriul criminal comunist, care a înlănțuit în fiare și lanțuri o țară liberă, bogată, mândră și respectată în lume.

Sunt ani în care întreaga-mi ființă și suflet a sângerat nostalgic dorul drag al meleagurilor părăsite deliberat, pentru a-mi potoli setea de libertate, democrație și demnitate, sugrumate de clica de ticăloși și călăi. Picuri de lacrimi amare mi-au străbătut obrajii în nopți târzii cotropite de gânduri triste sau de speranțe deșarte, când singur, despărțit de cei dragi ai mei, smuls din pământul scump al patriei, am fost ca o frunză dezlipită de trunchiul ei și purtată la întâmplare pe tărâmuri străine, între oameni străini, cu mentalități și obiceiuri străine de neamul meu.

Dacă aș totaliza azi orele de refugiu interiorizat, în care mă retrăgeam și mă desprindeam de tot ce era în jurul meu, retrăind un vis cu ochii deschiși în care imagini fixate pe retina minții mele mă purtau spre munții falnici ai Carpaților, pe care i-am străbătut cu piciorul în lung și lat, spre poienele cu flori de munte, spre pădurile întunecate de coroane dese ale brazilor și stejarilor, martori muți ai tragediei unui neam, ce parcă voiau să ascundă și să apere comorile de frumusețe ale țării mele, spre râurile de munte unde păstrăvi jucăuși săreau în aer după musculițe și spre dealurile mănoase pline de vii și pomi fructiferi, aș crede că anul a avut 100 de zile mai mult.

Dar iată că visul dorit și trăit de atâția ani s'a conturat brusc și într'o manieră de surpriză, care parcă a deschis un capac în care arcul biologic al ființei mele, încolăcit de ani de suferințe, necazuri, greutăți, dorințe neîmplinite și reverii, s'a relaxat destinzându-se.

Invitat de D-l Zahu Pană la "Câmpul Românesc dela Hamilton-Canada" am pășit sfios în iarba unui careu, unde pe o latură stângă străjuită de o linie de brazi frumoși, fluturau stindardele Canadei, României și Statelor Unite, iar pe cealaltă parte o serie de căsuțe miniaturale lipite de o pelotă sau un trailer, locuințe ale harnicilor făuritori ai câmpului, dădeau un aspect inedit locului. Căzuse deja seara și am intrat în sala mare festivă a acestui câmp, unde am fost prezentat acelora care erau acolo de câteva zile. Cuvintele nu pot să zugrăvească acel moment în care am luat contact cu acei oameni minunați, primitori, senini cu privire de caldă prietenie, binevoitori și respectuoși, am simțit din prima clipă că (acum, aevea) sunt în ambianța țării mele.

Noaptea am ieșit afară din pelota unde eram găzduit și într'o liniște ce parcă îți dădea senzația unei imensități de verdeață, a unei pajiști din munții SURU-Făgăraș, cu picioarele ude de o rouă răcoritoare ce parcă transfuza viața vegetației încinsă de o zi foarte călduroasă, sub razele unei luni ce își începuse ciclul de reîntregire, mi se părea că ramurile plecate ale copacilor în timpul zilei se ridicau semețe sub ochii mei, am stat nemișcat multă vreme trăind intens clipa de bucurie sufletească. Dimineața, când noaptea se îngâna cu ziua, am fost din nou afară atras de corul cântăreților pădurilor, orchestrat parcă de o mână nevăzută, prin roua în care sclipeau bobițe de diamante am pornit în recunoaștere. Clădirea mare a centrului cu atenansele ei, situată pe o mică ridicătură de pământ, la care ajungi cotind și aplecându-te printre arțari de Canada, platani, stejari și fagi, ce parcă și-au dat crengile mână în mână alcătuind un umbrar natural sub care mese curate te îmbiau să te așezi o clipă pe care apoi să nu o uiți toată viața. In fața vestică a clădirii pornește o pantă cu o iarbă groasă, ca un covor persan, unde se află o troiță frumoasă ridicată în memoria poetului Cotruș, iar în stânga, la liziera de brazi bustul lui Eminescu. Panta coboara până la o zonă cu salcii plângătoare, unde spre surpriza mea, curgea un râușor în meandre line. Am stat pironit sub o salcie ce parcă mă ascundea privirilor și am ascultat susurul lin al apei și țâțâitul cosașilor în iarbă. Ridicând ochii, pe malul drept, legat de un podeț frumos șerpuia o cărăruie urcând spre o nouă surpriză pentru mine, până la o mică capelă zidită între niște pietre masive, clădită de acești oameni minunati ca un mic schit din munții noștri, iar pe una, din stânci, o cruce de piatră, și în fața ei, pe 4 stâlpi, două clopote. În fața unui altar cu icoane m'am oprit și m'am închinat mulțumind lui Dumnezeu că mi-a dat bucuria pentru care am tânjit 12 ani. Dela capelă în sus, spre muchea unui deal era o pădure virgină, iar pe coamă, brazi argintii, canadieni.

Covârșitoarea putere magică a naturii m'a țintuit acolo a vreme și mi-a umplut inima de marea bucurie a retrăirii unor timpuri rămase acolo în sufletul meu. M'am gândit în acele clipe că și acești oameni au trăit probabil aceleași stări sufletești, aceleași doruri și nostalgii ca și mine și au căutat și ales acel loc care, geografic, întruchipează meleagurile dragi, rămase departe. Numai niște ființe ce nu au uitat atavicele atracții ale naturii și pământului nostru, au putut afla și crea acea splendidă țărișoară în miniatură cu toate dorurile ei naturale în plin continent canadian.

Dar mai presus de toate, acestor oameni minunați, care, printr'o muncă de titani, au creat acest coltișor de țară căruia i-au dat viață cu dărnicia lor sufletească, li se cuvine o înălțătoare laudă. După ore de muncă zilnică, se adunau aici lucrând în toate weekend-urile și cu mâinile și brațele lor au muncit fără preget până la înfăptuirea finală a acestui câmp. Numai cu o mare dăruire sufletească, au păstrat în inimile lor neintinată nostaligia plaiurilor românești printr'o dăruire totală, până la abnegație, au muncit și muncesc zi de zi, mai ales în timpul verii și al serbărilor.

Acest câmp românesc al cărui centru cultural a primit un nou botez numindu-se "Nae Ionescu", este una din cele mai mari realizări românești din exil. Acolo s'a clădit și cimentat acea structură națională indestructibilă, fără fisuri, fără șovăieli, îndoieli sau suspiciuni, manifestări care au distrus toate alte încercări de reuniune românească din America.

Toate laudele și cinstea acestor oameni minunați care oferă sincer și cu largheță renumita ospitalitate românească.

In această vară, la acest câmp, s'au sărbătorit 100 de ani dela nașterea filosofului Nae Ionescu și 50 de ani ai exilului românesc. Au vorbit mulți Români ce fac cinste exilului ca: Prof N. Iliescu, Prof I. Halmaghi, Eugen Popescu, Zahu Pană și Stan Apostol din Bucuresti dela Inst. "N. Iorga". La ordinea zilei a fost și dezbaterea evenimentelor din țară, de lupta studenților și tineretului la care au fost de față ca invitați; și studentul în anul IV - dela Politehica din Timișoara Dorian Popescu și Studentul Nicu Popescu din Montreal, cât și reporterul Octavian Tudor dela revista "Flacăra" din București.

Săptămâna festivă s'a încheiat Sâmbătă 4 August cu un banchet bine organizat de doamnele din acest câmp și apoi ceremonia de coborîre a drapelelor când în cor s'a cântat: "Cu noi este DUMNEZEU".

Am dedicat, în semn de respect și dragoste, acestor oameni o poezie.

VISUL DRAG

Trăiesc din plin acum speranța unui vis,
ce l-am păstrat adânc în sufletu-mi închis,
și l-am purtat într'una pe drumul pribegiei,
l-am legănat mereu cu gândul nostalgiei.

L-am regăsit aici, în câmpul românesc,
și-am înțeles din nou ecoul strămoșesc,
el s'a'nălțat semeț din inimi care bat,
pulsând în vine-un sânge, rămas neîntinat.

Credința unor bravi va fi o mărturie,
c'au înfruntat furtuni, răbdând cu vitejie,
căci gândul lor a fost a țării "Libertate"
și viața și-au jertfit, mergând până la moarte.

Ei vor lăsa în urmă un falnic jurământ,
ce tineri va lega cu tainic legământ,
să ducă înainte al țării tricolor,
și să zidească-o țară mai mândră'n viitor.

6 August 1990

Dr. Trifan Constantin

MICA PUBLICITATE

Anunturile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

CĂSĂTORII

* Divorțată, 29 ani, drăguță, blondă, de profesie economistă, vorbesc româna și ungara, fără copii, interesat a face cunoștință cu o persoană serioasă. Răspundeți la adresa: Lia, P.O.B. 32337, Jerusalim, 91322 Israel.

* Româncă, 18 ani, doresc să corespondez în vederea căsătoriei cu o persoană cu situație stabilă în U.S.A sau Canada. Scrisorile pot fi trimise la adresa: Mărculescu Anda, Linderstrasse 11, 7016, Gerlingen RFG.

* Florescu R. Sofia, 55 ani, Românca, de profesie medic, ochi verzi, șatenă, păr scurt, fără semne particulare, 1.63 m înălțime, 66 kg., iubitoare de sport și muzică, dorește cunoștința unui domn între 55-70 de ani în vederea căsătoriei. De preferință intelectual. Răspunsuri la adresa: Florescu Sofia, Str. Predeal 6, 3400 Cluj, România.

* Medic generalist, 1,78 m înălțime, de 32 de ani, foarte frumos și elegant, interesat în căsătorie cu o tânără asemănătoare până la 32 de ani. Răspunsuri la adresa: Vasilaș Ioan, str.Rehov Mendele 4-3, Rehovat, Israel.

* Românca, 18 ani, brunetă, ochii verzi, 1,68 m înălțime, 53 kg. dorește corespondență cu Români stabiliți în U.S.A., Canada sau Australia. Răspunsuri la adresa: Ciobanu Carmen, Micro 38, Str. Cioarei 10, Bl. N 18, Apt. 71, Sc. 3, Galați 6200, România.

* Român, baptist, 40 de ani, de profesie șofer mecanic, sănătos, nefumător, nealcoolic. Dorește să facă cunoștință în vederea căsătoriei. Răspunsuri la adresa: Rojdas Mihai, Hauptstr. 30, 5439 Oberrod, Westerwald R.F.G.

*Tânără din România, brunetă, înaltă, prezentabilă, vorbeste curent engleza, de profesie inginer constructor, doreste căsătorie cu intelectual 35-45 ani, stabilit în Canada. Răspuns la redacție, pentru Ani.

*Văduvă, 41 ani, caut partener în vederea căsătoriei. Aștept răspuns la adresa: Angelika Hedwiege Bialokur, Hainweg 11 - 5439 Rennerod, Westerwald, West Germany.

MARIA COJOCARU

Consultant de familie
-Family Counselor-

CIMITIRUL ROMÂNESC

GLEN OAKES MEMORIAL GARDENS

9th Line, Mississauga, Ont

Tel: (416) 820-6468 (416) 842-0720

ANUNȚĂM
DESCHIDEREA CABINETULUI MEDICAL

DR. JACOB SWEIDAN

-TUSTIN MEDICAL CENTRE, SANTA ANA-

Santa Ana - Tustin Medical Center
801 N. Tustin Ave. Ste. #305
Santa Ana, CA 92705
Tel: (714) 571-0301

Adult Medicine • Pediatrics • Neonatology

Medicină generală, pediatrie, subspecialitate:
NEONATOLOGIE

Cabinetul este echipat cu E.K.G., Spirometry, Laborator, Mese de tratament computerizate
VORBIM ROMÂNEȘTE
ACCEPTĂM MEDICAL, MEDICARE ȘI ORICE ALTĂ ASIGURARE

FLORIDA

MARYDeROSA
REAL ESTATE INC.

Vă oferă: CASE, MOTELE, HOTELURI, MAGAZINE, RESTAURANTE,

în scopul unei eficiente investiții într'o zonă deosebit de frumoasă și liniștită, situată între două centre importante:

MIAMI - FORT LAUDERDALE
-MARIANA HUS-

TELEFON: (305) 925-7784, orele: 10.30 AM - 8.30 PM
(305) 456-7277, orele: 8.30 AM - 10.30AM

A&A ROOFING AND CONTRACTING CORPORATION

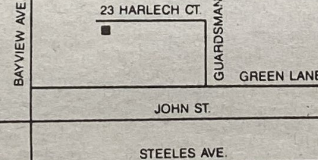
P.O.Box 538 Martinsville, New Jersey 08836
Tel:(201) 271 1344

Companie specializată în construcții de acoperișuri, angajează muncitori necalificați sau calificați, cu sau fără experiență, inclusiv noi veniți, dornici de a-și câștiga existența sau a căpăta experiență.
Cei interesați, sunt rugați să telefoneze la Adam Alb, tel. (201) 271-1344 sau să scrie la adresa de mai sus.

HENDRIX AUTO-BODY & SERVICE

COSTICĂ UNGUREANU

RESTAURARI DE MASINI DE LUX SI ANTICE
* MANOPERA SISTEM EUROPEAN
* RESTAURARI COMPLETE
* SASIURI
* LUCRARI LA CERERE
*LUCRU DE CALITATE PENTRU COMPANII DE ASIGURARE
*SUDURA SI ANTIFONARE
*VOPSIRE DE CALITATE DUPA PROCEDEE TEHNOLOGICE EUROPENE
* ESTIMARI GRATUITE

23 Harlech Court, Thornhill, Ont
Tel:(416) 764-3751 Fax:(416) 764-1923

TEC, EUROPEAN CONNECTION INC.

TEL: (416) 463-6000
ADDRESS: 1808 DANFORTH AVE.
TORONTO, CANADA M4C1H8

FAX: (416) 463-7990

DORIȚI SĂ PETRECEȚI UN CONCEDIU PLĂCUT ÎN ROMÂNIA ?
VĂ OFERIM
BILETE DE CĂLĂTORIE SUB $1000
ÎN SEZON DE VARĂ

POSIBILITĂȚI DE A PETRECE CÂTEVA ZILE PE LITORALUL ROMÂNESC ȘI POIANA BRAȘOV
CIRCUITE

TORONTO - BUCURESTI dela	$ 839.00
MONTREAL - BUCURESTI	$ 839.00
HALIFAX - BUCURESTI	$ 1039.00
VACOUVER - BUCURESTI	$ 1300.00
EDMONTON - BUCURESTI	$ 1238.00
TORONTO - FRANKFURT dela	$ 590.00
TORONTO - LONDRA	$ 490.00
FRANKFURT - BUCURESTI	$ 150.00 O/W
LONDRA - BUCURESTI	$ 170.00 O/W

LOS ANGELES $ 299.00 - JAMAICA $ 199.00 - FLORIDA $ 199.00

ÎNCHIRIERI DE MAȘINI
ÎN GERMANIA, AUSTRIA, IUGOSLAVIA ȘI ROMÂNIA
BILETE PLĂTITE ÎN AVANS BUCUREȘTI-TORONTO

TELEFONAȚI:
CORNELIU SANDRU (416) 463 6000 TORONTO
VĂ MULȚUMIM!

CPE-IȘTII AU DESCOPERIT DREPTURILE UMANE

A început la București procesul celor 24 de membri și membri supleanți din Comitetul Politic Executiv (CPE). Ei sunt acuzați de genocid. Cei 24 sunt numai 21, deoarece trei s'au declarat bolnavi. Ei vor fi judecați separat.

Ne oprim la declarațiile acuzaților și ne pare bine că s'au reîncarnat în apărători ai drepturilor umane, arătând că, sub regimul tovarașului Iliescu, se comit "încălcări grave ale drepturilor personale, arestări fără temei legal, o justiție 'nedemocrată" (Libertatea, 24 Iulie)

D. Dumitru Popescu (zis și Dumnezeu), autorul discursurilor tovului Nicolae, a descris, cu talent, mirosurile pestilențiale din celule, despre sobolani, gândacii și țânțarii care îi tortureazâ talentul etc... "Avem nevoie de condiții omenești de viață."

Alte plângeri, din partea altor fruntași ai CPE-ului: Celulele sunt mici și n'au unde să se plimbe, apa nepotabilă sunt obligați să o bea la mâncarea...necomenistibilă etc.

Inculpații au mai descoperit că au fost arestați ilegal, că li s'au luat declarații sub presiune psihică, necunoașterea dosarului, lipsa de probe incriminate, lipsa de contact cu avocații și alte "grave știrbiri ale drepturilor umane."

Abuzuri de care n'a auzit nimeni până azi în România!

D. Ioan Totu s'a oferit să ajute "justiția în descoperirea adevărului...". O amenințare gravă, la care adaugă acuzația: "In nici un stat democrat nu se aresteazâ conducerea unui partid." Felicităm iuțeala cu care Dl. Totu et Co. au învățat democrația!

Cu toate neplăcerile din celule, fosta "elită" conducătoare a RSR-ului trebue să fie recunoscătoare prietenului președinte: Ei n'au fost vizitați de mineri.!

EUROPA LIBERĂ LA BUCUREȘTI?

In Parlamentul Român, deputatul Liviu Mureșan (FSN) a propus: "...autoritatile române să întreprindă demersurile necesare în vederea înființării și funcționării într'un cadru legal, instituționalizat a unui birou pentru România a postului de radio "Europa Liberă" ...cetățeanul român trebue să dispună de surse alternative de informații..."

ȘTIRI DIN ȚARĂ

DIN 30 ÎN 30 DE ZILE

PĂI ȘTIȚI VOI, FA, CU CINE VORBIȚI?

FA, sunt țările din Apusul Europei, iar vorbărețul e dl Adrian Năstase, noul însărcinat cu afaceri străine.

Dl. Năstase, cu epoleți de ministru, a dat mapamondului o lecție de geopolitică: România este buricul Europei.

Intr'un interviu acordat agenției Reuter, purtătorul de cuvânt al calfelor Iliescu-Roman a început să se umfle ca un dirijabil.

Cum îndrăzniți, voi FA, să ne aruncați pe două bețe din sânul marii comunități europene?

Stiți voi, MA, că și noi suntem europeni?

Corect: România este geograficește în Europa, economicește în Abisinia iar pe scara civilizației am ajuns la "Epoca Bâtei", ce se poate plasa înaintea Epocii Paleolitice.

Curajosul Do'n Ministru, "Stii tu, mă, cine sunt Eu?" a pornit la atac:

"Dacă România va fi ținută la distanță, ea va trebui, pentru a supraviețui, să-și creeze legături cu alte locuri și spații, ceea ce nu cred să fie bine pentru legăturile economice sau pentru stabilitatea politică europeană." Sau ia-l de pe mine că-l omor.

E greu să ghicești cu cine ar dori să se "înnoade" dl. Năstase? Desigur nu cu dl. Gorbaciov, care-i ocupat să vândă votcă, și nici cu Tirana unde a început să fiarbă mustul.

O altă amărăciune a FSN-ului exprimată de "însărcinatul cu afaceri străine" e că presa vede, fotografiază și scrie.

Dl. "Stii tu cu cine vorbești?" vine, cu a nu știu câta explicație inedită a evenimentelor din 14-15 Iunie:

N'au fost golani, securiști sau legionari cei care au comis crimele, ci bișnițarii din Piața Universității, supărați pe actualul regim că le-a înțărcat afacerile.

Nu cerceta aceste explicații, că ești Fesenist de le înțelegi.

ZOIȚICA ELIBERATĂ

Adorabila și răsfățata fetiță iubitoare de cățel și cățeluși, matematiciana Zoe a fost eliberată.

Dosarul odraslei ceaușiste trebuia de mult închis. Zoițica nu poate fi acuzată de genocid și nici măcar de prostituție.

Vinovăția ei stă în poșetă unde s'au găsit circa $100.000, mărunțiș pentru a cumpăra biscuiți celor doi cățel.

Câți ani de pușcărie erau garantați cetățeanului prins cu o bancnotă de $5 ori $10?

Zoițicăi și celor doi frați trebue să li se aplice aceleași legi de care se bucurau Românii în "Epoca de Aur".

Sunt zvonuri că Zoițica a fost eliberată datorită intervenției fostului admirator Petru Roman, actualmente metamorfozat în prim ministru. Gurile rele spun că s'ar fi încheiat și un târg:

Libertatea plus dolari pentru biscuiții cățeilor, dacă Zoițica va da informații la ce bănci și-a pitulat tăticu' economiile.

Notăm sistemul democratic de aplicare a legilor:

Se eliberează și cei bătuți și închiși pe nedrept odată cu cei care au jefuit țara: Marian Munteanu și Zoe Ceaușescu.

ȘI-A ARĂTAT.... CULTURA

Istoricii literari Nicolae Gheran și Barbu Cioculescu au fost recomandați de colectivul "Muzeului Literaturii Române" pentru funcția de director.

Dl. Andrei Pleșu, Ministru culturalnic, l-a preferat pe dl. Dan Petrescu, fost comunist supărat pe Ceaușescu.

PERICOLUL PRESEI

Polițiștii n'au găsit nici un securist vinovat de crimele comise la Cluj în timpul revoluției.

Revista "Paris Match" a publicat niște fotografii, dând și numele securiștilor obosiți de a trage în mulțime.

Unii din cei identificați au fost arestați. Intelegem plângerea autorităților: vinovați de crimele din țară este presa străină.

PREGĂTIRI PENTRU OLIMPIADĂ

Comitetul Olimpic american și cel român s'au înțeles asupra schimbului de informații referitor la marketingul sportiv, medicina sportivă cu accent pe doping și antidoping, etc.

LIBER DAR CU EXCEPȚII!

E vorba de noua lege vamală: "Persoanele fizice pot să introducă în țară bunuri fără plata taxelor vamale, cu excepția... Automobile, piese de schimb, aparate de filmat, aparate de înregistrare și proiectare, antene pentru recepționare, amplificatoare de sunet, aparate de copiat și multiplicat, arme, muniții, covoare, mochete, stație de radio emisie-recepție, etc. etc.

Poți avea, pe timpul sederii în țară, un aparat de fotografiat, casetofon, dar cu limită la numărul filmelor, casetelor, etc.

In general taxa vamală este 30% din valoarea articolului.

Plătești vama la tot ce aduci, "cu excepția" la: 200 de țigarete, 2 litri băuturi alcoolice (22 grade) și 4 litri de bere.

Cu aceleași articole poți pleca din țară fără să plătești vamă.

REACADEMIZAREA ACADEMIEI

La început a fost "Academia Româna", în 1948 am avut "Academia Republicii Populare Române", urmată de "Academia Republicii Socialiste România", Cu molecula savantă... Leanța din Scornicești.

In ultima perioadă"... unui număr însemnat de membri ai Academiei li s'a retras această calitate, cei ce s'au autoexilat au fost radiați din analele Academiei, sau, la fel de grav, forumul Academiei a refuzat să-i primească în sânul ei pe câtiva exponenți ai științei, culturii și artei naționale pentru nesupunerea la dogma comunistă." ("R.L.", 12 7)

"A.R." a hotărît: "...se consideră de drept membri sau membri corespondenți ai Academiei Române, așa cum figurau în 1948, când li s'a retras în mod abuziv această calitate (73 de membri)

Sapte personalități au devenit post-mortem membrii Academiei: Constantin Brâncuși, Mircea Eliade, Constantin Noica, Mircea Florian, Ioan Moraru, Marin Preda și Nichita Stănescu.

A fost decernată calitatea de "Membru de onoare" al Academiei la 29 de personalități printre care: Regelui Mihai, Prințului Nicolae, Episcopului grecocatolic Iuliu Hosu, Iuliu Maniu, etc.

Membrii corespondenți, în număr de 10, care au părăsit țara, sunt repuși acum în drepturi (doi au murit).

NOMENCLATURA CONTRAATACĂ

Nu direct, ci prin "schimbul doi", compus din copii, nepoți, veri, cumnați, gineri și nurori infiltrați cu nonșalanță (nici usturoi n'au mâncat...), în noile structuri de putere și influență atât ale guvernului, cât și ale opoziției. Nu s'ar putea spune că n'au școală! (Libertatea, 23 Iulie, pg. 1-a).

EXCEPȚIE LA INFLAȚIE

S'au scumpit toate: pâinea, benzina, hârtia, alimentele, cu excepția telefonului pe care Ceaușescu îl speculase la limită.

Taxa exorbitanță, 1500 lei (leafa pe o jumătate de lună pentru instalare) a fost redusă la 800 lei.

Mutarea telefonului, dela 800 lei la 400 lei. Convorbirile locale și internaționale sunt nelimitate.

Dela 6 p.m. la 6 a.m., tariful interurban e redus 50%.

ZAHĂR OTRĂVIT?

Consiliul de coordonare a activității portului Constanța, aduce la cunoștința publicului--prin intermediul ing. Ionel Nicolae-- ca zahărul din Cuba:... "să nu-l mai întrebuințeze ca aliment sau la prepararea lichiorurilor din fructe, acesta fiind dăunător sănătății (conține un mare procent de compuși etilici și alte substanțe nocive)". Patru vapoare cu zahăr cubanez au fost descărcate recent în portul Constanța. (Rompres).

ÎNTORȘI CU FORȚA DIN SUEDIA

Opt tineri români (17-18 ani) care au participat la un turneu de handbal disputat în Suedia, au cerut azil politic.

Tinerii, care aparțin minorității maghiare, au declarat că sunt oprimați și n'au nici un viitor în România. Autoritățile suedeze au judecat fiecare caz în parte, dar au refuzat cererile afirmând că este vorba de condiții sociale și nu politice.

După ce apelul a fost respins, sportivii au cerut să fie repatriați în Ungaria, dar și această cerere le-a fost refuzată.

Până la urmă, tinerii au fost expediați la Copenhaga, Danemarca, unde îi aștepta un avion Tarom.

S'AU ÎNTORS CU COADA'N JOS

O delegație FSN-istă, compusă din Adrian Sârbu, secretar de stat; Vasile Voloseniuc și Vladimir Soare, dela Banca Română de Comert Exterior, au venit la Washington ca să cucerească America.

Au crezut, la inspirația unui "lobist" profesionist, Joseph Seroussy, că pot aranja împrumuturi și încheia tratate comerciale fără a da cont de ce se întâmplă în țară: sugrumarea drepturilor umane, maltratarea tinerilor din Piata Univeristății, etc.

Cum Ambasadorul american la București n'a fost informat de scopul plimbării peste Atlantic, ei au venit, s'au întâlnit în pripă cu câțiva legiuitori americani: bună ziua și la revedere.

"Ne-am trezit cu delegația la Washington, fără a ști nimic despre scopurile vizitei și cu cine anume dorește să ia contact" a declarat un purtător de cuvânt al guvernului din Washington.

Cei trei "mineri" trimiși ca să restabilească ordinea economică revoluționară, erau foarte modești:

Conform "lobist"-ului J.S. ei doreau: un credit de un $1 miliard, clauza Națiunii celei mai favorizate, și pregătirea unei vizite oficiale, cu covor roșu, d-lui Prim-ministru Petre Roman.

In loc de dolari și covor roșu, autoritățile americane i-au informat că se află în posesia unor dovezi clare că poliția și securitatea și-au incendiat propriile vehicule pentru a furniza d-lui președinte Iliescu motivul de a chema minerii și distruge fizic pe cei care se opuneau "democrației de tip nou".

23 August fără "23 August"! Firma dela colectivul "23 August" din București a fost, în sfârșit, dată jos.

••

Cazurile de holeră, năvălirea minerilor, șoselele proaste, situația neclară din Orientul Apropiat, serviciul prost, lipsa de mâncare, etc. toate au redus aproape la zero numărul turiștilor în România.

••

Foștilor securiști, încadrați în Serviciul Român de Informație" li s'au schimbat adresele. Pentru a nu fi recunoscuți de localnicii terorizați, ei au fost mutați în alte orașe unde n'au rude sau cunoscuți ca să le demaște trecutul.

••

Se prezice o iarnă ceaușistă: alimentarea cu lemne și cărbune a depozitelor din capitală este cu mult mai redusă decât ar fi necesar ca să faci față "sezonului rece."

••

Nu-i cenzură, dar e șicăneală. Ziarul "România Liberă", 07.08.1990 atrage atenția diriginților dela oficiile poștale "că ne vom adresa justiției pentru recuperarea daunelor morale și materiale ce ni se aduc". Motivul e că diriginții instalați de Ceausescu, nu văd cu ochi buni atitudinea ziarului și de aceea "refuză să facă abondamente șicanându-ne în fel și chip cititorii".

••

S'a stabilit o colaborare între Poliția română și Interpol. Rezultatul colaborării: 264 de cetățeni români sau de origină română au fost arestați și repatriați pentru crimele săvârșite:

Furturi, 134; contrabandă, 11; droguri, 10; omor, 4 etc.

••

In orasele Siret și Rădăuți, deficitul de apă potabilă se accentuează. Geologii dela Câmpul Lung Moldovenesc fac sondări pentru a se afla noi izvoare de apă potabilă.

••

Minerii au produs cu 30% mai puțin cărbune! Consecința-lipsa de energie electrică și rugămintea autorităților de a se consuma mai puțin curent electric. Revenim la "Epoca Anilor Lumină".

••

După opt luni dela Revoluție, cifrele oficiale arată că la Brașov au fost 68 de morți și 108 răniți; nimeni n'a fost arestat pentru crimele din Decembrie.

••

La Cluj s'a format "Forumul Independent Român". Octavian Buracu, fondator; d-na Doina Cornea, președinte de onoare.

••

Hârtia s'a scumpit cu 130%, prețul tipăririi cu 50%. In general un ziar care costa un leu, acum costă 2 lei în timpul săptămânii, iar ediția de Sâmbătă și Duminică 3 lei.

••

La Teatrul Odeon, sala Majestic, și-a inaugurat stagiunea "Teatrul Evreiesc din București."

••

In cadrul ședinței comune a Camerei și Senatului, deputatul Liviu Mureșan a cerut ca guvernul să aprobe un "Birou în România al postului de radio Europa Liberă."

••

Se plănuiește realizarea autostrăzii București - Constanța, care se încadrează în magistrala transeuropeană Nord-Sud. Constructorul va fi ales prin licitație. Alte două autostrăzi ce vor fi gata până în 1995: Ploiești-Predeal și Pitești-Cornetu (Valea Oltului).

••

Două recorduri: orașul Copșa Mică, cel mai poluat oraș din lume; Portul Constanța cel mai poluat port din lume. Recent, nava "Borșa" a deversat 100 tone de combustibil greu, la care se adaugă scurgerile dela alte nave, etc...

••

D-ra Crina Popescu a fost aleasă drept cea mai frumoasă fată din București.

••

Dezvăluite la procesul lui Nicu: In timpul celor 9 zile cât au durat luptele la Sibiu, (89 de morți și 218 de răniți) armata a tras un milion de cartușe!

••

Numai în Delta Dunării s'au descoperit 21 de cazuri de holeră ("România Liberă", 8.8.90.)

••

Intreprinderea de avioane din Bacău a produs primul avion destinat lucrărilor agricole.

••

"Banca Franco-Română" din Paris a căpătat aprobarea guvernului de a-și deschide o sucursală la București.

••

Ministerul sănătății dă cifra de 500 de femei care au murit anual încercând să-și facă singure avort.

••

Statul întreține, prin instituții, 100.000 de copii și adolescenți.

••

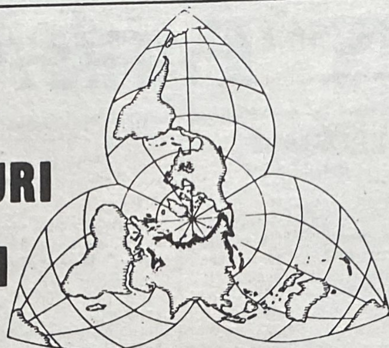
"In ceea ce privește teroriștii, într'adevar este problema cea mai obscură, și eu aș vrea să știu cine a tras". (Ion Iliescu, despre evenimentele din 13-14 Iunie.

••

Vechii culturalnici au rămas la conducerea Bibliotecilor comunale care-s umplute cu sfaturile pe hârtie velină ale Marelui Gânditor.

••

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

GORBACIOV CONTINUĂ DRUMUL REFORMELOR

Mergând pe drumul reformelor, Mihail Gorbaciov a dat două importante decrete privind drepturile omului.

Primul decret privește restaurarea drepturilor tuturor victimelor din timpul represiunii staliniste. In el se menționează că mii de oameni nevinovați mai poartă'' petele injustiției'', iar reabilitarea a fost necesară fiindcă ''societatea noastră a ales calea renașterii morale, a democrației și a legalității.''

Este interesant de remarcat că în manualele de istorie ale liceelor apărute în 1989, se poate citi că în Uniunea Sovietică au fost ''reprimați'' (un cuvânt care este menit să camufleze condamnările la moarte, arestarea, exilul și alte feluri de pedepse). în perioadele precedente, 40 de milioane de oameni.

Al doilea decret apărut după două zile, a restaurat cetățenia a 23 de personalități exilate. Printre acestea se enumeră scriitorul Alexander Soljenițin, laureat al premiului Nobel în 1970 și expulzat în 1974, și poetul Victor Bronsky expulzat în 1972.

Primul ministru Rîscov a anunțat că a fost înaintat parlamentului un decret de lege care va permite companiilor străine să devină proprietare unice în Uniunea Sovietică. Decretul ar urma să încurajeze investițiile străine, întrucât se stipulează acordarea de beneficii substanțiale pentru acei care dețin capital străin mai mare de 30% Primul ministru a făcut apel la ''consolidarea eforturilor'' pentru a se merge spre o economie de piață.

Intr'o cuvântare ținută pe data de 17 August, Mihail Gorbaciov a spus că principala cauză care a dus națiunea la actuala criză economică a fost ''monopolul atotputernic și dominația proprietății de stat''.

Liderul sovietic a dat să se înțeleagă că în privința reformelor care vor avea loc anul viitor, armata sovietică de 4 milioane va fi transformată într'o forță armată voluntară de dimensiuni mai mici. ''Forțele noastre armate au fost stabilite ca să facă față Războiului Rece, iar acest război a luat sfârșit''.

Mai trebue reamintit că Gorbaciov și Ielțin au căzut de acord să formeze o comisie specială care să alcătuiască un plan radical pentru introducerea economiei de piață.

RĂSTURNAREA PRIMULUI MINISTRU AL PAKISTANULUI

Președintele Pakistanului Ghulam Ishaq Khan, motivând articolul 58 al constituției, a demis pe primul ministru, Benazir Bhutto, acuzând guvernul Partidului Poporului de corupție, nepotism și abuz de putere. El a dizolvat parlamentul numind ca prim ministru interimar pe conservatorul fundamentalist Ghulam Mustafa Jatoi, pana la 24 Octombrie când ar urma să aibă loc noi alegeri.

BENAZIR BHUTTO

Educată la Harvard și Oxford, fostul prim ministru Benazir Bhutto, a venit la putere după alegerile din 1988. A încercat să introducă legi democratice, unele pentru emanciparea femeii, dar a oscilat în luarea unor hotărîri importante și a menținerii unui echilibru între presiunile exercitate de conservatorii fundamentaliști, de elita armatei, de birocrați și de turburările etnice din provincia Sind. De asemenea a tolerat unele ilegalități făcute de membrii guvernului și de soțul ei. Conservatorii au încercat să o răstoarne dela putere încă din Septembrie anul trecut, când o lovitură de stat militară a putut fi dejucată la timp, în urma descoperirii planului de către ambasada Statelor Unite.

Noul prim ministru, Jatoi, a anunțat investigații speciale și un proces, în urma acuzațiilor aduse membrilor fostului guvern. In acest sens s'a ordonat ca ei să nu părăsească țara.

Dacă procesul se va desfășura corect, el va putea stabili dacă într'adevăr Benazir Bhutto este sau nu vinovată.

HOTĂRÎRILE LIGII ARABE

In urma invaziei și anexării Kuweitului, de către Irak țările Ligii arabe s'au întâlnit la Cairo. După o ședință furtunoasă, 12 din cele 20 de țări membre ale acestei ligi au hotărît sancțiuni economice împotriva Irakului, ca și trimiterea unor trupe în Arabia Saudită, amenințată de o posibilă invazie.

De remarcat că din cele 12 țări care au votat pentru, fac parte Egiptul și Siria, care, după Irak, au forțele militare cele mai puternice din țările arabe.

Trimiterea de trupe a fost motivată de un pact defensiv mutual din 1950 al Ligii, în care se stipulează că un atac armat împotriva unui membru, constituie un act de agresiune împotriva tuturor membrilor ei.

Inainte de întrunire, Mihail Gorbaciov a făcut apel la membrii Ligii ca să găsească o cale de rezolvare a crizei.

SITUAȚIA EXPLOZIVĂ DIN GOLFUL PERSIC

Pe data de 2 August, trupele irakiene au invadat Kuweitul pe care l-au cucerit în 12 ore.

Inainte de invazie, Irakul a adus o serie de acuzații micului emirat ca: ocuparea de către acesta a unei părți din Sudul Irakului (împingerea frontierei cu 4 km spre Nord) în timpul războiului irako-iranian, ca și violarea acordului OPEC printr'o supraproducție de petrol care a dus la scăderea prețului acestuia, ducând la o pierdere pentru Irak de câteva miliarde de dolari pe an...

In urma convorbirilor irako-kuweitiene, Kuwaitul a acceptat cererea Irakului de a anula datoriile acestuia de 15 miliarde de dolari, făcute în timpul războiului irako-iranian. Vecinul din Nord a cerut și cedarea a două insule, Bubiyan și Warba, importante din punct de vedere strategic. Kuweitul a acceptat numai cedarea celei de a doua insulă, ceea ce a dus la întreruperea tratativelor, și după mai puțin de 24 ore, la invazia micului emirat.

Emirul Kuweitului, Sheik Jaber al-Ahmed al-Sabah a reușit să fugă cu un elicopter în Arabia Saudită, iar evenimentele care au urmat s'au succedat în faze rapide.

Astfel conducătorul Irakului, generalul Saddam Hussein a anunțat, după formarea unui guvern marionetă, retragerea trupelor sale, pentru ca numai după o săptămâna, Bagdadul să declare eterna uniune a Irakului cu Kuweitul, pe care îl considera ca făcând parte din teritoriul său, divizat și smuls prin împărțirea artificială făcută de puterile coloniale după primul război mondial în Orientul Mijlociu.

Imediat după invazie, Statele Unite și Uniunea Sovietică au condamnat actul de agresiune irakian, cerând retragerea imediată a trupelor și intreruperea trimiterii de arme de către toate statele care au acorduri în acest sens cu Irakul.

Consiliul de Securitate, a cărui președinție pe luna August a revenit României, a condamnat acțiunea irakiană cu 15-0 voturi cerând retragerea imediată a trupelor. Pentru prima dată marile puteri au votat unanim într'o problemă politică de importanță mondială.

Deoarece, după cucerirea Kuweitului, Irakienii au început masarea a peste 150.000 de soldați la granița cu Arabia Saudită, Statele Unite și Marea Britanie au hotărît să facă o blocadă navală a Irakului, prin trimiterea de vase de război în regiunea Golfului Persic, iar Washingtonul a început crearea unui adevărat pod aerian pentru forțele armate americane care să apere Arabia Saudită de o eventuală invazie. Numărul acestora poate ajunge la zeci de mii, iar la nevoie poate fi și mai mare. Marea Britanie a anunțat că se va alătura și ea cu forțe armate terestre. Armamentul greu a fost trimis pe cale maritimă.

Americanii au cerut Turciei închiderea conductei de petrol irakiene care trece prin această țară. A doua conductă a Irakului pentru exportul său de petrol trece prin Arabia Saudită. De remarcat că 95% din exportul Irakului îl reprezintă petrolul.

Blocada navală împotriva vaselor care pleacă sau vin din Irak a fost asigurată la început de vasele americane la care s'au alăturat apoi cele britanice și franceze, urmând ca și alte state să participe pe parcurs la aceasta.

Saddam Hussein care a cerut Arabilor să pornească un război sfânt împotriva străinilor, a denunțat ca trădători pe liderii arabi pro-occidentali denumindu-i emiri ai petrolului care au permis intrarea trupelor americane pe pământul sfânt unde este mormântul Profetului Mohammed.

Saddam a creat consternare sfidând legile internaționale, când a anunțat închiderea granițelor pentru cetățenii străini ale căror țări participă la acțiunile militare din Golf. (Americanii - 3000, Englezii 4000 în Kuweit și Irak). O parte din acestia, transformați în adevărați ostateci, au fost cazați în punctele strategice militare și industriale ale Irakului ca un ''scut de apărare'' într'un eventual atac al forțelor occidentale.

Ocuparea Kuweitului de către Irak pare a fi fost făcută mai degrabă din motive economice. Războiul de 8 ani cu Iranul a costat Bagdadul peste 100 de miliarde de dolari, ducând la o datorie externă de 70 de miliarde. Anexarea Kuweitului poate permite Irakului controlul asupra 20% din producția mondială de petrol, ca și eventualul acces la investițiile făcute de micul emirat în străinătate, în valoare de 100 miliarde de dolari.

Uniunea Sovietică care a condamnat invazia, a anunțat că va participa cu trupe militare numai în cazul unei forțe multinaționale a Națiunilor Unite. Sovieticii care în timpul războiului irano-irakian au fost principalii furnizori de arme către Irak, au făcut eforturi pentru aplanarea pe cale diplomatică a situații extrem de periculoasă din Golful Persic.

In urma ultimatului dat de către Bagdad personalului diplomatic de a părăsi ambasadele din Kuweit pe care Saddam le consideră desființate, situația a devenit și mai critică.

Cronica internațională

TIMEO DANAOS ET DONA FERENTES

Lucrețiu CRISTESCU

Cât de mult va complica invazia Kuweitului de către Irak instabilitatea globală? Intr'o lume avidă după petrol, Kuweitul încetează să mai fie un stat arab oarecare, creat oarecum artificial, fără atribute etnice speciale. El devine o importantă piesă de șah cu nebănuite valențe. Anexarea sa la Irak va polariza "revoluționarii" din țările arabe, gata să vadă în Irak un simbol al purismului islamic,opus direct lumii occidentale, portretizată drept coruptă și decadentă. Intre un Iran lipsit de Khomeini și cu un fundamentalism oarecum vlăguit și un Irak impetuos și victorios, gata să înfrunte Vestul, tineretul musulman, va fi cu siguranță atras de acesta din urma. Un nou și viguros centru de polarizare apare la Bagdad, care nu-și ascunde dorințele de supremație și fățișele tendințe agresive asupra vecinilor. Un conflict de proporții poate izbucni oricând în Orientul Mijlociu, implicând Israelul și statele vest-europene.

In fața unor asemenea perspective, care va fi poziția URSS-ului? Este Moscova preparată să rupă total legăturile cu Irakul, construite cu grijă în timpul domniei lui Brejnev, de dragul recentelor relații amicale întreținute cu Vestul, pe care diplomația sovietică îl considera dușmanul de moarte al comunismului iradiat din capitala rusească? Condamnarea agresiunii irakiene de către URSS, la unison cu țările occidentale, reprezintă oare o schimbare de principiu în politica Kremlinului, de îngemănare a intereselor sale cu cele vestice într'o zonă strategică a globului, cum e cea a Orientului de Mijloc? Ne punem întebarea dacă grăbita aliniere a Moscovei cu Vestul nu e decât o simplă stratagemă, care servește optim interesele de moment ale colosului sovietic, interese orientate spre câștigarea bunăvoinței Occidentalilor. Istoria diplomației ruse și sovietice nu lasă umbră de îndoială că orice gest politic făcut de Moscova avea în vedere obiective precise și de lungă durată, lăsând impresia că tactica pe durată scurtă este îndreptată în altă direcție, uneori complet opusa.

In acest sens, ar fi instructiv de trecut în revistă și scenariul cel mai defavorabil pentru Vest, acela în care URSS-ul profită în final de slăbirea vigilenței apusene, ca urmare a scăderii tensiunii militare în Europa după revoluțiile și convulsiunile care au măturat vechile regimuri comuniste dela putere. Este posibil ca, în actualele condiții externe și interne, URSS-ul să-și urmeze același curs politic, vizând supremația mondială și să facă din ceea ce pare a fi o înfrângere de proporții a sistemului comunist, un succes neașteptat? Există numeroase indicii care vin în favoarea acestei ipoteze.

De 45 de ani, preocuparea majoră a strategiei sovietice a fost asigurarea premizelor pentru finlandizarea Europei de Vest,pas decisiv în bătălia pentru dominația planetară. Accesul la tehnologia vestică și îndepărtarea prezenței americane de pe continent au fost scopurile urmărite cu perseverență de către Sovietici. Posesiunea directă a pământurilor străine pare să fie trecut pe planul al doilea, fapt ce diferențiază fundamental modul de gândire al Sovieticilor din perioada poststalinistă de modul tradițional de abordare a politicii externe, așa cum fusese el trasat de Petru cel Mare. Noua strategie globală țintește la obținerea superiorității militare ireversibile, care dictează în final incoronarea ca stăpân absolut a posesorului acestei superiorități. Dar asta înseamnă accesul la știința și tehnologia de avangardă, recte, cea vest-germană. Din acest punct de vedere, Gorbaciov apare ca net superior lui Stalin, care înfricoșase Occidentul prin grăbita comunizare a Europei de Est și înarmarea zgomotos trâmbițată. Pierzând generos tot cortegiul de țări est-europene, Gorbaciov obține în schimb știință, tehnologie și fonduri dela Cancelarul Kohl, cum nici un predecesor de-al său nu reușise să o facă.

Stalin stârnise ostilitatea Vestului și-l obligase să se apere: într'un fel, Stalin este coautor al creării formidabilului sistem defensiv al NATO-ului, care ținuse strâns unite țările vest-europene, amenințate de agresiunea venită dela Răsărit. Gorbaciov vine cu ramuri de măslin, simbol de pace, acolo unde predecesorii săi veniseră cu țevile de tancuri îndreptate asupra orașelor Apusului. Mai mult, se oferă să-și retragă trupele staționate în fostele țări satelite, spre a-și întări afirmațiile. Războiul rece s'a terminat, se grăbesc să exulte, naive, oficialități vestice, răsuflând ușurate că mai scade povara impozitelor de înarmare.

Pentru atingerea obiectivelor de dominație globală, Sovieticii adoptă un curs politic diferit de al predecesorilor: zâmbete și implementări de democrații de fațadă, în locul agresivității afișate anterior. Imensa putere militară plasată adânc în inima teritoriului sovietic,nu în republicile periferice, este o condiție suficientă pentru dobândirea supremației mondiale, fără vreo cucerire de teritorii. Retragerea trupelor din Afganistan a părut opiniei publice vestice semnul evident al înfrângerii Sovieticilor, dar regimul lăsat la putere, sprijinit de numeroase forțe KGB, cu agenți recrutați din republicile sovietice din Asia Centrală, este o mărturie a eficacității noii tehnici, de finlandizare și control, fără ocupație militară.

Această tactică, pe cât de subtilă, pe atât de inovatoare, și-a atins din plin scopul, reușind să amăgească total mediile de informații din Vest, care și-au făcut din Gorbaciov un idol fără pete (deși posedă câteva, și încă foarte vizibile). Impopularitatea sa de acasă nu a dat naștere nici măcar la bănuiala că totul este o manevră amăgitoare; Șevarnadze, fostul șef de poliție, a devenit brusc un simpatic poet al diplomației. Supunerea Vestului trebue făcută cu surâsul pe buze și cu concesii neesențiale.

Modificările dela vârful piramidei de putere sunt de asemenea semnificative: poziția lui Gorbaciov a devenit inexpugnabilă, Biroul Politic și-a restrâns sarcinile, preluate în mare parte de cabinetul celor 16 membri ai Consiliului Prezidențial. Acumularea puterii în mâinile unui singur dictator este în vădit contrast cu democratizarea internă și instaurarea economiei de piață.

RDG-ul, făcut cadou Cancelarului Helmut Kohl, seamănă foarte bine cu un cal troian. Este exact schimbul de care are nevoie Moscova în actualele condiții: de a îndepărta ultimele obstacole în calea obținerii tehnologiei de vârf, esențială supremației militare moderne. Cancelarul vest-german ar fi trebuit să-și reamintească vechiul adagio: "Timeo Danaos et dona ferentes" (mă tem de Ahei și când îmi aduc daruri) și să-și înfrâneze graba de a oferi atâtea avantaje Kremlinului.

Din fericire pentru Occident, înțelegerile încheiate nu au ajuns încă să se concretizeze și ipoteza de victorie globală sovietică prin utilizarea unei strategii de genul celei schițate se lovește de numeroase greutăți; dar nu e deloc fantezistă conceperea unui asemenea plan din partea abililor conducători din Kremlin. In primul rând, procesele declanșate în toată lumea comunistă mai pot cu greu să fie controlate.

Mișcările naționaliste, refuzul gărzilor naționale din Armenia de a depune armele, resurgența religiei islamice în republicile Asiei Centrale, declarațiile de suveranitate din republicile unionale, toate aceste fenomene și evenimente complică tabloul opțiunilor Kremlinului în vederea urmăririi țelurilor sale politice majore. Rezoluția parlamentului urcainean de a rechema soldații de origine ucraineană din zonele bântuite de violențe etnice este un prim pas spre ruperea legăturilor militare cu URSS și crearea unei forțe proprii, conform dezideratelor exprimate de Frontul Naționalist Ruch. Alegerea lui Jelev ca președinte al Bulgariei este un succes al opoziției anticomuniste concentrată în Uniunea Forțelor Democrate și demonstrează încă odată că menținerea la putere a foștilor comuniști este dificilă în noul climat european. Două învățăminte rezultă din cele petrecute în Bulgaria: că, în ciuda oricăror speculații, Malta nu mai poate fi Yalta, indiferent ce sfere de influență fuseseră discutate, și că, unită, opoziția este invincibilă, chiar dacă nu este pe placul unei părți din populație, învățată cu un mizer blid cotidian și speriată de prea multă lumină în afara celulei de temniță comunistă. S'ar putea argumenta că la mersul pozitiv al evenimentelor din Bulgaria a contribuit decisiv atitudinea decentă a lui Petăr Mladenov, care a înțeles că o mare parte a populației dorește o schimbare reală, și care a pus interesele națiunii deasupra celor personale, de sete de putere. Fără îndoială că gestul său a fost salutar în starea de tensiune dela Sofia,, dar, comparate cu Cruciada anticomunistă din Piața Universității, cele petrecute acolo demonstrează lipsa unui dușman puternic, avid de putere și decis să o mențină cu orice chip. In actuala stare confuză din Europa de Est și din lume (Orientul de Mijloc, URSS), nici o victorie politică nu are șansa unei durate mari și singura garanție a unui viitor mai bun rezidă în păstrarea unei solide apărări; pentru România o armată puternică și neimplicată într'un compromis cu un efemer regim, este o soluție rațională și dorită.

Efemeride

Marile personalități politice apar rar în istoria popoarelor și a omenirii și chiar dacă nu au fost înțelese ori acceptate de o parte din contemporani, istoria ține seamă până la urmă de ele și le așează la locul lor.

Epoca noastră - în special după cel de al doilea război mondial - nu ne-a fericit cu nici o personalitate măreață, ci, din contră, parcă înadins ne-a promovat niște mediocrități comune, în cazul cel mai fericit, sau niște nulități crase cu apucături de monștri, în cazul țărilor comuniste.

Avantajul sistemului democratic pluralist constă în faptul că limitează în timp o perioadă de guvernare, și implicit răul pe care un incapabil sau scelerat ajuns în fruntea statului, poate să-l aducă țării. Nu lipsesc nici în democrațiile apusene demagogia și coruptia, afacerismul și nepotismul,dar ele pot fi depistate la timp, limitate sau anihilate. Există însă,și la cel mai mare demagog din Occident, o limită peste care nu trece și un minimum de bun simț care să-l ferească de ridicol.

Există o lege internă a hoților de buzunare, a excrocilor de tot felul care își au morala lor, există și o pudoare a prostituatelor.

Nu există însă nici un fel de pudoare, de morală de borfaș, de lege mafiotică, fără a mai vorbi de etica unui conducător de popor, la actualii guvernanți din România.

Cinismul cel mai degradant, nerușinarea care ar face-o să roșească și pe ultima mahalagioaică de cartier, sunt elementele care îl caracterizează pe Iliescu, Roman și Brucan. Românii au întâlnit în anii de groază de după 1944, brutele comuniste, anchetatori, temniceri, activiști de toate felurile și toată liota prăsită de pcr la raioane sau județene, dar acest triumvirat îi întrece pe toți.

Sunt cunoscute în toată lumea atrocitățile din Piața Universității, distrugerea locașurilor de cultură, hăituiala oamenilor, distrugerea sediilor partidelor de opoziție, asasinatele politice și toate fărădelegile comise de feseniști. Tările civilizate au șters România de pe lista ajutoarelor datorită încălcării celor mai elementare drepturi ale omului. Numai caricatura de prim ministru al României, își etalează inocența.

Intr'o corespondență transmisă din București cotidianului New York Times, apărută la 31 August 1990, Petre Roman are marea nerușinare să afirme că evenimentele din Iunie trecut sunt sub cercetare, pentrucă membrii fostei securități au comis acte de violență: "anumiți foști securiști au fost amestecați în provocări pentru a ne forța să ne întoarcem la metodele lor", a spus el, după două luni dela întâmplări, când toată țara și corespondenții străini au știut din prima zi că figurile vopsite cu funingine nu erau mineri ci securiști. Este nevoie de cercetări? Să-l întrebe pe Gelu Voican, care îi aduce când vrea pe mineri și să verifice pontajul la șut, în mine, și rezultatul îl află imediat. In Iunie însă,Petre Roman a spus că cele întâmplate la 13-15 Iunie erau o "rebeliune legionară" cu sprijin din afara țării, și a trebuit să-i râdă în nas ziariștii francezi pentru a nu mai repeta gogomănia. Când a aflat ne-domnul Roman că provocările au fost făcute de securiști, dacă Ion Iliescu i-a felicitat pe făptași și era gata să înființeze decorația "Ordinul Ciomagului"?

Nerușinarea lui Roman atinge însă apogeul când spune că intenționează să vină la New York la deschiderea sesiunii Adunării Generale a ONU, din Septembrie, specificând că "dacă am un semnal clar dela Washington, sunt gata să vin". Chiar în stadiul acesta de idioțenie să fi ajuns prim-ministrul lui Iliescu? Să-l invite Președintele Bush pe Roman? E grotesc!

Mâinile pline de sângele vărsat după Revoluția din Decembrie nu pot strânge mâinile reprezentanților la ONU, nici mâna Președintelui Statelor Unite, care este făcută să arate drumul țării sale și al omenirii spre viitor.

Toată echilibristica lui Petre Roman sau mistificările lui Brucan în auto-interviurile despre Revoluția Tineretului din Decembrie, nu pot înșela pe nimeni. România nu are nevoie de alt conducător comis-voiajor, pentrucă s'a săturat de unul. Sfârșitul din Decembrie al cuplului plimbăreț ar trebui să le fie o lecție tuturor. Dacă totuși, firele oculte ale trăgătorilor de sfori vor scoate un Roman-Hopa-Mitică la New York, în Statele Unite roșiile nu au sezon, iar cloștile automate lucrează zi și noapte.

"Astă plebe, ăst gunoi" nu mai poate fi "stăpână și pe țară și pe noi".

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

POLITICA EXTERNĂ A ROMÂNIEI

—Ion BOIERU—

Problema politicii externe este problema fundamentală a României de astăzi, după răscoala și alegerile care au avut loc. Din cauza manierei în care au fost manipulate aceste două evenimente importante din societatea românească, guvernul român actual este fragil și viciat de tarele comunismului; de aceea guvernanții dela București nu au credite politice, morale sau personale în lumea liberă. Fără aceste credite reconstrucția societății românești nu este posibilă. Pentru a obține aceste credite, guvernanții români, nu au nevoie de "tehnicieni" sau "tehnocrați", cum le place lor să li se spună; guvernul român are nevoie de o echipă de oameni călăuziți de principii morale, de vederi largi politice și care reprezintă o dimensiune de demnitate românească, deci o elită morală și politică. Numai o astfel de echipă ar fi în stare să creeze un climat de libertate, de respect al valorilor morale și un plan de reconstrucție națională. Numai pe temeiul unei astfel de platforme naționale se va putea profila caracterul viitor al tendințelor și aspirațiilor românești și țările din lumea liberă ar avea curajul să ofere ajutoarele lor multiple și variate pentru revenirea României la normalul vieții istorice, la nivelul contemporaneității.

EXISTA O ELITA

POLITICA ROMANEASCA ?

In ciuda acelora care cunosc superficial realitățile din România, afirmăm în modul cel mai categoric, că există o asemenea elită politică. Vorbim de o elită morală și pregătită pe planul politicii interne și externe, în toate domeniile și cu o experiență neegalată de toți "tehnocrații" aduși de Iliescu la conducerea țării. Această elită provine din rândurile acelora care au înfundat temnițele comuniste; a acelora care nu au colaborat cu partidul comunist, ci, dimpotrivă, au îngroșat rândurile opoziției și rezistenței naționale; a acelora care nu au crime care să le frământe cugetul și constiința, a acelora din rândurile cărora au căzut cu sutele, miile, zecile și sutele de mii să apere integritatea morală a poporului român, patrimoniul moral și fizic al țării, omenia și cimitirele românești, adică identitatea națională.

La toți acestia, mulți, sănătoși la minte și curați la suflet, cu pregătire bogată pe linie profesională, se adaugă cohortele și legiunile de tineri în sufletele cărora au țâșnit la suprafață virtuțile strămosesti și sunt disponibili sufletește să fie adevărații deschizători ai unei noi ordini românești, care să elimine complet rămășițele ideologiei marxiste. Acești tineri sunt animatorii unui naționalism autentic, curat, fără agresivitate, intemeiat pe dragostea de țară și încredere în idealurile românești. Acest tineret se găsește pe aceeași dimensiune națională cu elita morală și politică a țării, pentrucă vin din același subconstient colectiv, național, și sunt îndemnați de același cuget profund, în care dospesc valorile morale și naționaliste.

Ingemănarea dintre cele două forțe spirituale este singura formă prin care se reface societatea românească. Această îngemănare există în viața de astăzi a poporului român, dar mecanismul statal alcătuit de rămășițele comuniste face dificilă ieșirea în "forum"-ul deschis al politicii naționale. Asa se explică falsitatea politicii românești, interne și externe. Si procesul de lămurire nu se poate termina prin evoluția obișnuită a desfășurării evenimentelor, ci printr'o evoluție care să ducă la bun sfârșit obiectivele primordiale ale Revoluției din Decembrie 1989.

Chiar dacă astăzi există o temporarizare a revoluției, ea va veni, pentrucă este în firea istoriei, ca orice revoluție să-și urmeze cursul ei complet pentru împlinire.

Ceasul revoluției, acelei adevărate și totale, va veni ca un imperativ al voinței naționale.

ACTUALA POLITICA

EXTERNA

O putem desprinde din declarațiile făcute de Adrian Năstase, ministrul de externe, ziarului "Tribuna Tineretului", (Joi, 16 August 1990), la rubrica "Să-i cunoaștem pe miniștri". Era natural ca, în prima sa apariție publică, după formarea guvernului de "tehnocrați", ministrul responsabil cu afacerile externe să prezinte o închegată poziție privind relațiile cu străinătatea. O declarație de principii era necesară, chiar acum, nu mai târziu, pentru a ne da seama de vederile și orientările guvernului, în această direcție sensibilă a legăturilor cu celelalte țări, vecine sau de mai departe.

Din răspunsul lui Adrian Năstase înțelegem însă bine că politica externă a României nu prea este "orientată". Iată enunțarea principală a sa: "Politica noastră externă are nevoie de orientări, propuneri și soluții pragmatice pentru situațiile conflictuale și neconflictuale ce prezintă interes pentru România". Se vede cât de colo, că ministrul de externe al României nu prea știe ce este politica externă a unei țări. Deci, nu vorbește de principiile de bază, de obiectivele permanente, care sunt legate de asigurarea integrității teritoriale și statale și deci, de o sumă de alianțe pe temeiul căreia se asigură continuitatea statului și suveranitatea lui, inalienabilă, în lumina unor orientări permanente care vizează existența unei securități naționale de stat, în cadrul cooperativ al păcii și bunelor relații internaționale.

Situația lumii din Răsăritul Europei, realizată prin descompunerea ideologiilor comuniste, care au dominat guvernările impuse de Moscova, cere o revizuire radicală a principiilor de politică externă care sunt și rămân caracteristice oricărei închegări statale românești.

Politica din trecutul ultimilor 45 de ani, pe plan extern a eșuat, raporturile de forță au luat o nouă înfățișare și România , dominată de echipa "tehnocraților" comuniști nu are viziunea permenențelor românești, căci nu se referă la nici una din ele, noul ministru al afacerilor externe. El are nevoie de noul ministru ale afacerilor externe. El are nevoie de orientări, ceea ce înseamnă anarhie și incompetență. Orice ministru de externe, în momentul în care își asumă răspunderea poziției sale este necesar să aibă imaginea clară a direcțiilor pe care trebue îndrumată politica externă. A direcțiilor permanente și imuabile care se diferențiază de situațiile ad-hoc care intervin în istorie, și pentru care este nevoie de "pragmatism", adică de soluții de adaptare, după circumstanțe, dar care este nevoie să fie organic conexate cu stările de permanență.

Ca să fie dotat cu o viziune largă, sănătoasă și validă pentru interesele naționale, o politică externă este necesar să fie coerentă, bine articulată în structura ei și clară în forța, premizele și concluziile pe care le formulează inițiatorii și responsabilii. Este adevărat, elementul de bază, factorul condițional al unei politici externe îl constituie societatea care își alcătuiește instrumentul, forma statală, pentru înființarea ei, pentru continuitatea și prosperarea ei, într'un climat de pace și securitate. Ori, tocmai aici este viciul esențial și vătămător al politicii externe naționale.

Societatea românească se găsește în stare de anarhie, pentrucă guvernul nu reprezintă ideea și principiile de ordine. Statul nu este expresia societății de azi, ca o instituție juridică artificială, dominată de interese străine de interesele sociale și naționale. Statul de azi este un stat anti-național și societatea, condiția sine qua non, a acestui stat, se găsește în conflict, în contradicție totală cu acest "Stat" actual. Statul actual nu este expresia aspirațiilor și voinței societății și a națiunii.

Ministrul de externe român a vorbit despre vizita unor reprezentanți sud-coreeni, cu discuții pentru eventuale investiții, despre interesul pentru discuțiile dintre guvernul pentru federalizarea Europei, unde speră să aibă și România sansa de a prezenta punctul său de vedere, despre rolul comentatorilor de presă în politica internațională și despre eficacitatea propagandei în străinătate, cu includerea celor din emigrație. Intreg interviul dat de Adrian Năstase a apărut ca un model tipic al felului în care proceda, înainte, partidul comunist din România, evitând esențialul și vorbind numai de interesele de partid.

Declarațiile lui Adrian Năstase au fost făcute după tipicul cunoscut al comuniștilor și nu a indicat nici obiectivele comuniste vechi. Tehnocratul Adrian Năstase s'a comportat în declarațiile sale ca un caporal din armata propagandistică a partidului comunist.

NOTE SI COMENTARII

"ARTIȘTII" AU RĂMAS ACEIAȘI

Desigur că, pentru a cunoaște și înțelege ce s'a petrecut în România dela Revoluția din Decembrie 1989 și până la alegerile generale din 20 Mai 1990, și după, este absolut necesar ca totul, absolut totul, să fie judecat la limpede. Ca atare, reproducem în cele ce urmează câteva fragmente dintr'o scrisoare primită din țară, via Germania, a unui distins intelectual român, scrisoare ce spune desigur mai mult și mai clar decât am putea noi spune.

..."Cât despre situația dela noi, nou creată, este păcat dela Dumnezeu să ne mai răcim gura de pomană. Asta-i marfa, asta piesa. Acum totul este clar, păcat de cei ce au murit pentru "nimic", pentru ca alții, hămesiți pentru putere, care au călcat totul în picioare, călcând peste cadavre numai ca ei să fie mari și tari, iar după aceea, peste restul "prostimii"; poate veni și potopul, ei au asigurat "Arca" de supraviețuire și bun trai. In fond nu s'a întâmplat nimic deosebit. A fost doar o simplă schimbare de "gardă", nu cu fanfară, ci cu împușcături de pe urma cărora au rămas cadavre... Numai firma s'a schimbat și însemnele. Culoarea este acum albastră, și în loc de seceră și ciocan a apărut "trandafirul" care înflorește în Mai. Si nu trebue să ne mire prea mult acest fenomen, după aproape 50 de ani de îndobitocire din toate punctele de vedere...

"...Schimbări esențiale, nu văd cum. "Artiștii" au rămas aceiași, cu aceleași apucături și nici unul n'o să renunțe la pernele de sub șezută pe care s'au cocoțat nefăcând nimic, numai poruncind robilor. Gloata este dezorientată, a putut să facă totul după bunul ei plac, numai votul să fie pe trandafir; pentru aceasta s'a permis totul și s'a dat tot, (praf în ochi); s'au plătit salarii mari, sau ai făcut sau nu ai făcut nimic. "Dolce farniente". Dar acum s'a terminat și cu cele 5 luni de miere"...

Situația bărtânilor pensionari a rămas aceeași ca și sub Ceaușescu. Iată, spre exemplu, acest pasagiu din scrisoare care vorbește dela sine:

"...Eu mă îngrozesc ce fel de zile ne-or aștepta și mai ales pe cei de teapa noastră (intelectuali - pensionari), împotriva noastră existând o furie furibundă. Dacă ar putea, ne-ar înneca într'o linguriță de apă. Si așa ne catalogheazâ că "furăm banii din vistieria Statului" și ziua dela bunul Dumnezeu. Orice lipsește- și lipsește aproape totul - pensionarii sunt de vină, că ei sunt cei care "acaparează" totul cu banii din pensie. Dacă tramvaiele sunt aglomerate (fiindcă sunt puține), pensionarii sunt de vină, fiindcă se plimbă cu tramvaiul toată ziua! Rămâi perplex și mut ca piatra pe care o calci... Si iacă așa ne ducem viața noastră depe o zi pe alta, sperând...dar nu știu ce. Stiu că trebue să mă scol la 5 dimineața și să am grijă să mă dau cu piciorul drept jos din pat ca să apuc laptele și pita cea de toate zilele. Problema devine din ce în ce mai acută, gata cu luna de miere, înapoi de unde am vrut să scăpăm"...

"In orice caz, pe noi ne așteaptă zile grele din toate punctele de vedere. Haosului creat trebue să i se pună capăt, lucrurile trebue să intre pe făgașul lor normal... S'a făcut risipă și huzur fără măsură în toate... doar de dragul alegerilor, al voturilor, pentru bunăstarea celor ce au avut-o întotdeauna și nu pot concepe că totul are un sfârșit, ca și viața omului. O să trebuiască să strângem cureaua în mod drastic, mai drastic de cum a fost mai înainte, pentru a se pune cât de cât o leacă de ordine, dacă se mai poate face..."

Nu, nu credem că cel ce scrie această scrisoare este un pesimist incorigibil și că alta ar fi situația din România de astăzi, căreia, după ce i s'a furat Revoluția din Decembrie i-au fost măsluite și alegerile, aducând la putere o șleahtă de borfași și criminali de cea mai ordinară speță.

"...După mine, (se scrie mai departe) necazul cel mare de secole pe capul neamului nostru, a fost și așezarea noastră geografică, plus că ne-am "suprabalcanizat", suprabalcanizare de care ținem ca scaiul de măgar și orbul de bâtă, fiindcă nu știm altceva; nu vrem să știm și ne complacem în această stare de semidoctism, inadmisibil astăzi când omenirea se pregătește să intre în mileniul trei, iar noi mai rău ca în epoca de piatră..."

In încheiere reproducem din această scrisoare un pasagiu relativ la situația medicală, a cărei gravitate a fost deja subliniată în mai toată presa din Occident.

"Eu mă rog la Bunul Dumnezeu ca să ne dea multă și bună sănătate, ca să ne putem folosi de mâinile și picioarele și mintea noastră, să nu devenim pentru noi și cei din jurul nostru un necaz. Atunci mai bine să ni se cânte: cu duhurile drepților celor ce s'au săvârșit. Căci în nădejdea medicamentelor...tămâie."

Nicolae NOVAC